

REGGERING

REGEERING

Het
onbetwist
bare bewijs dat
de volken der aarde een
rechtvaardige regeering zullen
verkrijgen, alsmede een verklaring op
welke wijze deze gevestigd zal worden

door J. F. Rutherford

Schrijver van
Verzoening
Schepping
De Harp Gods
Bevrijding
Waar zijn de Dooden?
etc.

Publishers

International Bible Students Association
Watch Tower Bible and Tract Society
Brooklyn, New York, U. S. A.
Haarlem, Bern, Maagdenburg, Londen, Toronto, Strathfield,
Kaapstad, Brussel etc.

Aan den
GROOTEN HEERSCHER
VAN HET UNIVERSUM

Die alle Dingen wel maakt

Is Dit Boek Opgedragen

*„Maar ik, ik heb mijn koning aangesteld op
den Sion, mijn heiligen berg.“ (Psalm 2 : 6)
„Zegt onder de Heidenen: De Heer regeert;
ook zal de wereld bevestigd worden, zij zal
niet bewogen worden; hij zal de volken richten
in alle rechtmatigheid.“ — Psalm 96 : 10.*

GOVERNMENT — Hollandish

Copyrighted 1928 by
J. F. Rutherford

Made in U. S. A.

VOORREDE

HET eenparige getuigenis van 's werelds grootste staatslieden is, dat de regeeringen der aarde niet slechts onvolkomen, maar over het algemeen verdorven zijn. Gedurende de afgeloopen eeuwen hebben menschen er voor gestreden, een goede regeering te vormen, die de verlangens der oprechten zou bevredigen. Nu moet worden toegegeven, dat alle pogingen om dit resultaat te bereiken, gefaald hebben. Hiervoor bestaat een reden. Natuurlijk wist Jehova dit alles van tevoren en hij kondigde deze vruchteloze pogingen des menschen aan. De tijd is thans rijp voor het menschelijk verstand om gericht te worden tot een nuchter en nauwkeurig onderzoek van God's voornemen betreffende de vestiging van een rechtvaardige regeering op aarde, die de gerechtvaardigde wenschen van allen zal vervullen. De inhoud der volgende bladzijden is niet de uitgedrukte meening eens menschen. De feiten zooals zij werkelijk zijn, worden duidelijk verklaard. Jehova's Woord wordt als autoriteit voorgelegd en het toont de oorzaak van de huidige toestanden aan, alsmede het volkomen geneesmiddel voor alle menschelijke kwalen. Alle mannen en vrouwen van elke taal en tong dienden de grootste belangstelling voor goede regeering te hebben. Dit boek zal u verlichten, omdat het de waarheid bevat.

De Schrijver

VOORBERICHT

INDIEN gij u ooit voor politiek geïnteresseerd hebt, zal dit boek uw aandacht hebben. Indien gij naar een regeering verlangt, die het volk vrede, welvaart en geluk verzekert, zal dit boek u ten zeerste verheugen. Het meest volledige bewijs en de steekhoudendste redeneering over goede regeering, die ooit geschreven werd, is in dit boek vervat. Deze schijnbaar overdreven verklaring doen wij opzettelijk, omdat het bewijs geput is uit God's onfeilbaar Woord, dat thans in het licht van in het heden vervulde profetie duidelijk gemaakt wordt. Het is een verkwikking en een verheuging om het te lezen. Wij kunnen het den menschen zeer aanbevelen. Wij vertrouwen, dat de uitgave van dit boek veel goeds zal bewerken.

De Uitgevers

Regeering
...
...

REGEERING

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

RECEIVED

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

RECEIVING

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

Regeering

HOOFDSTUK I

Noodzakelijkheid

HET jaar 1914 gaf het keerpunt in de aangelegenheden der menschen aan. Zooals nog nimmer tevoren heeft het volk sedert dien tijd de noodzakelijkheid van een duurzame regeering op prijs gesteld. Vóór dien tijd had men de volken der groote natiën doen gelooven, dat oorlogen zoo goed als tot het verleden behoorden. Als bewijs hiervoor werd aangevoerd, dat de handelsbelangen van de volken der verschillende natiën van dusdanigen aard waren, dat geen enkele natie den strijd met een ander land zou durven aanbinden. Echter plotseling in 1914 werd de oorlogsfakkelt ontstoken en in een ongelooflijk kort tijdsverloop waren miljoenen menschen op de slagvelden om elkander te dooden, en niemand hunner was eigenlijk in staat te verklaren, waarom zij daar waren.

In vroeger tijden ontstonden er oorlogen tusschen stammen over het een of ander werkelijk of vermeend onrecht of tusschen gemeenschappen over eenig godsdienstig verschil of tusschen volken bij betwisting van elkanders grondgebied. In den oorlog van 1914 namen alle leidende natiën der aarde — de Christenheid genaamd — deel, en wel zonder eigenlijk te weten waarom. Enkele natiën namen geen actief aandeel in den strijd, maar zij leden bijna

evenveel als zij die dit wel deden. Deze oorlog was niet te vergelijken met eenigen anderen oorlog in de geschiedenis der menschheid.

Van ieder deel der in de oorlog gewikkelde natiën werd den een of anderen oorlogsdienst geëischt. Mannen en vrouwen gingen naar het front. De mannen streden, terwijl de vrouwen de auto's bestuurden, de cantines bedienden en de zieken en gewonden verpleegden. De strijd werd gevoerd onder den grond, boven den grond, onder de zee, op de zee en in de lucht, en dit duurde voort, totdat millioenen menschen hun levensbloed hadden vergoten. In het vaderland maakten zoowel mannen als vrouwen geweren, ammunitie, vliegmachines en andere oorlogswerktuigen. De levensmiddelenvoorraden der verschillende natiën werden door de regeeringen in beslag genomen en het voedselgebruik van het volk werd beperkt. Zelfs de babies moesten er het hunne toe bijdragen, omdat ook zij in hun voedsel beperkt werden, opdat de mannen aan het front beter voorzien zouden kunnen worden. Het volk werd gedwongen, zijn geld te brengen en het tegen papieren obligaties van de respectievelijke regeeringen in te wisselen. De jonge mannen werden door de wet gedwongen, naar het front te gaan en hun medemenschen te vermoorden, terwijl het bezit van menigeen opgevorderd werd om voor oorlogsdoeleinden gebruikt te worden. Het was letterlijk een oorlog, waarin 'het eene volk tegen het andere volk en het eene koninkrijk tegen het andere koninkrijk' opstond. Gedurende vier jaren woedde hij met onbeschrijfelijke hevigheid, en toen in 1918 de strijd plotseling ophield en geen volk of natie een beslissende overwinning behaald had, was er ook niemand die verklaren kon, waarom de oorlog eigenlijk eindigde.

Bijna negentien honderd jaren voor den aanvang van dezen Wereldoorlog werd deze verschrikkelijke strijd in een profetie voorspeld. Een profetie kan eerst begrepen worden, als zij in vervulling gaat en de waarneembare feiten met de profetische woorden overeenstemmen. De groote profetie, uitgesproken door Jezus van Nazareth in 33 A. D., ging van 1914 tot 1918 in vervulling. Toen de rook van dezen oorlog wat was opgetrokken, begonnen bezadigde menschen de aanleiding tot en de beteekenis van dezen oorlog te overdenken. Zij leerden er iets uit en zullen er ook verder uit leeren en uit hun onderzoek voordeel trekken.

Een democratie is een regeering van het volk, door het volk en voor het volk. De leus van den Wereldoorlog was: „De oorlog zal de wereld voor democratie rijp maken.” Deze leus werd aangenomen en krachtig gebruikt om het volk tot den strijd aan te zetten. Met dezen strijdkreet stemden de volken der natiën in. En waarom? Omdat zij een groot verlangen naar een regeering hadden, die voor en in het belang van het volk zou werken. Zij zagen de noodzakelijkheid van een duurzame regeering in, bij welke de rechten van het volk in veiligheid zouden zijn.

De volken van iedere natie weten nu maar al te goed, dat de „democratieleus” een misleiding was. De oorlog maakte de wereld niet voor democratie rijp. Hij had geen verbetering voor eenig volk of natie onder de zon ten gevolge. Aangenomen, dat de menschen die voor den oorlog en zijn verder verloop verantwoordelijk waren, alles gedaan hebben wat in hun macht stond, moet toch door allen worden toegegeven, dat het resultaat van den oorlog onbevredigend was. Ongeveer tien jaren na den oorlog gaven de leidende staatslieden der we-

reld uiting aan hun teleurstelling over het bereikte resultaat. Ramsay MacDonald, toen nog lid van het Britsche Parlement, vertolkt de gevoelens van vele andere mannen, als hij zegt:

Er is geen evenwicht in Europa. Er is geen vrede in Europa. De regeeringen kunnen niets doen. Zij zijn bang iets te doen, zij zien werkloos toe en laten de dingen van kwaad tot erger komen.

Den toestand, zooals hij lang na den oorlog bestond, nuchter beschouwende, zeide Lloyd Georg:

Een nieuw hoofdstuk in de geschiedenis van Europa en de wereld begint met een climax van afgrijzen, waarvan de menschheid ooit getuige is geweest.

In plaats dat de oorlog de wereld voor democratie rijp gemaakt heeft, worden vele der natiën thans geregeerd door militaire dictators en het volk heeft geen stem in de regeering. Vele regeeringen zijn zeer hard en wreed en regeeren met ijzere vuist. Waarschijnlijk de meest achterlijke en wreede regeeringen worden gevonden onder de kleine Balkan-staten. Sommige dezer regeeringen hebben in strijd met God's wet en de rechten des menschen een staatsgodsdienst aangenomen, die zekere vormen van aanbidding voorschrijft. Als daar een burger, die God liefheeft en het volk wil vertellen van God's liefde en goedheid jegens de menschen, pogingen doet, hen hierin te onderwijzen, wordt hij onmiddellijk gearresteerd en in de gevangenis geworpen. De wreede gevangenenbewaarders slaan de gevangenen met knuppels en mishandelen en beledigen hen op allerlei wijze. Den beschuldigde wordt niet toegestaan, door een jury van zijn landslieden verhoord te worden, maar wordt voor een militair gerechtshof gevoerd, waar

korte metten met hem gemaakt worden. Hij wordt gestraft, niet omdat hij iets kwaads gedaan of zijn medemensch beledigd heeft, maar omdat hij den wensch geuit heeft, zijn medemensch te verlichten en hem de behulpzame hand te bieden. Hij wordt gestraft, omdat de waarheid die hij wilde vertellen, indruischt tegen de kuiperijen der onderdrukkende regeering, waaronder hij moet leven. Het volk en de officieele personen van de meer liberale natiën worden getroffen door de wreede en ongewone straf, die tengevolge van iemands geloof en leer wordt toegepast, maar zij staan machteloos en kunnen geen hulp verleen. Elk dezer fanatieke regeeringen eischt voor zich het recht op een ieder binnen haar grenzen te straffen, die het waagt, met het staatsgeloof inzake den uitleg van God's Woord te verschillen.

Gelijktijdig met den oorlog en onmiddellijk daarna braken er revoluties uit, welke eigenlijk uitingen van het volk waren, dat naar een betere en meer liberale regeering verlangde. Door dit zelfzuchtig verlangen geleid, hebben de revolutionairen den toestand voor het volk eerder nog slechter dan beter gemaakt. Het bolsjewisme beheerscht sommige volken en natiën en vormt eigenlijk een protest tegen de regeering, waaronder zij vroeger geleefd hebben. Allen die kalm en bezadigd de ontwikkeling gadeslaan, weten heel goed, dat het bolsjewisme nooit een bevredigende regeering voor het volk kan bewerkstelligen. Het bolsjewisme is tot een zekeren en algeheelen ondergang gedoemd. Hetzelfde moet van het communisme gezegd worden. Dergelijke radicale bewegingen tot oprichting van een volksregeering kunnen nooit voorspoed, vrede en geluk aan de volken der aarde brengen. Vele andere natiën der wereld hebben grooten angst

voor het bolsjewisme, en niet zonder reden. Elke regeeringsvorm die de rechten en voorrechten van de eene klasse miskent en aan de andere klasse speciale gunsten verleent, kan er van verzekerd zijn, rampspoedig ten onder te gaan. Monarchieën zijn hard, wreed en onderdrukkend voor het volk geweest, maar bolsjewisme en communisme zijn nog erger. Geen enkele regeering kan een volk gelukkig maken, als zij niet op rechtschapenheid gegrondvest en in rechtvaardigheid uitgeoefend wordt.

Men beweert wel eens, dat van alle regeeringen der aarde de regeering der Vereenigde Staten van Amerika een ideale regeering het meest nabij komt. Geen oprecht mensch, die met de in de Vereenigde Staten heerschende toestanden op de hoogte is, kan beweren, dat deze regeering bevredigend is. Het is waar, dat haar stichters verklaarden, dat alle menschen de onvervreembare rechten op leven, vrijheid en het streven naar geluk bezitten; maar dat ideaal is door het volk nooit bereikt. Het is eveneens waar, dat de stichters van die regeering zeiden, dat alle rechtmatig gezag van de regeering met instemming van het volk moet zijn verkregen; de instemming van het volk wordt nu evenwel gevraagd noch verkregen. Gedurende eenige jaren na haar oprichting werd er een poging gedaan om de aangekondigde regeeringsbeginselen in kracht te laten treden, maar daarin is men nooit geslaagd. De grondwet van het land verklaart, dat het volk vrijheid van spreken, het recht van vreedzaam vergaderen, vrijheid van overtuiging zonder dwang en het voorrecht God te dienen overeenkomstig de voorschriften van ieders overtuiging zal hebben. Deze bepalingen zijn ideaal, maar zij worden dagelijks genegeerd door hen die aan de regeering zijn. De regeeringsautoriteiten der Vereenigde Sta-

ten leggen een plechtigen eed af om de belangen van het volk te zullen eerbiedigen en te beschermen, maar deze eed wordt zoowel door hogere als lagere ambtenaren herhaaldelijk geschonden.

De drie voornaamste groepen van machthebbers in de Vereenigde Staten zijn de wetgevende, de uitvoerende en de rechterlijke macht. Het is algemeen bekend, dat bedrog en omkooprij bij elk dezer machten overheerschend zijn. Het is waar, dat er in al deze machtsgroepen eerlijke mensen zijn die hun uiterste best doen; maar de oprechte mensen hebben niet de overhand, omdat de onoprechten de zaken besturen. Een lid van den senaat der Vereenigde Staten riep eens in het openbaar uit:

De belangrijkste vraag voor het Amerikaansche volk is, de regeering den omkoopers, politieke zwendelaars en couloirloopers uit handen te nemen en haar aan het volk zelf over te geven.

De publieke beschuldiging bleef onweerlegd, dat een hooggeplaatst ambtenaar in het kabinet van den president streng de uitvoering van de wet o het drankverbod eischt tegen degenen die gesnapt worden, terwijl deze zelfde hooggeplaatste ambtenaar fabelachtige sommen gelds bijenschraapt door den onwettigen handel in bedwelmende dranken. Er zijn twee klassen die de wetten schenden, namelijk zij die betrapt worden en zij die niet betrapt worden. De zwakkeren worden betrapt en tot voorbeeld gesteld, terwijl de sterkeren en meer invloedrijken niet betrapt worden, omdat er geen verlangen bestaat hen in hun verkeerde handelingen te hinderen. Het is duidelijk dat het optreden der regeeringsambtenaren in dit opzicht niet onpartijdig is.

Copied

„New York American”, April 24, 1925

In hetzelfde kabinet is een andere ambtenaar volgens de wet belast met de opsporing en bestraffing van misdaden; deze treedt krachtig en actief op bij de bestraffing van menschen die het wagen hun grondwettelijke rechten betreffende vrijheid van spreken uit te oefenen, terwijl deze zelfde ambtenaar zijn handen bezoedelt door uit omkooprij verkregen steekpenningen, door hem ontvangen van erkende misdadigers, opdat zij ongestraft mogen blijven. Ook in dit opzicht is het optreden der regeeringsambtenaren niet onpartijdig.

Een andere kabinetsambtenaar, beëdigd om de eigendomsbelangen van het volk te beschermen en te eerbiedigen, treedt tot een samenzwering met verdorven woekeraars toe, om het volk onrechtmatig van hun eigendom te berooven, en hiervoor ontvangt hij groote omkoopbedragen. De wegen van dit departement zijn ongelijk.

Gewetenlooze gelukszoekers verwerven door fraude fabelachtige sommen gelds, waarvan zij een gedeelte gebruiken om de kiezers en ambtenaren om te koopen, ten einde hun slechte werk te kunnen voortzetten. Deze verdorven en slechte menschen vormen de eigenlijke regeeringsmacht achter de coulissen. De regeeringsmacht is dus in de handen van een paar mannen, die het geld tot god hebben. Zij beheerschen gewetenlooze politici die zich voor staatslieden uitgeven, en zij worden geholpen en in hun handelingen ondersteund door een organisatie die zich kerk noemt, en wel in het bijzonder door haar geestelijken. De regeering, gesticht als democratie, is veranderd in een oligarchie (regeering van enkele vooraanstaanden), aangezien de opperste regeeringsmacht nu door deze weinigen wordt uitgeoefend. Na den Wereldoorlog is de macht van deze weinigen nog verdubbeld. Grote corporaties, trusts genaamd, in eigendom van en beheerd door enkele gewetenlooze menschen, vernietigen den eerlijken handel, koopen de publieke ambtenaren om en gebruiken den zoogenaamden georganiseerden Christelijken godsdienst als een scherm, waar achter zij hun slechte werken uitvoeren. Het volk in het algemeen lijdt er onder, betaalt de rekening en roept tevergeefs om verlichting. Een lid van den senaat der Vereenigde Staten zeide in 1928 in een openbare toespraak:

De trusts vermenigvuldigen zich, maar de president der Vereenigde Staten verkiest niet in te grijpen; de monopolies varen er wel bij, maar de president wenscht niet handelend op te treden; combinaties worden gevormd en zetten hun methoden onder bescherming der regeering vol aanmatiging voort, maar de president verkiest dit goed te keuren.

De wegen dezer regeering zijn niet gelijk.

Om den Wereldoorlog te voeren werd de belastingdruk van het volk grootelijks vermeerderd. Ook de kosten voor levensonderhoud werden belangrijk verhoogd. Na den oorlog is men voortgegaan den belastingdruk te verzwaren, terwijl de kosten voor levensonderhoud eveneens stijgende zijn. Het roekelooze beheer van de volksaangelegenheden wordt, met groote kosten gepaard gaande, voortgezet, en de uitgaven zijn niet evenredig aan de behaalde voordeelen. Een paar menschen worden bevoorreed, terwijl het grootste gedeelte van het volk er onder lijdt. Ook hierin zijn de wegen der regeering niet onpartijdig.

Het octrooibureau der Vereenigde Staten is voor het publiek toegankelijk. Haar archieven mogen door iederen burger worden geïnspecteerd. Deze archieven brengen aan het licht, dat er machines uitgevonden en gepatenteerd zijn, bij gebruik waarvan de groote kracht die door de golven van den oceaan wordt geleverd, kon worden opgezaamd en dienstbaar gemaakt om alle warmte, licht en kracht, die het volk noodig mocht hebben, te verschaffen, en wel tegen uiterst geringe kosten. Maar deze machines zijn achtergehouden en niet in gebruik gesteld. Wat zou het niet voor het volk beteekenen, als het zulke machines in werking kon stellen? Het zou beteekenen, dat het voor de menschen niet meer noodig zou zijn, dagen en nachten diep onder de aarde door te brengen en steenkool te delven. Het zou beteekenen, dat er geen kolensstakingen meer zouden zijn, die ten gevolge hebben, dat huisgezinnen verhongeren, terwijl millioenen andere menschen door gebrek aan brandstof lijden. Het zou beteekenen, dat er meer tevredenheid onder het volk zou zijn en dat meer menschen te werk gesteld zouden kunnen worden om den

aardbodem te bebouwen, zoodat er over het algemeen goedkoop voedsel voor het volk zou kunnen worden verschaft. Het zou verder beteekenen, dat de reusachtige corporaties die gas en electriciteit fabricceeren en het volk voor het gebruik daarvan berooven, hun zaken aan den kant zouden moeten doen of anders het volk brandstof, licht en kracht voor een redelijken prijs zouden moeten leveren. Het zou beteekenen, dat het leger van mannen dat kolen moet delven voor het produceeren van bedrijfskracht voor machines voor industrie, handel, enz., een aangename werkkring en meer vrede en vreugde in hun leven zou vinden. Het zou beteekenen, dat de vrouwen die over hun fornuizen staan, niet langer te lijden hebben van de intense hitte, wanneer zij de maaltijden voor hun gezin moeten bereiden. Het gebruik van deze kracht van den oceaan benuttende machines zou beteekenen, dat alle menschen hun huizen konden verwarmen en verlichten met electriciteit en wel tegen zeer laag tarief.

Waarom worden deze machines niet gebruikt om deze gerieven aan de menschheid te verschaffen? Omdat de groote en zelfzuchtige corporatiebelangen, die kolenvelden, oliebronnen, gasfabrieken en electriciteitswerken bezitten en exploiteeren, zoo'n geweldigen invloed hebben, dat zij de versnarding van deze machines kunnen verhinderen. En het volk lijdt.

Het is een algemeen bekend feit, dat er een gepatenteerde uitvinding bestaat, waardoor automobielen goedkoop kunnen worden geëxploiteerd door het gebruik van een zeer kleine hoeveelheid gasoline en dat er nog andere uitvindingen bestaan, waardoor automobielen zelfs geheel zonder gasoline geëxploiteerd kunnen worden. Deze uitvinding

gen zijn in de prullemand geworpen, omdat de eigenaars en exploitanten der groote oliemaatschappijen er in geslaagd zijn, ze achter te houden, opdat hun hoogst zelfzuchtige belangen bevorderd mogen worden. Het resultaat hiervan is, dat het volk lijdt.

Eenigen tijd geleden werd er een uitvinding gedaan, waardoor de telegrafie belangrijk goedkooper zou zijn geworden. De uitvinding maakt het mogelijk langs denzelfden draad tegelijkertijd in tegenovergestelde richtingen te telegrafeeren, en wel met een snelheid van circa duizend woorden per minuut. Om te bewijzen, dat deze uitvinding practisch mogelijk was, werd er een telegraafkabel geconstrueerd over een afstand van meer dan honderd mijlen en het toestel werd in werking gesteld. De resultaten waren buitengewoon bevredigend. De uitvinding zou echter, indien zij toegepast zou worden, een prijsrevolutie in het telegrafeeren beteekenen, en de groote corporaties die de nu toegepaste methode van overbrenging exploiteeren, zouden van eenige door hen op slechte wijze verkregen winsten beroofd worden. Zij hadden de macht en den invloed, de toepassing en het gebruik van deze uitvinding te onderdrukken. Het resultaat hiervan is, dat het volk lijdt.

De regeering geeft eerst aan den uitvinder een patent voor zijn uitvinding en laat vervolgens stilzwijgend toe, dat enkele zelfzuchtige menschen het volk van de voordeelen hiervan berooven. Hierin zijn de wegen der regeering partijdig.

Een lid van het kabinet van den president wordt omgekocht om een onrechtvaardige daad te begaan. De omkooper tracht de jury onrechtmatig te beïnvloeden om den boosdoener vrijspraak te verleen. In verband hiermede schrijft Arthur Brisbane,

een bekend schrijver, op 26 Februari 1928 in de publieke pers:

Een zeker rijk man, beschuldigd van omkooprij van een ambtenaar van het kabinet, wordt door de jury schuldig bevonden aan omkooprij en veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf. De doorsnee burger leest het nieuws en zegt: „Nonsens, Hem zullen zij nooit in de gevangenis stoppen.” Den volgenden dag vermeldt de courant dat deze welgestelde heer het voornemen heeft een uitstapje naar Europa te maken en dat hem door goede advocaten verzekerd is, dat hij zich over gevangenisstraf gedurende een jaar, wanneer ooit gevangenisstraf op hem zal worden toegepast, niet bezorgd behoeft te maken. Als hij arm geweest was en zich aan het stellen van een jas schuldig gemaakt had, zou hij reeds in de gevangenis zitten en er langer dan zes maanden moeten blijven.

De natuurlijke bronnen der Vereenigde Staten maken het tot het rijkste land ter wereld. Zijn breede en vruchtbare akkers leveren voldoende voedsel voor alle volken der aarde. Het grootste gedeelte van den bodem is echter dor en onbewerkt. In Februari 1928 werd er in den senaat der Vereenigde Staten een voorstel ingediend om den toestand der werkloozen te verbeteren. Er werd toen gerapporteerd, dat er vier millioen menschen in de Vereenigde Staten zonder werk waren. Er is voldoende land om iedereen te werk te stellen, indien men hen in de voorwaarden om hen voor hun werk schadeloos te stellen, halverwege tegemoet wilde men. De zelfzuchtige, wreede gelukzoekers maken het echter voor velen onmogelijk den bodem te bewerken ten einde een bestaan te vinden. Deze groote trusts leenen tegen een woekerrente geld op het land. Zij manipuleeren dusdanig met den prijs der marktproducten, dat het den producent on-

mogelijk is, zijn oogsten tegen een redelijken prijs af te zetten, zoodat hij daardoor niet in staat is, zijn hypotheekrente te betalen, als gevolg waarvan hij zijn land verliest. Hij wordt ontmoedigd en zoekt een andere manier om aan den kost te komen. Daardoor krijgen de corporaties het land in handen en worden degenen die het bewerken, lijfeigenen en geen eigenaars. De regeering komt den producent niet te hulp. Hierin zijn de wegen der regeering niet onpartijdig.

Copied

„New York American“, April 24, 1928

Een paar oprechte mannen in den Senaat trachten een wet te doen aannemen, die in de irrigatie en ontginning van woesten grond zou voorzien. De openstelling van deze landerijen tot inbezitname en bewerking zou het voor een groot aantal menschen mogelijk maken, zich op den landbouw toe te leggen. Het grootkapitaal met zijn op slechte

wijze verkregen winsten beheerscht de wetgevende macht en weet het klaar te spelen de aanneming van het irrigatie- en verbeteringsplan te beletten. Als gevolg hiervan lijdt het volk.

Iedere vier jaren wordt het volk in de Vereenigde Staten opgeroepen om een president te verkiezen. Er zijn twee vooraanstaande politieke partijen die kandidaten in het veld brengen. Beide partijen worden beheerscht door de begunstigde en zelfzuchtige belangen. De kandidaten van deze beide partijen worden benoemd door het grootkapitaal, dikwijls in het geheim achter gesloten deuren, en daarna wordt de volksvergadering dusdanig bewerkt dat deze kandidaten gekozen worden. De stemmers gaan naar de stembus en stemmen, maar het grootkapitaal (de zakenwereld) wint, onverschillig wie er gekozen wordt. En dan wordt de regeering voortgezet door en in het belang van de enkelen en in strijd met de belangen der meerderheid. Dit is allesbehalve democratie.

Dit zijn slechts enkele der onbevredigende toestanden in de Vereenigde Staten. Er bestaan echter nog meer en ergere toestanden. Toegegeven, dat de Vereenigde Staten, zooals men beweert, de beste regeering op aarde hebben. Indien dit waar is en deze regeering al zoo slecht is, wat moet men dan wel denken van de regeeringen die nog minder gunstig voor de belangen van het volk zijn?

Zonder eenigen twijfel is de Britsche regeering de sterkste op aarde. Onder de heerschende klasse zijn bekwame menschen, maar deze menschen zijn onvolmaakt en worden evenals andere menschen beïnvloed. Voor de Engelschen zelf is de regeering niet volmaakt, maar nog veel minder volmaakt is de regeering voor het volk der vele koloniën, die tezamen met Engeland het keizerrijk vormen. Indië

is een land, dat door de Britsche regeering wordt geregeerd. Het is een uitgestrekt land van één miljoen acht honderd duizend vierkante mijlen en heeft een bevolking van ruim drie honderd miljoen. Indië heeft nimmer een regeering gehad, waarmede het tevreden kon zijn. Zijn bevolking is nooit eensgezind geweest. Het kaste-systeem, dat in dat land bestaat, heeft steeds een diepe kloof tusschen regeerders en onderdanen gevormd. Eenigen van de hoogste kaste hebben bewegingen gesticht tot de vorming van een zelfbestuur en tot bevrijding van de Britsche heerschappij. Dit is een van de problemen, waar de Britsche regeering zich voor gesteld ziet. De Engelschen hebben Indië geen bevredigende regeering gegeven en zullen hiertoe ook nooit in staat zijn. Maar al zouden de Engelschen zich uit Indië terugtrekken en alle regeeringsmacht aan de Indiërs zelf overlaten, zoo zou ook dan de hoogste kaste de lagere bevolking uitzuigen en verdrukken.

Sedert den oorlog heeft de Britsche regeering in haar eigen land een groot leger werkloozen; er zijn vele stakingen en andere uitingen van ontevredenheid tegen de regeering geweest, en men kan niet zeggen, dat de binnenlandsche zoo min als de buitenlandsche regeering bevredigend gewerkt heeft.

De volken der aarde zijn tot op zekere hoogte met de toestanden, die onder hun eigen regeeringen heerschen, vertrouwd. Men ga de geheele lijst der regeeringen na van de kleinste tot de grootste en men zal niet één enkele regeering der wereld kunnen vinden, die door de groote massa van het betreffende volk als ideaal en bevredigend beoordeeld wordt. Deze dingen worden hier niet gezegd met het doel ontevredenheid op te wekken,

maar het is slechts een milde beschrijving van de duidelijk waarneembare feiten, opdat denkende menschen eens mogen overwegen, wat de oorzaak en wat, indien dit bestaat, het geneesmiddel hiervoor zou zijn. Indien wij met onszelf en met onze medemenschen eerlijk willen zijn, dienen wij onszelf op de hoogte te stellen met de werkelijke feiten en kalm te overwegen, wat tot verbetering van de menschheid gedaan zou kunnen worden.

Ontwapening

De Wereldoorlog bracht zulke verschrikkelijke verwoestingen teweeg, dat de menschen er naar verlangden, dat er maatregelen ter voorkoming van een volgenden grooten oorlog zouden genomen worden. Enkele mannen, op wie de verantwoordelijkheid rustte handelend op te treden, dachten, dat een bond of vereeniging van de voornaamste natiën der wereld het gewenschte resultaat zou bereiken. De bond kwam tot stand. Vele natiën slosten zich er bij aan, terwijl andere weigerden zich aan te sluiten. Op deze wijze werd nu getracht, een dusdanigen band tusschen de natiën te leggen, dat alle rijzende geschillen tusschen de natiën zonder oorlog uit den weg geruimd mochten worden. De Volkenbond heeft de wereld echter geen stap verder gebracht. Hij kan de regeeringen niet verbeteren en ook geen oorlog voorkomen en hij is er nooit in geslaagd, ideale toestanden onder de volken der aarde tot stand te brengen en zal dit ook nooit kunnen.

In overeenstemming met het vooropgestelde doel heeft de Volkenbond ontwapeningsconferenties gehouden, om het over de ontwapening van de verschillende natiën eens te worden, om zoodoende

den oorlog onmogelijk te maken. De Vereenigde Staten traden niet openlijk tot den Volkenbond toe, maar gingen er bij een conferentie mede ac-
coörd, haar slagschepen tot een waarde van vijf-
honderd millioen dollar, die door het volk betaald
waren, te vernietigen. Nu echter, nadat de Volken-
bond ongeveer tien jaren bestaat, heeft de Senaat
der Vereenigde Staten een programma voor zich
om zevenhonderdvijftig millioen dollar te besteden,
om een machtiger vloot te bouwen, dan zij ooit
gehad hebben. Ook besteden zij millioenen dollars
voor den aanbouw van een vloot van luchtschepen,
die aan het vernietigingswerk vanuit de lucht kun-
nen deelnemen. De ontwapeningsbeweging is prac-
tisch op een fiasco uitgelopen.

Andere natiën, zoowel in Europa als in het
Oosten, vermeederen voortdurend de macht van
hun legers, zee- en luchtvlooten. Jaren zijn sedert
den Wereldoorlog en de oprichting van den Vol-
kenbond verlopen, de verschillende natiën blijven
echter bewapend, in weerwil van de redevoeringen
der politici. Een vooraanstaand journalist heeft de
volgende treffende woorden over de Geneefsche
Conferentie inzake ontwapening en voorkoming
van den oorlog gezegd:

In theorie waren al de afgevaardigden bijeenver-
gaderd om den wil des volks ten uitvoer te brengen.
Maar in werkelijkheid konden zij niets doen, omdat
de groote heeren, om eigen redenen als gevolg van
hun eigen zaken, overeengekomen waren, dat er niets
gedaan zou worden. De hoop van Europa op ont-
wapening ging niet in vervulling, omdat het protocol
in strijd was met de materiele belangen van één
groote macht.

De voorbereiding voor een anderen grooten
oorlog gaat steeds door en het volk gaat onder

dien last gebukt. De voortdurende oorlogstoerustingenvormen een zeker bewijs, dat de natiën verwachten, verdere oorlogen te zullen voeren. De man die een geweer draagt, zal dit zeker gebruiken, zoo dra iets voorvalt, wat hij als een voldoende uitdaging beschouwt. De natiën bestaan uit menschen van gelijke hartstochten en wanneer de regeeringen onder den invloed van zelfzuchtige en eerzuchtige menschen staan en deze menschen de regeeringen bewapenen, dan zullen de wapenen ook in gebruik gesteld worden, zoodra de zelfzuchtige belangen dit noodzakelijk achten. De feiten toonen aan, dat niet lang na de vorming van den Volkenbond en het houden van ontwapeningsconferenties deze beproeven hebben, een mislukking te zijn, en zoo gaan de oorlogsvoorbereidingen voort. De regeerders der wereld verkeeren in verslagenheid en zijn bevreesd voor hetgeen de toekomst zal brengen. De weinige oprechte menschen in het publieke leven, die het volk gaarne in betere toestanden zouden geplaatst zien, zijn aan het einde van hun wijsheid gekomen en weten niet, wat er gedaan zou kunnen worden. Hieronder citeeren wij eenige hunner uitspraken, in welke meeningen millioenen weldenkende menschen deelen:

Wij leven nu in een soort paradijs van dwazen. Onder de leus van „Weest bereid” verhaasten overal de militairisten de ramp van den oorlog. —Fred B. Smith.

Vliegmaschinen, gifgas, vermengd met een flinke dosis haat, beteekenen den ondergang van de beschaving. Amerika bereidt zich op zulk een grooten schaal op den oorlog voor, dat in de geschiedenis zijn weerga niet gevonden wordt. Onze beschaving zal ten onder gaan, als wij niet naar een internationalen vrede streven. — Frederick J. Libby.

De volgende oorlog zal slechts enkele dagen duren; met de lucht- en gasaanvallen, die door de generale staven in de hoofdkwartieren worden voorbereid, zullen Londen en Parijs in één nacht worden weggevaagd. — W. L. Warden, van de Londensche „Mail”.

Ik ben van meening, dat indien er nog zoo'n oorlog komt, de beschaving zich hiervan niet meer zal herstellen. — Viscount Grey.

Ik ben bevreesd, dat tenzij er iets tusschenbeide komt, de wereld een nieuwe catastrophie tegemoet gaat, veel erger dan de laatste. De volgende oorlog zal de beschaving vernietigen, tenzij iets of iemand iets doet. — Lloyd George.

De Noodzakelijkheid van een Regeering

Er zijn op aarde talrijke natiën, groote en kleine. Alle menschen van deze natiën zijn uit éénen bloede. De rechten van allen behoorden gelijk te zijn. De voorrechten die het volk onder iedere regeering der aarde geniet, zijn zeer ongelijkmatig verdeeld. Indien er een werelddemocratie bestond en de menschen volmaakt waren, zou de wereld voor een volksregeering geschikt zijn en dan zouden de voorrechten van alle volken gelijk zijn. Het is algemeen bekend, dat zij niet gelijk zijn.

Waartoe zou het Duitsche volk tegen het Amerikaansche strijden? Of de Engelschen tegen de Franschen? En waarom zou het volk van de eene natie zich mengen in een doodelijken strijd tegen het volk van een andere natie? Bestaat er hiervoor eenige rechtvaardige oorzaak of verontschuldiging?

De respectievelijke regeeringen dezer verschillende natiën stellen een denkbeeldige lijn of grens vast en trachten het volk van iedere natie binnen

deze grenzen te houden. Indien iemand van het eene land naar het andere reist, moet hij daarvoor de goedkeuring van de regeering hebben, waar onder hij gesteld is, alsmede de toestemming van de regeering naar welks land hij reist. De regeering beheerscht het volk en niet het volk de regeering.

Indien er een geschil ontstaat tusschen de regeerende machten of natiën, dan wordt het volk opgeroepen om zich tegen hun medemenschen, die tot een andere regeering behooren, te wapenen. Vaderlandsliefde wordt te hulp geroepen om het volk te bewegen, elkander te bestrijden. Men doet hierbij echter ten onrechte een beroep op het patriotisme. Patriotisme beteekent liefde voor het land en liefde voor de landgenooten. Liefde beteekent een onzelfzuchtig verlangen goed te doen en een poging dat verlangen in daden om te zetten. Waar patriotisme zou dus het volk aanzetten om te trachten elkander te helpen en indien steeds een beroep gedaan werd op waarachtig patriotisme, zou er van doodelijke oorlogen tusschen de volken geen sprake zijn. Daar de volken allen van éénen bloede zijn en geschapen werden om de aarde te bewonen, zouden zij, indien zij allen door waarachtig patriotisme geleid waren, onzelfzuchtig zijn en trachten elkander te helpen inplaats van elkander te dooden. Het is de volksmenner die de armen zwaait en een beroep op het volk doet om hun vaderlandsliefde te toonen door in den oorlog te trekken en hun medemenschen te dooden. Als regel gaan zij die het meeste over vaderlandsliefde schreeuwen, zelf nooit in den oorlog, maar blijven rustig achter om thuis van den buit te kunnen profiteeren. Als de mannen die het in den strijd het hardst te verduren hadden, vol lidteekens en voor het leven verminkt terugkeeren, worden deze

trouwe burgers door de oorlogswinstmakers en de vaderlandsliefde-schreeuwers vergeten, zoodat zij voor de rest van hun leven zonder hulp hun ellendig bestaan moeten voortslepen. Ware vaderlandslievendheid zou toch op zijn minst aan hen, die door de vervulling van een hun opgedrongen dienst voor den strijd om het bestaan ongeschikt geworden zijn, hulp, troost en steun moeten verleen.

Ieder nadenkend mensch erkent, dat, nadat van de zijde der menschen duizenden jaren pogingen gedaan zijn om een ideale regeering tot stand te brengen, de beschaving op het punt staat ten onder te gaan. Dit is de meening die de leidende staatslieden der wereld ten uitdrukking gebracht hebben. De volken der aarde hebben het punt van uitersten nood bereikt. Dit schijnt noodzakelijk te zijn om de menschen er toe te brengen, ernstig en zorgvuldig de oorzaak voor de onbevredigende toestanden te onderzoeken en het ware geneesmiddel te vinden. De huidige toestand der beschaving noodzaakt alle denkende menschen toe te geven, dat een duurzame en rechtvaardige regeering voor de volken der aarde een hooge noodzaak geworden is.

Een goede regeering moet op rechtschapenheid gegrondvest en onzelfzuchtig in rechtvaardigheid uitgeoefend worden. Zulk een regeering moet tegenover allen onpartijdig handelen. Alle eerlijke menschen moeten toegeven, dat zoo'n regeering een eerste vereischte is, als de volken der aarde ooit vrede, welvaart, leven, vrijheid en geluk willen genieten. Bij zoo'n regeering moet de opperste regeeringsmacht zetelen in en worden uitgeoefend door iemand die oprecht, goed en menschlievend is.

Als de volken der aarde van hun regeering de grootst mogelijke weldaden moeten ontvangen, moesten zij onmiddellijk bereid zijn de redelijkheid en rechtmatigheid van de over hen uitgeoefende regeeringsmacht te erkennen. Als het volk erkent, dat de regeerder rechtvaardig en waarachtig is en in gerechtigheid regeert, zullen burgers leeren het goede te doen en in vrede met elkander te leven. Allen zullen moeten toegeven, dat de regeerders dezer wereld zoowel in het verleden als in het heden den mensch onbevredigend geregeerd hebben.

Ons doel is om met onaanvechtbare bewijzen aan te toonen, dat de opperste regeeringsmacht, die in de afgelopen zes duizend jaren over de natiën der wereld uitgeoefend werd, onrechtvaardig geweest is; dat de tijd voor een groote verandering gekomen is en dat het begin van deze verandering werd aangegeven door het jaar 1914; dat hierna de regeeringsmacht over de volken der aarde zal worden uitgeoefend door Een in wien de oppermacht zetelt, en dat die regeeringsmacht in gerechtigheid en in het welzijn van het volk zal worden uitgeoefend.

Sommigen die het voorgaande gelezen hebben, zullen zeggen dat deze verklaring fantasie is, omdat hetgeen is en geweest is, wel altijd zoo blijven zal. Op deze tegenwerping antwoorden wij: Tot op dezen dag is het den mensch niet gelukt, een rechtvaardige regeering op aarde op te richten; de regeeringen dezer wereld zijn thans doodziek; voor dezen toestand moet een oorzaak bestaan, die men diende te trachten op te sporen. Het zal daarom voor u de moeite waard zijn, het hierna volgende bewijs te onderzoeken en dan uit te maken of er al of geen hoop op een betere regeering voor de menschheid en een spoedige verwezenlijking van

die hoop bestaat. Als er reden voor bestaat zulk een hoop te koesteren, moest ieder oprecht mensch verlangend zijn, haar te leeren kennen. De noodzakelijkheid van een oprechte en rechtvaardige regeering wordt door allen erkend. Het staat vast, dat er een rechtvaardige regeering op aarde zal worden opgericht en het is daarom in het belang van een ieder om voor zichzelf en zijn medemenschen het bewijs hiervoor rustig en onbevooroordeeld te onderzoeken.

HOOFDSTUK II

Oppermacht

JEHOVA God is oppermachtig. Van hem gaat alle rechtmatig gezag uit. (Rom. 13:1) Zijn Woord is waarachtig. (Joh. 17:17) Hij is de groote Eerste Oorzaak en de Schepper van hemel en aarde. (Jes. 42:5) Hij formeerde de aarde door zijn kracht. (Jer. 10:12) Hij is de almachtige God, hetgeen wil zeggen, dat er aan zijn macht geen grenzen zijn. (Gen. 17:1-3; 35:11) Hij is daarom de Allerhoogste. — Psalm 91:1; Ef. 4:6.

Jehova God is rechtvaardig. Hij handelt rechtvaardig en zijn besluiten worden steeds door gerechtigheid gekenmerkt. (Ps. 89:15) „Hij is de Rotssteen, wiens werk volkomen is, want alle zijne wegen zijn gerecht; God is waarheid en is geen onrecht, rechtvaardig en recht is hij.” (Deut. 32:4) Hij is een rechtvaardig en machtig God, buiten wien er geen ander is. (Jes. 45:21) Daar hij volkomen rechtvaardig is, kan hij geen onrecht doen, en dus kan hij geen speciale gunst aan sommigen bewijzen ten koste van de rechten van anderen. Hij kent geen partijdigheid. — Jac. 3:17.

Jehova God is wijs. Zijn wijsheid is volmaakt. In wijsheid schiep hij hemel en aarde en alles wat daarin is. (Ps. 104:10-24; 136:5; Spr. 3:19) Hij is de bron van wijsheid. — Spr. 2:6, 7.

Jehova God is liefde. (1 Joh. 4:16) Volkomen onzelfzuchtigheid komt in al zijn handelingen tot uiting. In God zien wij de volkomen uitdrukking van onzelfzuchtigheid. God haat het kwade en in

het bijzonder hoogmoed, leugen, valsch getuigenis en de hand die onschuldig bloed vergiet en die onderdrukt. (Spr. 6 : 16-19; Ps. 97 : 10) Alle wegen des Heeren zijn waarachtig en gerecht. Al zijn wegen zijn recht. (Ps. 33 : 4) „Zijn doen is majesteit en heerlijkheid en zijn gerechtigheid bestaat in eeuwigheid. Hij heeft zijnen wonderen eene gedachtenis gemaakt, de Heer is genadig en barmhartig.” — Ps. 11 : 3, 4.

De vier voornaamste eigenschappen van Jehova God zijn dus: Macht, rechtvaardigheid, wijsheid en liefde. Deze eigenschappen werken altijd in volkomen harmonie samen in het welzijn van zijn gansche schepping.

De beheerschende oppermacht over de regeeringen der aarde is altijd voor de menschen onzichtbaar geweest en zal dit ook altijd blijven. De geheele organisatie wordt „wereld” genoemd. Er is een onzichtbaar en een zichtbaar deel van de wereld en het onzichtbare oefent de opperste macht uit. „Wereld” beteekent de menschen georganiseerd in regeeringsvorm onder het toezicht van een onzichtbaren opperheer, die het opperste gezag uitoefent. Een geestelijk wezen is voor menschelijke oogen niet zichtbaar. (Joh. 3 : 6) Jehova God is de groote Geest, onzichtbaar voor menschelijke oogen. (2 Cor. 3 : 17; 1 Tim. 6 : 16) Hoewel God oppermachtig is en in hem alle rechtvaardige kracht en macht woont, draagt hij toch van tijd tot tijd kracht en macht op zijn schepselen over. Deze overgedragen macht dient, om behoorlijk te worden gebruikt en in overeenstemming met den wil van Jehova God te worden uitgeoefend. Als deze in strijd met den wil van God wordt uitgevoerd, wordt deze onrechtmatig uitgeoefend. Deze onveranderlijke in de voorafgaande paragrafen vervatte

waarheden moeten in verbinding met de oorzaak van de onbevredigende regeeringen der aarde en in verbinding met het geneesmiddel hiervoor beschouwd worden.

God schiep den mensch, dien hij Adam noemde, als een volmaakt wezen. De onzichtbare heerscher over dezen volmaakten mensch was Jehova God, zijn Schepper. Aan dezen mensch gaf God heerschappij over de aarde en over haar dierlijke schepselen. Door deze gunsten en zegeningen te aanvaarden, ging de mensch een vanzelfsprekende overeenkomst aan, om aan God's bevelen gehoorzaam te zijn. Jehova God stelde een opziener over den mensch aan, namelijk zijn zoon Lucifer, een geestelijk wezen, dat voor den mensch onzichtbaar was en dat in de Schrift aangeduid wordt als een van de „morgensterren”. (Job 38 :7) Jehova God verleende aan Lucifer de macht en de autoriteit om op den volmaakten mensch toezicht te houden; maar deze overgedragen macht moest in nauwkeurige overeenstemming met God's wil worden uitgeoefend, en de heerscher moest Jehova God toegewijd zijn. Deze goddelijke regeling vereischte, dat de mensch aan God's wetten zou gehoorzamen en vorderde hetzelfde van Lucifer. Beiden, zoowel Lucifer als de mensch, wisten dat dit van hen geëischt werd. Beiden wisten, dat God had aangekondigd, dat de doodstraf op den mensch zou worden toegepast, indien hij moedwillig God's wet zou overtreden. (Gen. 2 :17) In Lucifer ontwaakte een eerzuchtig verlangen, om den mensch voor zich alleen te hebben, opdat hij de hulding en aanbidding van den mensch zou ontvangen en opdat hij den Allerhoogste gelijk zou mogen worden. Hij deed het Eva voorkomen, alsof de aan den mensch te kennen gegeven doodstraf in geval van

overtreding van God's wet niet zou worden toegestaan. Hij misleidde Eva, de wet te overtreden en door middel van Eva werd Adam tot overtreding van God's wet gebracht. Deze misdaad bracht de doodstraf over Adam. God moest consequent blijven en zijn wet handhaven. Door Lucifer's misdaad en 's menschen overtreding van God's wet werd de mensch van God vervreemd en gescheiden. (Gen. 3:3-19) De mensch verloor dus zijn heerschappij en zijn recht op leven en werd uit zijn volmaakte woonplaats verdreven. Vanaf dien tijd werd Lucifer onder vier namen genoemd, namelijk: Draak, Satan, Slang en Duivel, welke namen te kennen geven, dat hij een verslinder, de vijand en tegenstander van God, een leugenaar en bedrieger, en de lasteraar van God en van allen is, die het goede trachten te doen. — Openb. 20:1-3.

Als iemand een troon heeft, wil dat zeggen, dat hij met zekere macht en autoriteit bekleed is. Over Lucifer, die sedertdien Satan den Duivel genoemd wordt, staat geschreven: „En gij zeydet in uw hart: Ik zal ten hemel opklimmen; ik zal mijn troon boven de sterren Gods verhoogen, en ik zal mij zetten op den berg der samenkomst aan de zijden van het Noorden; ik zal boven de hoogten der wolken klimmen, ik zal den Allerhoogste gelijk worden.” (Jes. 14:13, 14) Deze tekst bewijst, dat Lucifer een troon had en dus met zekere macht en autoriteit bekleed was. Aangezien hij deze macht en dit gezag van Jehova God ontvangen had, kon hij deze zoo lang uitoefenen, totdat hem deze weer ontnomen werd door dengene die hem deze macht verleend had. Voorts toont de Schrift aan, dat zijn volmacht zich over den mensch uitstreckte, die toen in Eden, God's hof, vertoefde en dat deze autoriteit door Jehova overgedragen was. „Gij waart een

gezelfde, overdekkende cherub, en ik had u alzo gezet; gij waart op God's heiligen berg, gij wandeldet in het midden der vurige steenen. Gij waart volkomen in uwe wegen van den dag af dat gij geschapen zijt, totdat er ongerechtigheid in u gevonden is." — Ezech. 28 : 14, 15.

Deze schriftplaatsen bewijzen, dat alle oppermacht in Jehova God zetelt; dat God aan Lucifer de macht en het gezag als opziener des menschen opdroeg; dat Lucifer voor den mensch onzichtbaar leefde; dat Lucifer later Satan werd en vanaf dien tijd onder dien naam en onder andere namen, die hem gegeven werden, bekend gestaan heeft, en dat hij zou doorgaan de hem opgedragen macht en autoriteit uit te oefenen, totdat God deze intrekt of ze hem ontnemt.

Natuurlijk zou God alle macht en autoriteit Satan onmiddellijk na zijn val hebben kunnen ontnemen en hem verhinderd hebben, den mensch verder te beïnvloeden. Zijn wijsheid beschikte echter anders. De mensch had zich uit eigen beweging van zijn grooten liefderijken Schepper afgekeerd en had daardoor zijn recht op leven en zijn recht op heerschappij verloren. Zou de mensch nu trachten in God's gunst terug te keeren of zou hij er de voorkeur aan geven, aan den invloed van Satan toe te geven? Vanaf dien tijd werd de groote strijdvraag: Wie is oppermachtig, Jehova God of Satan de Duivel? God heeft den mensch de gelegenheid gegeven, tusschen hem, den Rechtvaardige, en Satan, den Booze, te kiezen. Adam verkoos Satan den Duivel te volgen. Al zijn kinderen werden in zonde geboren en in ongerechtigheid ontvangen en waren dus op grond van Adam's onrechtmatige daad van God vervreemd. (Ps. 51:7; Rom. 5:12) Eenigen van Adam's

nakomelingen verkozen echter God te gehoorzamen en te dienen. Abel, Henoeh en Noach behoorden tot dezulken die aldus naar gerechtigheid streefden. De meerderheid der menschen werd echter door Satan op het pad der vijandschap tegen God geleid.

Nu is de vraag: Wie is voor de regeeringen der aarde die op aarde geheerscht hebben en nog heerschen, verantwoordelijk? Deze vraag kan het beste worden beantwoord door een kort onderzoek van de voornaamste regeeringen, die op aarde bestaan hebben. De feiten toonen aan, dat met slechts twee uitzonderingen geen dezer regeeringen God's regeeringen geweest zijn en dat de onzichtbare heerschappij over deze regeeringen door Satan den Duivel werd uitgeoefend. Het is waar dat er ten allen tijde eenige menschen geweest zijn, die God wenschten te gehoorzamen, maar dezulken zijn beslist altijd in de minderheid geweest. Door bedrog en misleiding heeft Satan velen er toe gebracht te gelooven, dat toch minstens een deel der regeeringen dezer wereld God's regeeringen geweest zijn, en dit deed hij om Jehova God voor deze regeeringen verantwoordelijk te stellen. Wanneer wij echter zien, dat God almachtig, rechtvaardig en goedertieren is, dat zijn wijsheid volkomen en hij liefde is, volgt hieruit, dat iedere regeering die God zou hebben opgericht, met hem in overeenstemming zou moeten geweest zijn, omdat God niet met zichzelf in strijd kan zijn noch zichzelf kan verloochenen. (Mal. 3:6) Indien de feiten aantoonen, dat de regeeringen gesticht zijn en geleid worden in strijd met God's Woord, spreekt het ook vanzelf, dat God voor zulke regeeringen niet verantwoordelijk is en deze ook niet uit hem zijn voortgekomen.

Regeeringen

Strikt genomen is een prins de zoon van een monarch, potentaat of koning. Adam was geen koning, maar hij was de zoon van den grooten God; Adam was dus een prins. Hem werd heerschappij gegeven over al de aardsche werken van God's hand, maar de titel van koning werd hem niet toegekend. Deze titel wordt gewoonlijk verleend aan iemand die heerschappij voert over zijn medeschepselen; maar aan Adam werd geen heerschappij over zijn medemenschen opgedragen. Voor den zondvloed wordt er niemand in de Schrift met den titel van koning bestempeld.

God veroorloofde den mensch zijn eigen loopbaan te kiezen. Satan en zijn trawanten hadden ten tijde van den zondvloed bijna alle menschen op aarde verdorven; de boosheid der menschen was groot op den aardbodem en al het verdichtsel hunner harten ten allen tijde alleenlijk boos. De eenige uitzondering in dien tijd was Noach met de onmiddellijke leden van zijn gezin. — Genesis 6 : 1-10.

Na den vloed werd het volk, dat in de vlakten van Sinear woonde tot een stad of regeering georganiseerd, en Nimrod werd tot koning over hen uitgeroepen. Dit was het begin der aardsche regeeringen. (Gen. 10 : 10) De naam van dat koninkrijk of die regeering was Babylon. Het was de organisatie van menschen in een regeeringsvorm, voortgebracht en opgebouwd om God te tarten, en God gaf er zijn afkeuring over te kennen. (Gen. 11 : 1-9) Dit op zichzelf bewijst reeds, dat de onzichtbare heerscher over dat koninkrijk of die regeering Satan de Duivel was en dat Satan zelf de vorming van deze organisatie geïnspireerd

heeft. Satan verhief Nimrod in de oogen van het volk tot iemand die grooter dan Jehova God was en deze werd door het volk gehuldigd als „Nimrod, de geweldige jager voor den Heer”. (Gen. 10 : 9) Dit toont aan, dat Jehova onder het volk genoemd werd, maar hij werd genoemd als een bespottling en werd minder gerekend dan Nimrod. Onder het toezicht en de leiding van Satan doodde Nimrod in strijd met de wet van God's verbond dieren en bezoedelde de aarde met hun bloed, waardoor hij voor zichzelf een grooten naam maakte. (Gen. 9 : 3-5) Ongetwijfeld zorgde Satan er voor, dat het volk met het feit bekendgemaakt werd, dat Nimrod een weg insloeg die met God's verbond in strijd was, en dat God hem niet kon belletten zulks te doen. Daarom werd aan Nimrod een grooteren naam toegekend dan aan Jehova; vandaar dat hij genoemd werd „de machtige jager voor den Heer”. Het woord voor in dezen zin heeft de beteekenis van verheven boven. Nimrod's roem steeg zoozeer, dat men hem koning maakte. Dat was het begin van de koninkrijken of regeeringen op aarde met Satan als onzichtbaren opperheer.

De geest van heerschen begon toen bij de menschen ingang te vinden, en wij zien, hoe zich daarna andere groepen menschen in steden of regeeringen, die elk een eigen koning hadden, organiseerden. (Gen. 14 : 1-9) Dat Satan de Duivel inderdaad de onzichtbare opperheer over deze regeeringen was, wordt duidelijk gemaakt door het feit, dat het volk zich aan duivelvereering overgaf. Zij aanbaden den Duivel en de gevallen engelen, alsmede ook voorwerpen die door den Booze opgericht werden.

Vroeg in de geschiedenis der menschen, kort na de zondvloed, werd de regeering van Egypte georganiseerd. De invloed en de macht van deze natie breidde zich uit, totdat zij de andere koninkrijken der aarde beheerschte. Egypte was de eerste wereldmacht, dat wil zeggen dat het de eerste aardse regeering was, die oppermacht over alle regeeringen op aarde uitoefende. De onzichtbare heerscher van Egypte was Satan en Egypte vormde dus zijn organisatie. Dit wordt nog bevestigd door het feit, dat deze regeering Jehova God niet erkende en diende. Als de koning in moeilijkheden verkeerde, riep hij tovenaars op om hem te helpen. (Gen. 41 : 8) God betoonde zijn gunst aan de Egyptenaren door bemiddeling van zijn knecht Jozef, en in dien tijd was de koning Jozef goedgezind. De regeering van Egypte erkende en diende Jehova als God niet. Toen Jozef gestorven was, stond er een andere koning over Egypte op, die Jozef niet kende, noch God diende. (Ex. 1 : 8) De Egyptenaren onderdrukten degenen, die God wenschten te dienen. Toen God Mozes zond om den koning van Egypte te verzoeken de Israëlieten toe te staan om te vertrekken, zeide de koning tot hem: „Wie is Jehova, wiens stem ik gehoorzamen zoude?” (Ex. 5 : 2) Dit bewijst op zichzelf reeds, dat Egypte door Satan den Duivel beïnvloed en beheerscht werd en dus zijn organisatie was. Toen sloeg God al de eerstgeborenen der Egyptenaren en vernietigde Egypte's leger. Dit is een verder bewijs, dat de regeering van Egypte Satan's regeering was. Egypte, die de eerste wereldmacht was is door alle eeuwen heen steeds een symbool voor de organisatie des Duivels geweest.

Assyrië was een natie of regeering, die zich tot een overheerschende wereldmacht ontwikkelde.

Het was de tweede wereldmacht, en ook van deze was Satan de onzichtbare god. De koning en andere leden van de regeering aanbaden Nisroch, een afgod die als vertegenwoordiger van den Duivel opgericht was. De koning van Assyrië beledigde en tarte den almachtigen God openlijk. Hij bracht een groot leger op de been en omsingelde daarmede de stad Jeruzalem, en hij bedreigde de Joden, omdat zij Jehova God aanbaden en dienden en weigerden zich aan den Assyrischen koning te onderwerpen. Toen sloeg God het Assyrische leger: „Het geschiedde dan in dienzelfden nacht, dat de engel des Heeren uitvoer en sloeg in het leger van Assyrië honderd en vijf en tachtig duizend; en toen zij zich des morgens vroeg opmaakten, zie, die allen waren doode lichamen. Zoo vertrok Sanherib de koning van Assyrië en toog henen en keerde weder; en hij bleef te Ninevé. Het geschiedde nu als hij in het huis van Nisroch zijnen god zich nederboog, dat Adrammelech en Sarezar, zijne zonen, hem met het zwaard versloegen.” (2 Kon. 19 : 35-37) Dit bewijst, dat de Assyrische regeering niet Jehova's regeering was, maar een door Satan opgerichte organisatie, die onder zijn toezicht en oppermacht stond.

Babylon was wel de eerste door Satan georganiseerde regeering, maar niet de eerste wereldmacht. Zij was de derde op de lijst der wereldmachten. Dat Babylon vanaf het allereerste begin als een regeering van Satan was opgericht, blijkt duidelijk uit de Schrift. Dat het zijn organisatie, waarover hij de onzichtbare opperheer was, bleef, wordt verder bewezen door het feit, dat de koning van Babel beelden aanbad en het volk dwong, zijn voorbeeld te volgen. (Dan. 3 : 1-6) Belsazar, de

koning van Babylon, hoonde God en aanbad den Duivel en duivelsche beelden. — Dan. 5 : 3, 4.

Daarna volgde de Medo-Perzische wereldmacht, welke eveneens Satan den Duivel tot onzichtbaren opperheer of heerscher had, hierin bijgestaan door zijn helpers, de booze geesten. (Ester 1 : 13 ; Dan. 10 : 13) Deze werd weer opgevolgd door de Grieksche wereldmacht met Satan den Duivel als onzichtbaren heerscher. Het volk negeerde Jehova God en aanbad de afgodsbeelden van vele valsche goden, wier hoofd Satan was. — Dan. 10 : 20 ; Joël 3 : 6 ; Hand. 17 : 16.

Hierna volgde de Romeinsche wereldmacht of heerschappij. Ook deze regeering was zeer afgodisch en werd door Satan den Duivel als onzichtbaar opperheer beheerscht. Rome was de wereldmacht, die de natiën der aarde beheerschte, toen Jezus, God's zoon op aarde was. Het was in dien tijd, dat Satan aanspraak maakte op de heerschappij over alle koninkrijken der aarde, en deze aanspraak werd door Jezus niet betwist. (Matth. 4 : 8, 9) Bovendien nam Jezus op Satan betrekking als „den vorst dezer wereld”. (Joh. 12 : 31 ; 14 : 30) Dit werd door Paulus bevestigd, toen hij onder inspiratie schreef, dat Satan de god (onzichtbare heerscher) der natiën en koninkrijken dezer wereld was. — 2 Cor. 4 : 3, 4.

Bij al deze wereldmachten, natiën en regeeringen doen zich drie onderscheiden elementen voor als de zichtbare heerschers of vertegenwoordigers van den onzichtbaren opziener. Deze drie zijn de commercieele, de politieke en de geestelijke klassen. De beheerschers van den handel, die het grootste deel van den materieelen rijkdom bezitten, eischen en genieten speciale voorrechten. Zij oefenen een

machtigen invloed op de regeeringen uit. Hun liefde voor geld is grooter dan hun liefde voor recht en gerechtigheid. Ten allen tijde zijn zij buitengewoon zelfzuchtig geweest. Om de regeeringsaangelegenheden op aarde te leiden moesten actieve persoonlijkheden worden aangesteld. Deze worden beroepspolitici of staatslieden genoemd en zijn ten allen tijde gezwicht voor de macht en den invloed van de eigenaars van den rijkdom, voor wie zij betere vertegenwoordigers waren dan voor het volk. De mensch is zoo geschapen, dat hij iets wil aanbidden, en Satan, dit wetende, heeft er daarom steeds voor gezorgd, dat er onder het volk een staatsgodsdienst of den een of anderen vormendienst tot stand kwam. De leiders van het godsdienstige stelsel staan bekend als priesters of geestelijken. Daar zij de zwakkeren waren, heeft de sterkere macht er voor gezorgd, dat het godsdienstige element gelijken tred hield met de commercieele macht; zelfs vele godsdienstleiders, die aanvankelijk den weg der gerechtigheid ingeslagen hadden, zwichtten voor den invloed van Satan, uitgeoefend door de bezitters van grooten rijkdom, en aldus vielen zij gemakkelijk Satan's heerschappij ten prooi. Niet ten onrechte staat er geschreven: „Want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad; tot welke sommigen lust hebbende zijn afgedwaald van het geloof, en hebben zichzelf met vele smarten doorstoken.” (1 Tim. 6 : 10) Dat zulke dingen van Satan afkomstig zijn wordt verder duidelijk gemaakt door het getuigenis, hetwelk gegeven wordt aan hem die rechtvaardigheid liefheeft: „Maar, gij, o mensch Gods! vlied deze dingen en jaag na gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, lijdzaamheid, zachtmoedigheid.” — 1 Tim. 6 : 11.

Wat destijds in de dagen van Jezus en Paulus bestond, bestaat ook heden onder alle regeeringen der wereld. Satan is de onzichtbare opperheer of vorst over al deze regeeringen geweest. Indien Jehova God door de uitoefening van zijn oppermacht de regeeringen dezer wereld beheerscht had, zouden deze regeeringen wijs, goed en in onzelfzuchtigheid tot welzijn van het geheele volk geheerscht hebben. Het feit, dat de geschiedenis van al deze wereldsche regeeringen aantoonde, dat er grove ongerechtigheden tegenover het volk begaan zijn, dat de regeeringen niet in wijsheid geregeerd hebben en dat er speciale gunsten aan enkelen bewezen werden, terwijl het overgrootste gedeelte vertrapt en onderdrukt werd, bewijst dat de onzichtbare heerscher over deze natiën Satan, de Booze, geweest is.

• Uitzonderingen

De Schrift openbaart twee uitzonderingen op de satanische overheersching der regeeringen, die op aarde bestaan hebben. Door alle tijden heen heeft God eenige menschen op aarde gehad, die in zijn naam geloofden en hem aanbaden en diensden. Onder dezen zijn Abel, de zoon van Adam, Henoeh, Noach en Abraham. Terwijl Satan de god of onzichtbare opperheer van Babylon en de daarnaast bestaande regeeringen was, bestond er een volk, waarover Melchizedek koning of heerscher was. Melchizedek was verschillend van alle andere koningen uit zijn tijd. Hij was koning van Salem, hetgeen wil zeggen „koning des vredes”. Ook werd hij „koning der gerechtigheid” genoemd, hetgeen er op wijst, dat hij in God's oog rechtvaardig gerekend werd, omdat hij in Jehova God geloofde en hem diende. Melchizedek was niet on-

derworpen aan den koning van Babel of aan eenigen anderen vorst uit zijn tijd. Hij was een „priester des allerhoogsten Gods”, hetgeen wil zeggen, dat, welke autoriteit hij ook mag uitgeoefend hebben, hij die op gezag van Jehova God uitoefende. —Genesis 14 : 18; Hebr. 7 : 2.

Abraham geloofde in God en gehoorzaamde hem. Vier met elkander verbonden aardsche koningen, over wie Satan de opziener was, grepen Lot, den zoon van Abraham's broeder, en voerden hem weg. Abraham beschikte over drie honderd achttien eigen knechten, en tezamen met dezen en zijn drie buren jaagde hij deze vier op hun overwinning trotsche koningen na, dwong hen tot den strijd en versloeg ze. Hij bevrijdde Lot en bracht hem terug met zijn geheele have en de leden van zijn huishouding. Melchizedek kwam bij deze gelegenheid Abraham tegemoet en zegende hem en zeide: „Gezegend zij de allerhoogste God, die uwe vijanden in uwe hand geleverd heeft.” (Gen. 14:20) Deze uitspraak bewijst, dat Melchizedek in God's oogen rechtvaardig was en dat Jehova God aan Abraham de overwinning gegeven had. Daar God toch almachtig is en Melchizedek de priester des Allerhoogsten was, waarom gebruikte Melchizedek dan de hem van God gegeven macht niet om de koningen, die door den Duivel beheerscht werden, te vernietigen? Het antwoord is, dat het niet in God's bedoeling lag, Satan's macht reeds in dien tijd teniet te doen. God heeft het koningschap van Melchizedek verordend als een beeld of type, om den tijd te voorschaduwten, waarin hij door zijn Koning of Hoogsten Dienaar de leiding van alle aardsche aangelegenheden op zich zou nemen.

Hier hebben wij de eerste aanwijzing in de Schrift, dat God een koning zou zalven om over

deze aarde te heerschen en dat diens koninkrijk in geen enkel opzicht een deel van Satan's organisatie zou uitmaken. De Apostel Paulus zegt ons, dat Melchizedek van zinnebeeldige beteekenis was, „den Zone Gods gelijk geworden”, namelijk den gezalfden Koning Gods, Jezus Christus. (Hebr. 7:3). Melchizedek werd noch als koning, noch als priester opgevolgd. Het priesterschap der kinderen Israëls en hun koningen waren niet naar de ordening van Melchizedek. Zijn priesterschap was van een hoogere orde dan dat der Hebreeuwsche koningen en priesters; wat bewezen wordt door het feit, dat Abraham tienden betaalde aan Melchizedek en zegeningen uit zijn hand ontving. — Hebreëen 7:1-21; Zacharia 6:13.

De natuurlijke nakomelingen van Abraham werden in een regeeringsvorm georganiseerd. Dit was de andere uitzondering op de organisatie, waar over Satan de god geweest is. Abraham werd echter nimmer als koning betiteld. Hij wordt een patriarch genoemd hetgeen voorvader of stamvader beteekent. (Hebr. 7:4) Abraham erkende Melchizedek als priester en dienaar des allerhoogsten Gods en betaalde hem daarom tienden. Abraham bootste de koningen of heerschers rondom hem niet na, maar hij erkende Jehova als zijn heerscher. Hij merkte op, dat God de aardsche vorsten tuchtigde en berispte, omdat zij onder de leiding van Satan stonden. Hij zag vol geloof en vertrouwen den dag tegemoet, waarop de allerhoogste God een rechtvaardig koninkrijk op aarde zou oprichten, en in geloof zag hij den dag, waarop God's Gezalfde zou regeeren, en hij verheugde zich. — Joh. 8:56.

Door de hand van Mozes bevrijdde God de natuurlijke afstammelingen van Abraham uit Egypte en bracht hen aan den voet van den berg

Sinaï, waar hij hen tot een natie organiseerde. Jehova God was hun heerscher en noemde Israël Jeschurun, hetgeen oprecht volk beteekent, omdat het God's volk was, dat hij zichzelf voor zijn bepaalde bedoelingen verkoren had. „Hij (Jehova God) was Koning in Jeschurun.” — Deut. 33 : 5.

In Egypte sloot God een verbond met de Israëlieten en nadat hij hen naar den berg Sinaï gebracht had, bekrachtigde hij dat verbond en wijddede het in. Bij die gelegenheid zeide hij tot hen: „Nu dan, indien gij naarstiglijk mijner stemme zult gehoorzamen en mijn verbond houden, zoo zult gij mijn eigendom zijn uit alle volken, want de gansche aarde is mijn; en gij zult mij een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk zijn.” — Ex. 19 : 5, 6.

Een tijd lang gehoorzaamden de Israëlieten Jehova God. Hij leidde en zegende hen en er was geen vreemd god onder hen. Daarna werd „Jeschurun”, dat eenmaal oprecht tegenover God was, verdorven en verzaakte God en viel den Duivel ten prooi. „Zij hebben hem tot ijver verwekt door vreemde goden, door gruwelen hebben zij hem tot toorn verwekt. Zij hebben den duivelen geofferd, niet Gode, den goden die zij niet kenden, nieuwe die van nabij gekomen waren, dewelke uwe vaders niet gevreesd hebben. Den rotssteen, die u verwekt heeft, hebt gij vergeten en gij hebt in vergeetelheid gesteld den God die u gebaard heeft.” — Deut. 32 : 16-18.

Het volk Israël hield op God's volk te zijn, nadat het door hem verworpen was. Van dien tijd aan was Satan de god of onzichtbare heerscher van de geheele wereld met al haar volken geworden. Sedert dien tijd is iedere natie en iedere regeering

door den sluwen en boozen invloed van Satan beheerscht. Dit is waar, hoewel slechts weinige menschen dit feit erkennen. Het is eveneens waar, dat er in al deze natiën eenige mannen met goede bedoelingen geweest zijn, die er naar gestreefd hebben, den toestand van hun medemenschen te verbeteren, maar hun pogingen hebben gefaald. De koninkrijken en regeeringen dezer wereld zijn wreed, hardvochtig en onderdrukkend voor het volk geweest. Iedere regeering der wereld werd hierbij door Satan beheerscht en beïnvloed, al hebben de regeerders en het volk dit niet begrepen en geloofd. Hij heeft de zinnen der menschen voor God verblind en hun aandacht van den Heere God afgekeerd, waardoor hij in staat was zijn heerschappij over de volken te handhaven. Een der krachtigste bewijzen voor de juistheid dezer bewering is het feit dat het kwade onder al deze regeeringen de overhand gehad heeft. Van geen dezer regeeringen zou naar waarheid gezegd kunnen worden, dat zij een oprechte regeering is, waarbij geen kwaad geschiedt. De allerbeste regeering der wereld is nog verre van oprecht.

Kort geleden heeft ex-Keizer Wilhelm van Duitschland betreffende de regeering van de Vereenigde Staten gezegd, dat deze „aan de spits der regeeringen stond, welke plaats zij door haar idealen verkregen heeft, en dat de Amerikaansche regeering de meesteres der wereld is”. Terzelfder tijd heeft een lid van den Senaat der Vereenigde Staten, die met de interne aangelegenheden op de hoogte is en dus met kennis van zaken spreekt, het volgende over de regeering der Vereenigde Staten te zeggen:

De regeering is in handen van woekeraars, politieke zwendelaars en omkoopers; de persoonlijke

rechten van het volk worden miskend en met de voeten getreden; er wordt een systeem van boosaardige spionage doorgevoerd; in de huizen en kantoren der burgers worden dagelijks invallen gedaan, geheel in strijd met de grondwet van het land; de macht is geconcentreerd in de handen van een paar menschen tot het verderf van het volk; de zelfzuchtige en machtige belangen gebruiken de regeeringsmacht om speciale voorrechten te verkrijgen en de gelegenheden van het individu te beperken; in 1921 werd de president der Vereenigde Staten gekozen door zelfzuchtige mannen of hun vertegenwoordigers, die zich met Harry M. Daugherty, die een samenzwering tot beroving en diefstal van het eigendom van het volk op touw gezet en uitgevoerd had, verbonden; Andrew J. Mellon, een der rijkste mannen van Amerika, werd tot hoofd van de schatkist der Vereenigde Staten en ambtshalve tot voorzitter van de Federal Reserve Board aangesteld en heeft in die machtspositie een beheerschenden invloed op de financieele politiek van de natie en op de credieten van het volk uitgeoefend; het is bij de wet verboden, dat iemand die zaken heeft, aangesteld wordt tot de positie van hoofd van het departement van financiën; in strijd met deze wet werd Mellon toch tot dat ambt benoemd, terwijl hij gelijktijdig directeur was van acht en zestig groote banken, spoorwegondernemingen en handelsinstellingen van bijna iederen tak van het menschelijk pogen, van het beheer der alluminiumtrust af tot de fabricage van whisky toe; het was dezelfde Mellon, die met zijn handlangers het plan organiseerde om twee miljoen dollars te besteden voor omkoopning bij de verkiezing van een lid van den Senaat; Albert B. Fall stond in dien tijd aan het hoofd van het departement van Binnenlandsche Zaken; de president der Vereenigde Staten teekende een onwettige machtiging, waardoor de olie, die aan het volk toebehoort, aan Fall werd toegewezen; Fall accepteerde omkoopgelden van samenzweerdere, voldeed aan hun verzoeken en

deed op oneerlijke wijze uitgestrekte olievelden, die aan het volk behoorden, over; bedriegelijke omkoopers hadden hun kantoren gevestigd in het nationaal Kapitoel, gaven openlijk van hun invloed naar buiten blijk en zetten een propaganda op touw om het wetgevend lichaam te bedriegen en om te koopen en het volk te misleiden en valschelijk te vertegenwoordigen, en de menschen, die produceeren, worden door valschelijk aangenomen wetten en door manipulatie hiermede gedwongen, hun producten tegen marktprijzen te verkoopen, die door de zelfzuchtige belangen der geldmacht vastgesteld worden, terwijl het volk tegelijkertijd gedwongen is hun levensbehoeften tegen onnatuurlijk hooge en onrechtvaardige prijzen in te koopen.

Dit zijn slechts enkele der misstanden, die in de regeering van de Vereenigde Staten, van welke bevestigd wordt, dat zij het ideaal het meest nabij komt, heerschen. Het moet ieder weldenkend mensch toch duidelijk zijn, dat Jehova, de groote God, voor deze misstanden niet aansprakelijk is. Zij worden hier slechts vermeld om aan te toonen, dat de natie of regeering der Vereenigde Staten geen Christelijke natie is en dat Jehova niet de God over deze natie is. De Vereenigde Staten worden bestuurd door onvolmaakte menschen, die onder den invloed en de heerschappij van den onzichtbaren heerscher, Satan den Duivel, staan. Dit is de absolute waarheid, ongeacht of zij dit nu weten of niet. „Niemand kan twee heeren dienen.” (Matth. 6:24) Deze mannen kunnen niet een booze regeering dienen, die het volk onderdrukt en onrechtvaardig behandelt, en terzelfder tijd God dienen. Er staat met autoriteit geschreven: „Weet gij niet, dat wien gij uzelve stelt tot dienstknechten der gehoorzaamheid, gij dienstknechten zijt desgenen wien gij gehoorzaamt, óf der zonde tot den dood,

óf der gehoorzaamheid tot gerechtigheid?" (Rom. 6 : 16) God is voor geen enkele onrechtvaardige regeering verantwoordelijk. Als Satan echter de onzichtbare heerscher van de regeering der Vereenigde Staten is, die naar men zegt de meest ideale is, wat kan er dan nog gezegd worden van de andere regeeringen der aarde?

Als Jehova God almachtig is, had hij toch Satan kunnen beletten zijn slechten invloed op de regeeringen der aarde te doen gelden en het voor het volk onmogelijk te maken een oprechte regering te hebben. Hij had dit natuurlijk kunnen doen, en dit is het ook juist, wat hij bezig is te doen. Het doel van dit boek is om het volk de feiten voor te houden, opdat het in zijn eigen voordeel moge zien, wat er thans plaatsvindt en wat het uiteindelijk resultaat zal zijn. De aandacht wordt gevestigd op het kwaad, dat de wereld beheerscht, ten einde het volk te overtuigen, dat Jehova God niet de God over de natiën der aarde is.

Als Jehova God de hoogste macht bezit en toch alle natiën onder den invloed en heerschappij van Satan staan, bewijst dit dan niet, dat Jehova God voor al deze misstanden in de regeeringen der aarde verantwoordelijk is? Neen, dit bewijst het in het geheel niet. God is de Allerhoogste. Maar God heeft gedurende de vervlogen eeuwen zijn macht niet uitgeoefend om den mensch te dwingen hem te gehoorzamen en de gerechtigheid te betrachten. Hij heeft Satan niet in de uitoefening van diens macht beperkt, omdat de bestemde tijd om hem de macht te ontnemen nog niet gekomen was. Hij heeft echter door alle tijden heen eenige getuigen op aarde gehad, ten einde het volk omtrent de waarheid in te lichten, maar heeft hierbij het volk zijn eigen weg laten vervolgen.

Waarom heeft God echter toegelaten, dat Satan zijn booze macht over de regeeringen der volken uitoefende en hen daardoor zooveel leed en smart veroorzaakte?

De mensch werd in volkomenheid geschapen en bezat het voorrecht, voor zichzelf te bestemmen, of hij God wilde gehoorzamen en daardoor het leven zou erlangen, of dat hij hem niet gehoorzamen en als gevolg daarvan sterven zou. God maakte zijn wet aan den mensch bekend, en hij stelde Lucifer als zijn opperheer aan. Lucifer trotseerde God, trok zijn woord in twijfel en smaadde zijn naam, en Adam volgde Lucifer na. God liet het toe, dat Lucifer (nu Satan genaamd) zijn onwettigen wandel vervolgde, en wel tot aan den bestemden tijd, waarin Jehova zijn woord en naam rechtvaardigen en zijn eeuwige oppermacht te erkennen geven zou.

God had den Booze natuurlijk kunnen dooden en hem zijn macht hebben kunnen ontnemen; maar als God dit gedaan had, zou den mensch niet de gelegenheid geboden zijn, tusschen het goede en het kwade te beslissen. Ten allen tijde heeft God den mensch het bewijs voor zijn goedheid voor oogen gevoerd, opdat dezulken die het goede wenschten te leeren kennen en te doen, den weg der gerechtigheid zouden kunnen bewandelen. Melchizedek, de Priesterkoning, was het voorbeeld van een mensch, die het goede nastreefde en een getuige voor de goedheid Gods was. De meeste menschen hebben echter liever gevolg gegeven aan booze invloeden en werden aldus het slachtoffer van Satan's misleidingen. Toen Israël door God tot een natie georganiseerd werd, was het eerste gebod, dat hij gaf: „Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben” (Ex. 20:3) Deze wet werd in het belang van het volk gegeven. God

wilde door middel hiervan het volk duidelijk maken, dat het zich van den Booze moest afwenden en zich tot Jehova, den grooten God, moest keeren om hem te leeren kennen en te gehoorzamen, als het ooit de zegeningen des levens, des vredes en des geluks zou willen genieten. Hij wilde het duidelijk toonen, dat het lijden der menschen veroorzaakt werd door Satan's ontrouw en door de ongehoorzaamheid der menschen, en dat de mensch slechts door toewijding en gehoorzaamheid aan God gezegend kan worden. Zou God den mensch gehoorzaamheid afgedwongen hebben en het niet hebben toegelaten, dat hij met het booze in aanraking kwam, dan zou de mensch ook niet in de gelegenheid geweest zijn, het goede of het kwade te kiezen, en dan zou er ook geen gelegenheid geweest zijn de trouw en toewijding des menschen ten aanzien van gerechtigheid te beproeven.

God richtte onder de Israëlieten een modelregeering op en gaf hun een gelegenheid, hem te gehoorzamen. Hierdoor wilde hij de Israëlieten en door hen alle volken der aarde onderwijzen, dat God te kennen en hem te gehoorzamen leven, vrede en vreugde beteekent. Toen dat volk God verzaakte, onttrok hij het zijn bescherming en liet toe, dat het met alle andere volken der aarde zijn eigen weg volgde. Vele menschen op aarde hebben naar een goede regeering verlangd en hebben hun beste krachten gegeven, deze te krijgen; maar al hun pogingen mislukten. Uit al hun ondervindingen onder aanmatigende, gruwelijke en tirannieke heerschers hebben zij weinig of in het geheel niets geleerd; want het volk blikte steeds nog tot zijn verdrukkers op, verheerlijkt hen nog als helden en miskent daardoor het Woord Gods. De geschiedenis van iedere regeering en natie der aarde is met onrecht

matig vergoten menschelijk bloed geschreven. De menschen uit iedere natie en onder iedere regeering hebben geleden, en de oorzaak hiervoor moet thans allen bekendgemaakt worden. De oorzaak was en is de invloed van Satan, den Duivel, den onzichtbaren opperheer en overste van de natiën der wereld.

Met den meesten nadruk zij hier verklaard, dat de wreedheid en ongerechtigheid der regeeringen der aarde in geen geval met het doel den menschen voor oogen gevoerd wordt, om een oproer tegen deze regeeringen te verwekken, maar om het volk er mede in kennis te stellen, dat de onzichtbare heerscher dezer natiën en regeeringen Satan, de Duivel, geweest is. Voorts heeft de vermelding van deze feiten ten doel, het volk er op te wijzen dat het slechts dan geholpen zal worden, als het zich tot Jehova God wendt, zijn wetten leert kennen en ze houdt. Ongetwijfeld zijn er onder deze verschillende regeeringen der aarde vele menschen geweest, die met het ernstige verlangen bezielde waren, den toestand van het volk verbeterd te zien. Zij werkten echter onder het verkeerde inzicht, dat de mensch zelf in staat is, die verbetering tot stand te brengen. Zij waren volkomen onbekend met het feit, dat Satan, de Duivel, de onzichtbare heerscher of god dezer wereld is. Het feit, dat hij de gedachten der menschen heeft beïnvloed en hen van de waarheid en van gerechtigheid heeft afgewend, wordt door hen ontkend. Millioenen menschen op aarde zijn zelfs met het bestaan van den Duivel onbekend en zijn onkundig in betrekking tot God's voornemen, een rechtvaardige regeering op aarde op te richten. Deze onwetendheid is grootendeels te wijten aan de geestelijkheid, die verzuimd heeft, de waarheid, dat Satan de onzichtbare heerscher der wereld is,

te leeren. Vele dezer geestelijken verkeeren willens en wetens in onkunde; maar onverschillig of zij nu al opzettelijk of niet opzettelijk in onwetendheid verkeeren, feit is, dat zij het Woord Gods in bes'ekking tot den gemeenschappelijken vijand des menschen niet aan het volk onderwezen hebben. Integendeel, zij hebben het volk geleerd, dat de leidende natiën op aarde Christelijk zijn en dat deze natiën terecht de vertegenwoordigers van God genoemd worden. Zij moesten beter geweten hebben. De goede, wijze, liefdevolle en almachtige God wil, dat de menschen een goede, wijze en zegenrijke regeering hebben. Het feit, dat de regeeringen juist het tegenovergestelde zijn, dat zij onderdrukkend zijn en dat het volk er onder lijdt, toont aan, dat er een booze invloed over hen uitgeoefend wordt. God heeft het toegelaten, dat de volken en natiën op den door hen gekozen verkeerden weg voortgingen, terwijl hij den juisten tijd voor de rechtvaardiging van zijn naam afwacltte en als zijn bestemde tijd gekomen is, laat hij de waarheid onder hun aandacht brengen om hun een gelegenheid te geven hersteld te worden en de zegeningen te ontvangen, die hij bereid heeft voor degenen die hem gehoorzamen. Een van zijn profeten schreef: „Welgelukzalig is het volk welks God Jehova is.” (Psalm 33 : 12) Het is een bekend feit, dat de natiën en volken der aarde nu niet gelukzalig genoemd kunnen worden, en wij weten, dat de natiën Jehova niet als den grooten God erkennen. Inderdaad, zoo goed als geen der officieele personen in de regeeringen der aarde weet, waarop de naam Jehova betrekking heeft.

Nu, nadat van de zijde der menschen eeuwenlang pogingen in het werk gesteld zijn om een bevredigende regeering tot stand te brengen, ziet het

volk, dat de regeeringen der aarde niet alleen onbevredigend, maar ook onrechtvaardig zijn. Het volk moet nu de waarheid over den invloed leeren kennen, die de regeeringen der aarde zoo wreed, onderdrukkend en onrechtvaardig gemaakt heeft. De tijd des Heeren is voor hen aangebroken om dit te leeren kennen. Sommige dergenen, die een machtspositie bekleeden en deze regels lezen, zullen trachten, datgene wat hier vermeld wordt, te ontzenuwen, opdat het volk de waarheid niet zal leeren kennen. Dit op zichzelf is reeds een bewijs van den wreedten door Satan uitgeoefenden invloed. Maar de Heer zal er voor zorg dragen, dat het volk nu in de gelegenheid komt, de waarheid te leeren kennen, en gezegend is hij, die op zich neemt, het volk in het begrijpen der waarheid behulpzaam te zijn. Mogen zij die tegenwerken, een goede waarschuwing aannemen, namelijk dat God het niet zal dulden, dat het volk langer in onwetendheid verkeert. Aangezien Jehova God toch de Allerhoogste is, zou hij dan zijn oppermacht niet kunnen uitoefenen om Satan in zijn macht te beperken en een rechtvaardige regeering tot zegen van het volk op te richten? Ja! En dat zal hij dan ook doen. Het volk moet nu in staat zijn in te zien, dat geen mensch de bekwaamheid of de macht bezit een rechtvaardige regeering op aarde in te stellen. Het moet inzien, dat er een bovennatuurlijke macht noodig is om ten behoeve van den mensch in te grijpen. God's bestemde tijd is nu nabij, om deze macht tusschenbeide te doen komen en om gerechtigheid op aarde te vestigen.

Melchizedek was een priester des allerhoogsten Gods. (Gen. 14:18) De naam Allerhoogste beteekent, dat God boven allen staat. God zeide tot Abraham: „Ik ben God, de Almachtige; wandel

voor mijn aangezicht en leef oprecht." Hij dwong Abraham niet hem te gehoorzamen, maar hij stelde Abraham van zijn almacht in kennis en noodigde Abraham vervolgens uit voor zijn aangezicht in oprechtheid te wandelen en zijn goedkeuring als gevolg daarvan te ontvangen. Dit bevestigt den regel, dat het God's bedoeling is, dat het menschdom te zijner tijd in gerechtigheid zal onderwezen worden, opdat de mensch het goede kieze en God's welbehagen en gunst ontvangt.

Over den grooten Jehova schrijft de profeet: „Zie, de volken zijn geacht als een druppel van een emmer en als een stofje van de weegschaal; zie, hij werpt de eilanden henen als dun stof. Alle volken zijn als niets voor hem en zij worden bij hem minder geacht dan niet en ijdelheid. Hij is het die daar zit boven den kloot der aarde, en hare inwoners zijn als sprinkhanen; hij is het die de hemelen uitspant als een dunne doek en breidt ze uit als een tent om te bewonen; die de Vorsten te niet maakt, de Richters der aarde maakt hij als ijdelheid. Bij wien dan zult gijlieden mij vergelijken, dien ik gelijk zij? zegt de Heilige. Weet gij het niet, hebt gij niet gehoord, dat de eeuwige God, de Heer, de Schepper van de einden der aarde noch moede noch mat wordt? Er is geen doorgronding van zijn verstand." — Jes. 40 : 15, 17, 22, 23, 25, 28.

De Heilige Schrift bevestigt boven allen twijfel verheven de oppermacht van Jehova. Het feit, dat hij almachtig is, beteekent geenszins dat hij voor het kwade in deze wereld verantwoordelijk is. Hij heeft de goddeloozen er niet van teruggehouden, hun werk ten uitvoer te brengen, maar hij zal dit in de door hem bepaalden tijd doen en daardoor allen menschen te kennen geven, dat hij rechtvaardig is. Als de menschen op deze wijze de goed-

heid Gods leeren begrijpen en naar waarde te schatten, zullen zij de gewenschte zegeningen ontvangen. Door erkenning van God en door gehoorzaamheid tegenover hem zal den menschen gerechtigheid geleerd worden.

Zal de almachtige God ooit een goede en rechtvaardige regeering voor het volk oprichten en zal hij dan Satan den Booze verhinderen, de werking van zulk een rechtvaardige regeering te storen? Inderdaad! Er is een overstelpend aantal bewijzen, dat hij juist dit doen zal. Bewijzen als in de volgende hoofdstukken zijn neergelegd, zullen den zoeker naar waarheid in staat stellen, in te zien, dat het jaar 1914 het keerpunt in de aangelegenheden der menschen aangeeft, dat tot verbetering van den toestand des menschen leidt. De belangen van alle volken der aarde zijn dezelfde, omdat God ze allen uit éénen bloede gemaakt heeft om de aarde te bewonen. (Handel. 17 :26) Mogen toch de volken der aarde ophouden met strijd en geschillen, alle vooroordeelen ter zijde stellen en, met het doel voor oogen de waarheid te leeren kennen, met ijver de hun voorgelegde feiten onderzoeken, welke feiten nu duidelijk gemaakt zijn in het licht van het Woord Gods.

Deze bewijzen toonen aan, dat Jehova God de Oppermachtige is en dat hij goed, wijs, liefdevol en almachtig is. Hieruit moet dus noodzakelijkerwijze volgen, dat er geen rechtvaardige regeering voor het volk tot stand kan komen, als deze niet op de door God verordende wijze wordt opgericht. Op welke gronden kan verwacht worden, dat God een rechtvaardige regeering voor het volk zal instellen?

HOOFDSTUK III

Beloofd

JEHOVA heeft beloofd dat hij een rechtvaardige regeering tot het welzijn van den mensch op aarde zal instellen. Hij heeft beloofd, dat deze regeering in rechtvaardigheid en gelijkheid tegenover allen zal worden uitgeoefend. Zijn belofte is, dat het een regeering van vrede en welvaart zal zijn en dat zij in eeuwigheid zal voortduren.

Jehova blijft nooit in gebreke de door hem gedane beloften te vervullen. De periode tusschen den tijd, waarin de belofte gedaan werd, en den tijd waarop zij vervuld wordt, moge den mensch lang toeschijnen, maar te bestemder tijd zal God alles wat hij beloofd heeft, getrouwelijk nakomen. (Josua 23 : 14; 1 Kon. 8 : 56; Jes. 40 : 26) Opdat degenen die hem aanroepen, een volkomen vertrouwen mogen hebben, zegt God tot hen: „Alzoo zal mijn woord, dat uit mijnen mond uitgaat, ook zijn: het zal niet led'g tot mij wederkeeren, maar het zal doen hetgeen dat mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe ik het zende.” (Jes. 55 : 11) „Ik heb het gesproken, ik zal het ook doen komen; ik heb het geformeerd, ik zal het ook doen.” — Jes. 46 : 11.

Een belofte kan in duidelijke bewoordingen gedaan worden, maar zij kan ook indirect in de handelingen van dengene die de macht en de autoriteit bezit, om beloften te doen en ten uitvoer te brengen, opgesloten liggen. Op deze beide manieren heeft God beloofd om op aarde een rechtvaar-

dige regeering tot zegen van het volk op te richten. Zijn Woord is waarachtig en is gegeven tot verlichting van den mensch, opdat 's menschen geloof in God zal worden verankerd. — 2 Thim. 3:16; Joh. 17:17.

Rechtstreeksche Beloften

Abraham, die een volkomen geloof in Jehova als den grooten God bezat, in wien alle macht en wijsheid is, verliet zijn geboorteland en reisde in gehoorzaamheid aan God's bevel naar een vreemd land. God zeide tot Abraham: „En ik zal u tot een groot volk maken en u zegenen en uwen naam groot maken; en wees een zegen; en ik zal zegenen die u zegenen, en vervloeken die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.” (Gen. 12:2,3) Deze woorden kunnen niet anders beteekenen dan dat het in God's bedoeling ligt, een rechtvaardige natie op aarde op te richten tot zegening van alle geslachten der aarde en dat hij dit in den door hem bepaalden tijd zal doen. Later zeide de Heer tot Abraham: „Ik ben God de Almachtige... En ik zal u gansch zeer vruchtbaar maken, en ik zal u tot volken stellen, en koningen zullen uit u voortkomen.” (Gen. 17:1,6) Deze woorden kunnen niet anders beteekenen dan God's uitgedrukte bedoeling om op aarde een regeering tot zegen der menschheid in te stellen, aan het hoofd waarvan Jehova God moet regeeren als de groote Opperste Macht.

Vervolgens gaf Jehova zijn voornemen te kennen om de actieve uitoefening van de regeeringsmacht op te dragen aan Een die met hem in volle harmonie zou zijn en zijn bevelen zou gehoorzamen. Daarom inspireerde God Jacob om op zijn sterfbed te profeteeren: „De scepter zal van Juda niet wij-

ken, noch de wetgever van tusschen zijn voeten, totdat Silo komt, en denzelve zullen de volkeren gehoorzaam zijn." (Gen. 49 : 10) Hier hebben wij de belofte, dat hij het recht om te regeeren aan Silo zal opdragen en dat de volkeren hem zullen gehoorzamen. „Silo" beteekent rust brengende, vrede schepende, en moet dus aangeven, dat de regeering die God zal instellen een regeering van vrede en gerechtigheid zal zijn. God kan een ieder gebruiken, dien hij wenscht te verkiezen, om als zijn werktuig een profetie uit te spreken. Zoo liet hij Bileam over den heerscher der aarde als volgt profeteeren: „En zijn koning zal boven Agag verheven worden en zijn koninkrijk zal verhoogd worden... Daar zal een ster voortgaan uit Jacob en daar zal een scepter uit Israël opkomen; die zal de landpalen der Moabieten verslaan... En daar zal één uit Jacob heerschen en hij zal de overigen uit de steden ombrengen." (Numeri 24 : 7, 17, 19) Geen andere gevolgtrekking is mogelijk dan dat God te bestemder tijd zijn koning op den troon zal plaatsen, dat hij hem met alle macht en autoriteit zal bekleeden om een rechtvaardige regeering op te richten, en dat hij de booze heerschappij van Satan over het volk zal vernietigen.

Nadat God Mozes als zichtbaren bevrijder van de Israëlieten uit Egypte had gebruikt, liet hij Mozes profeteeren: „Eenen Profeet zal ik hun verwekken uit het midden hunner broederen, als u, en ik zal mijne woorden in zijnen mond geven en hij zal tot hen spreken alles wat ik hem gebieden zal; en het zal geschieden, de man die niet zal hooren naar mijne woorden, die hij in mijnen naam zal spreken, van dien zal ik het zoeken." (Deut. 18 : 18, 19) De gevolgtrekking die uit deze profetie gemaakt moet

worden is, dat Mozes een beeld was van hem, dien God tot heerscher over de geheele aarde zal aanstellen en die de macht en autoriteit, hem door Jehova verleend, rechtvaardig zal uitoefenen, en dus moet het koninkrijk dat opgericht wordt, God's koninkrijk zijn. Dit is een waarborg, dat die regering rechtvaardig zal zijn.

De uitdrukking „de heilige geest” beteekent de kracht of macht Gods. Deze macht is heilig, omdat hij volkomen en door den Heilige uitgeoefend wordt. Hij is voor den mensch onzichtbaar, maar toch wordt het resultaat van zijn werking door den mensch opgemerkt. God kan zijn onzichtbare macht op den geest van ieder schepsel, dat hij verkiest te gebruiken, laten inwerken. In vroeger tijden legde God zijn heiligen geest op mannen, die profeten of zieners werden genoemd, en deze mannen spraken woorden, die God wilde, dat zij spreken zouden. De profeten waren God geheel toegewijd, en zooals de apostel het uitdrukt, spraken zij wanneer zij door God's geest daartoe gedreven werden. (2 Petrus 1:21) Daarom zijn de mededeelingen, die door de heilige profeten betreffende het komende koninkrijk gedaan werden, mededeelingen van Jehova zelf. Onder deze heilige profeten was ook Daniël. Door den mond van Daniël gaf God een korte beschrijving der geschiedenis van de wereldmachten die komen zouden, en vervolgens liet hij Daniël het volgende zeggen: „Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in eeuwigheid niet zal verstoord worden, en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal alle die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan.” — Dan. 2:44.

De woorden „koninkrijk” en „regeering” zijn van gelijke beteekenis, en wanneer dus de Schrift spreekt over het koninkrijk dat God zal oprichten, is dat dezelfde rechtvaardige regeering, waarvan meerdere teksten getuigen, die door hem opgericht zal worden. De Heer verklaarde, dat door den mond van twee of meer getuigen alle dingen zullen worden bevestigd. Het behaagde hem, tweeërlei getuigenissen over de oprichting van zijn rechtvaardige regeering te geven, namelijk rechtstreeks en stilzwijgend.

Stilzwijgende Belofte

God organiseerde Israël tot een natie. Het hoofddoel hierbij was, door middel hiervan de oprichting van zijn door de profeten beloofde eeuwige durende regeering te voorschaduwten. In zijn omgang met de Israëlieten kan duidelijk een stilzwijgende goddelijke belofte, den menschen op aarde een rechtvaardige regeering te geven, gezien worden. God sloot met de Israëlieten een verbond en als onderdeel hiervan gaf hij hun een aantal wetten, waardoor zij geregeerd zouden worden. Deze dingen voorschaduwden een betere regeering die komen zou. (Hebr. 10 : 1) God maakte aan Israël zijn bedoelingen om een volmaakte regeering onder de menschen op te richten, kenbaar. Alle dingen die hun overkwamen, waren typen of voorbeelden tot nut en ter onderwijzing van het volk, dat aan het einde der wereld op aarde zal leven en dan oprecht zal trachten, de waarheid te verstaan. Deze tijd is nu gekomen en daarom is dus hetgeen met de natie Israël gebeurde van bijzondere beteekenis voor degenen die naar waarheid zoeken. — 1 Cor. 10 : 11.

De Duivel

Franz Stuck

De beheerschende oppermacht over de regeeringen der aarde is altijd voor de menschen onzichtbaar geweest en zal dit ook altijd blijven. De geheele organisatie wordt „wereld“ genoemd. Er is een onzichtbaar en een zichtbaar deel van de wereld en het onzichtbare oefent de opperste macht uit.

De Duivel maakte toen aanspraak op de heerschappij over alle koninkrijken der wereld. Jezus betwistte deze aanspraak niet. Satan was toen inderdaad de god der geheele wereld. De Duivel stelde toen Jezus voor, daarvan afstand te doen en de heerschappij der wereld aan Jezus over te dragen, mits Jezus den Duivel zou aanbidden.

Christus

Giovanni

Geen andere gevolgtrekking is mogelijk dan dat God te bestemder tijd zijn koning op den troon zal plaatsen... met... autoriteit... om een rechtvaardige regeering op te richten.

De koninkrijken en regeeringen dezer wereld zijn wreed, hardvochtig en onderdrukkend voor het volk geweest. Iedere regeering der wereld werd hierbij door Satan beheerscht en beïnvloed, al hebben de regeerders en het volk dit niet begrepen en geloofd. Hij heeft de zinnen der menschen voor God verblind en hun aandacht van den Heere God afgekeerd, waardoor hij in staat was, zijn heerschappij over de volken der aarde te handhaven. Een der krachtigste bewijzen voor de juistheid dezer bewering is het feit, dat het kwade onder al deze regeeringen de overhand gehad heeft. Van geen dezer regeeringen zou naar waarheid gezegd kunnen worden, dat zij een oprechte regeering is, waarbij geen kwaad geschiedt. De allerbeste regeering der wereld is nog verre van oprecht.

Oorlog

Franz Stuck

Kroning

J. L. David

Een aantal der leidende natiën der wereld hebben dit formalisme, met name den „Christelijken godsdienst“ of het „georganiseerde Christendom“, aangenomen, en op grond hiervan worden deze natiën „Christelijke natiën“ genoemd. . . . Geen dezer natiën zijn echter Christelijke natiën. Jezus zeide in duidelijke woorden: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld: mijn koninkrijk is toekomstig.“ — Joh. 18:36.

Izaäk had twee zonen, die hij Jacob en Ezau noemde. Overeenkomstig God's wil moest Jacob, hoewel hij de jongste was, het eerstgeboorterecht, dat van vader op zoon overging, hebben. (Gen. 25:23) De zonen waren tweelingen, maar Ezau was iets eerder geboren dan Jacob. Ezau kwam in aanmerking de speciale zegeningen van Jehova te ontvangen, maar hij verkocht zijn eerstgeboorterecht uit zelfzucht. God wist van tevoren, dat hij zulks doen zou; vandaar de regeling dat Jacob het eerstgeboorterecht zou hebben. Ezau stelde symbolisch een klasse menschen voor, die toegang tot God's gunst gehad zou hebben, maar die haar voorrecht uit een zelfzuchtig verlangen naar de goedkeuring en den bijval van menschen verkocht heeft. Ezau vertegenwoordigt daarom een deel van Satan's organisatie, waaronder begrepen de zoogenaamd Christelijke natiën dezer wereld en in het bijzonder de belijdende Christenen uit deze natiën, die zich bij den naam des Heeren noemen, maar die zich van hem en zijn belofte afgekeerd hebben, om aan de heerschappij dezer wereld, welker god Satan is, deel te nemen. Ezau vervolgde Jacob en voorschaduwde daarmede de vervolging, die de belijdende Christenen hebben ingesteld tegen degenen die den Heer waarachtig vertegenwoordigen. Ezau en Edom beteekenen hetzelfde. (Gen. 36:1) De Edomieten hadden een regeering, aan het hoofd waarvan een heerscher of koning stond, lang voordat de Israëlieten een koning hadden. „En dit zijn de koningen die geregeerd hebben in het land Edom, eer een koning regeerde over de kinderen Israëls.” (Gen. 36:31) De Edomieten waren Jehova's volk niet, doch vormden een deel van de organisatie van den Duivel, omdat zij onder den

invloed van Satan, hun onzichtbaren heerscher, stonden. Op dezelfde wijze zijn er nu — evenals vroeger — vele natiën en volken op aarde, die zich weliswaar bij den naam des Heeren noemen, echter liever hun eigen koninkrijken en regeeringen oprichten en zodoende een deel van de organisatie des Duivels geworden zijn. De Edomieten, de nakomelingen van Ezau, waren neven der Israëlieten. De Edomieten volgden het voorbeeld van de hen omringende volken, door ook een regeering en een koning te kiezen, over wien Satan de opziener was.

Izaäk en zijn getrouwe zoon Jacob volgden Abraham's zacht en nederig voorbeeld. Zij erkenden Jehova als hun heerscher. Te bestemder tijd veranderde God Jacob's naam in Israël, en nadien stond hij als de stamvader der natie Israël bekend. Toen God de Israëlieten tot een natie organiseerde, was er geen anderen koning over hen als Jehova God. (Deut. 33 : 5) Tot hem zagen zij op, om van hem hun wetten en voorschriften voor hun doen en laten te ontvangen. Aan den berg Sinai gaf God den Israëlieten de wet, waardoor zij zouden worden geregeerd. De eerste bepaling van die wet luidt: „Ik ben de Heer, uw God, die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb. Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben.” (Ex. 20 : 2-4) Het kennelijk doel van deze wet was de Israëlieten en door hen de geheele menschheid te onderrichten, dat Jehova de alleen ware God is, van wien leven en geluk uitgaan. En dat het volgen van andere goden ellende en uiteindelijke vernietiging beteekent. Doordat God deze wet gaf, heeft hij hierin een stilzwijgende belofte geiegd, te bestemder tijd onder de volken der aarde een rechtvaardige regeering op richten.

De Sabbat

Onder de andere bepalingen, die in de wet, die aan Israël gegeven werd, voorkwamen, was er een in betrekking tot den sabbatdag. „Gedenk den sabbatdag, dat gij dien heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen; maar de zevende dag is de sabbat des Heeren uws Gods; dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uw dochter, noch uw dienstknecht, noch uwe dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uw poorten is; want in zes dagen heeft de Heer den hemel en de aarde gemaakt, de zee en alles wat daarin is en hij rustte ten zevenden dage; daarom zegende de Heer den sabbatdag en heiligde denzelven.” (Ex. 20 : 8-11) „Zes dagen zal men het werk doen, doch op den zevenden dag is de sabbat der rust, eene heiligheid des Heeren: wie op den sabbatdag arbeid doet, zal zekerlijk gedood worden. Dat dan de kinderen Israëls den sabbat houden, den sabbat onderhoudende in hunne geslachten, tot een eeuwig verbond; hij zal tusschen mij en tusschen de kinderen Israëls een teeken in eeuwigheid zijn, dewijl de Heer in zes dagen den hemel en de aarde gemaakt en op den zevenden dag gerust en zich verkwikt heeft.” (Ex. 31 : 15-17) Wanneer men de beteekenis van dezen tekst verstaat, kan daarin duidelijk een stilzwijgende belofte van Jehova gezien worden, een rechtvaardige regeering onder de menschen op te richten.

Er bestaan twee zeer uiteenloopende meeningen omtrent de sabbatswet. Een dezer verkeerde opvattingen, die de geestelijkheid voorstaat, is door een hunner in de volgende woorden samengevat:

God eischt den sabbat op een zeer unieke, duidelijke wijze voor zich op als een dag van rust en aanbidding. Steeds opnieuw gebiedt hij u, de uren van

dezen dag te besteden aan de instandhouding van uwe geestelijke kracht in de uitoefening van openbare en persoonlijke aanbidding. Deze heilige dag met genoegens en onnoodigen wereldschen arbeid door te brengen is God berooven. Wij moeten er zorgvuldig voor waken, dat wij de uren van den sabbat niet aan wereldsche studie of aan wereldsch werk besteden, want God zal ons hiervoor zekerlijk in het gericht brengen. Kerkbezoek is een bepaalde verplichting, een schuld, die wij aan God te betalen hebben.

De andere uiterste en eveneens onjuiste opvatting wordt door iemand gedeeld, die God niet kent en hem wegens de sabbatswet belachelijk maakt en smaadt. Zijn woorden toonen aan, dat deze man geleid wordt door de verkeerde voorstelling, die de geestelijkheid van God geeft. Nadat hij de wet en de daarmee verbonden straf voor opzettelijke wetsovertreding aangehaald heeft, en dan God voor een zoo zware straf als den dood gesmaad heeft, zegt de schrijver dezer onjuiste opvatting:

In weerwil van de menigvuldige teksten, zooals deze, zijn er personen, die betuigen, dat zij dezen bloeddorstigen, barbaarschen stamgod der Joden liefhebben.

Satan heeft deze beide extreme en onjuiste opvattingen ingegeven. Hij wilde het volk doen gelooven, dat de wet, zooals die aan de Joden bij den Sinaï gegeven werd, op alle volken der aarde van toepassing is. De geestelijkheid leert aan het volk, nadat zij van de op de overtreding van de sabbatswet staande doodstraf melding gemaakt heeft, dat de eenige weg, om deze straf voor de overtreding van de sabbatswet te ontgaan, daarin bestaat, op Zondag geen werk te doen en een der door menschen gestichte organisaties, die zij de

kerk noemt, te bezoeken en daar naar een der met zichzelf ingenomen mannen te luisteren, die (zooals de Schrift zegt) „winderige wetenschap voor antwoord geven en zijn buik vullen met oostenwind”. (Job 15:2) Deze extreme en onjuiste opvatting, die door de geestelijkheid gehuldigd wordt, heeft ten gevolge dat de menschen overhellen tot een andere uiterste opvatting van den sabbat, zooals hierboven uiteengezet is.

In de eerste plaats is de sabbatdag, door God's wet geboden, niet de Zondag, zooals die nu door de natiën der wereld wordt gehouden. De Joodsche sabbatdag was de zevende dag van de week en komt overeen met den Zaterdag van onzen kalender. De geestelijkheid houdt dus den verkeerden dag, zelfs indien zij de wet goed uitlegt. In de tweede plaats past de geestelijkheid de wet niet goed toe. De wet was nooit bestemd voor niet-Joden; en toen Christus kwam en aan het kruis stierf, maakte hij een einde aan de wet, door haar aan het kruis te nagelen. — Col. 2:14.

De apostel neemt op den Joodschen sabbatdag betrekking, als hij zegt: „Dat u dan niemand oordeele in spijs of in drank, of in het stuk des feestdags of der nieuwe maan of der sabbatten.” (Col. 2:16) Voor Christenen zijn alle dagen gelijk en wat op den eenen dag verkeerd is om te doen, is ook op iederen anderen dag verkeerd om te doen en evenzoo is ook datgene wat op den eenen dag goed is om te doen, ook goed om op iederen anderen dag te doen.

De andere uiterste zienswijze, zooals die door het ongeloof tot uitdrukking gebracht wordt, is door Satan ingegeven om de gedachten der menschen van God af te keeren en ze er toe te brengen, God te verachten. Vele menschen, die een sterk

ontwikkeld gevoel voor gerechtigheid bezitten, hebben zich wegens de verkeerde voorstelling van de goddelijke wet door de geestelijkheid van God afgewend. En op deze wijze gebruikt Satan zoowel de eene als de andere klasse om Jehova te smaden.

Als men weet en in gedachte houdt, dat datgene wat met de Joden geschiedde in verbinding met het wetsverbond, diende om toekomstige dingen te voorschaduwten, welke dingen zouden worden begrepen door hen die aan het einde der wereldorde zouden leven, wordt de geheele zaak duidelijk opgehelderd. Als de apostel onder inspiratie schrijft dat „de wet een schaduw heeft der toekomstige dingen”, begrijpen wij, dat dit een geheel verschillende beteekenis heeft van hetgeen door de bovengenaamde extreme opvattingen geleerd wordt. — Hebr. 10 : 1.

Doordat God zijn uitverkoren volk, den Joden, den sabbatdag gaf, deed hij hun hierdoor de stilzwijgende belofte, een rechtvaardige regeering tot het welzijn der menschen op te richten, die door rust en vrede gekenmerkt zou worden. God had de schepping der dingen in betrekking tot de aarde voleindigd met de schepping van den mensch, en in de zevende periode, die een dag genoemd wordt (deze perioden waren in werkelijkheid echter tijden van zeven duizend jaren)*, rustte hij van zijn scheppingswerk. Dit beteekent echter niet, dat God gedurende deze periode van rust, werkeloos toezag, maar het beteekent, dat God met zijn scheppingswerk ophield, nadat hij den mensch geschapen had. God wilde zijn schepselen gedurende den zevenden dag of zevende periode een gelegenheid verschaffen, betamelijke achting voor hun Schepper aan den dag te leggen en deze door een gehoorzamen

* Zie Schepping

wandel en een trouwe toewijding aan God te bewijzen. Aan het begin van dezen zevenden dag kwam Lucifer tegen God in verzet en veroorzaakte ook den opstand des menschen. God had weliswaar den opstand kunnen onderdrukken door Lucifer en den mensch te vernietigen, maar hij gaf er de voorkeur aan hiermede te wachten tot aan de volle ontplooiing van zijn voornemen. Jehova wenschte den Joden te onderrichten, dat hij voornemens is, den mensch wederom tot de harmonie met God te herstellen. Dit zou echter eerst aan het einde van den zevenden dag plaatsvinden, en daarom is de zevende dag een dag van rust of een sabbat. Het woord „sabbat” beteekent rust. Zijn rechtstreeksche bedoeling met het geven van de wet aan de Joden was om hun geloof en vertrouwen in hem te bevestigen, opdat zij zouden weten, dat voor den mensch slechts van hem en in den door hem bestemden tijd hulp kan komen en dat zij daarom in geloof op hem moesten wachten. Door de wet van zijn verbond met hen zeide hij in hoofdzaak: „De zevende dag der week zal u een rustdag zijn; het zevende jaar zal u een jaar van rust zijn; het sabbatjaar of de cyclus van zeven maal zeven of het negenenveertigste jaar, zal een jaar van rust zijn, gevolgd door het vijftigste jaar, dat een jubeljaar zal zijn. In het jubeljaar moest aan iederen Jood worden teruggegeven, hetgeen hij verloren had.” — Lev. 25 : 1-16.

God verklaarde de bedoeling van de instelling van de sabbatperiode, toen hij zeide: „Dat dan niemand zijnen naaste verdrukke, maar vreest voor den God; want ik ben de Heer uw God. En doet mijne inzetten en houdt mijne rechten en doet dezelve, zoo zult gij zeker wonen in het land.” — Lev. 25 : 17, 18.

De nadruk moet gelegd worden op de woorden: „Ik ben de Heer uw God.” God wilde, dat de Joden zouden inzien, dat hij de groote Almachtige is, van wien de mensch voor zijn zegeningen afhankelijk is. Zij moesten weten, dat zij, om de gewenschte zegeningen te ontvangen, zich volkomen van Satan's heerschappij moesten afzonderen. Door den sabbat te houden zouden zij hun geloof en vertrouwen in God toonen. Door hun den sabbat of rustperiode te geven, deed God dengenen die volkomen geloof in hem aan den dag zouden leggen, de stilzwijgende belofte, rust en herstel te zullen geven op den door hem bepaalden tijd. Paulus zegt dat het wetsverbond ten doel had, het geloof in God te versterken, en dat de Joden door gebrek aan geloof niet door de wet betreffende den sabbat gebaat werden.

De verklaring van de wet over den sabbat of de periode van rust had voor de Joden een blijde boodschap of evangelie geweest moeten zijn en als zij op God vertrouwd hadden, zou zij dit ook geweest zijn. Paulus verklaart, dat God den Joden een goede boodschap liet verkondigen, maar dat de Joden er geen nut van hadden omdat zij geen geloof bezaten. (Hebr. 4 : 2) Hadden de Joden in God geloofd en hem gehoorzaamd, dan zouden zij door het geloof den dag gezien hebben, waarop God hen overeenkomstig de belofte, die hij aan Abraham gedaan had, zou zegenen, en — rustend in het geloof — geduldig dien tijd verbeid hebben. Hun vader Abraham had zulk een geloof en hij rustte in dat geloof en verheugde zich, dat deze dag eens komen zou en wachtte dien geduldig af. (Hebr. 11 : 8-14) Door den sabbatdag, zooals deze bevolen werd, te houden, zouden de Joden ongeveer het volgende gezegd hebben: „Jehova is onze

groote God en Heerscher. Wij stellen absoluut geloof en vertrouwen in hem, en wij willen dit bewijzen door gehoorzaam aan zijn wet te zijn, die wij kunnen gehoorzamen. Wij vertrouwen, dat hij te bestemder tijd zijn volk volkomen rust en al de zegeningen die hij beloofd heeft, zal schenken.'

Maar waartoe zou God de strenge doodstraf denzulken opleggen, die zouden weigeren, de sabbatswet te gehoorzamen? Dit is de vraag die door den ongeloovige wordt gesteld en daar hij niet in staat is een redelijke verklaring hiervoor te vinden, smaadt hij God. Hij zegt, dat de zaak veel te gering is, om daarvoor zoo'n groote straf te moeten ondergaan. Hij vraagt: 'Was het werken op den sabbatdag dan zoo'n snoode misdaad tegenover zijn medemensch, dat het de doodstraf rechtvaardigde?' Het antwoord is: Het ging hier niet om een snoode misdaad tegenover een medemensch. De medemensch was hierbij niet betrokken. Het was werkelijk een kleinigheid om gedurende den sabbat geen werk te verrichten en daarom kon deze wet dus gemakkelijk door de Joden worden gehouden. Het was slechts een kleinigheid, die God van hen verlangde. Zoo was het ook slechts een kleinigheid, die God van Adam en Eva verlangde, toen hij hun verbod van een zekere vrucht in den hof van Eden te eten. In beide gevallen bestaat de misdaad in een moedwillige overtreding van God's wet. Het was de daad van ongehoorzaamheid, die het kwaad met zich bracht. Het was een overtreding van de overeenkomst, die de Joden door een verbond met God aangegaan hadden. Zij bewezen door de overtreding van de wet een gebrek aan geloof in God, alsmede een gebrek aan trouw tegenover hem. Als de Joden niet zouden leeren God in kleine dingen te vertrouwen, hoe

zouden zij hem dan in grootere dingen kunnen vertrouwen? De les die God hun wilde leeren was, dat de ongehoorzaamheid van Lucifer en Adam ongeluk over hen gebracht had; dat opzettelijke ongehoorzaamheid een neiging openbaart, den weg van Satan den Duivel in te slaan en liever hem dan God te gehoorzamen; dat degenen die den weg van Satan bewandelen, uiteindelijk den dood zullen ondergaan: en in dit alles wilde God hen onderrichten door op de moedwillige overtreding van zijn wet de doodstraf te stellen. Indien God iets van de Joden verlangd had, waartoe zij niet in staat waren, en ze dan voor hun in gebreke blijven gedood zou hebben, zou dit eerder te laken zijn, dan iets gerings van hen te verlangen. Als men bedenkt, dat de wet den Joden tot tuchtmeester diende, kan gemakkelijk ingezien worden, dat zij gestraft moesten worden bij een opzettelijke wets-overtreding. De les die God den Joden leerde, was voor hun welzijn en door hun ervaring ook voor het welzijn van alle menschen. Het toepassen van de doodstraf beteekende voor de Joden eigenlijk de goddelijke uitspraak: „Indien gij Satan volgt, zal dit uw dood ten gevolge hebben; indien gij mij echter gehoorzaamt, zult gij het leven verkrijgen.” Geen andere straf dan de doodstraf zou daarom op haar plaats geweest zijn. Aangezien de Joden en alle andere menschen geboren werden zonder het recht op leven en derhalve zondaren waren, was het in het geheel geen ongerechtigheid tegenover hen, de doodstraf op hen toe te passen. — Rom. 5:12.

Toen Jezus op aarde was, legde hij den nadruk op het algemeene beginsel: „Dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen, den eenigen waarachtigen God.” (Joh. 17:3) Paulus verklaart, dat het wets-

verbond den Joden als tuchtmeester gegeven werd en dat gehoorzaamheid de belangrijkste les was, die geleerd moest worden. (Gal. 3:24) Deze les konden zij slechts door geloof in God leeren. De les van de grootste beteekenis voor al God's schepselen is, dat opzettelijke ongehoorzaamheid aan God het volgen van den weg van Satan is, die in den dood eindigt, en dat geloof in en gehoorzaamheid aan God ten leven leidt.

Verkiezing van den Koning

Het feit, dat Jehova God in een koning voorzag, om zijn uitverkoren volk Israël te regeeren, is een duidelijke stilzwijgende belofte van God om te bestemder tijd een heerscher in te zetten, die de menschheid in gerechtigheid regeeren zal. Natuurlijk moest deze koning eerst op God's bestemden tijd gekozen en over Israël aangesteld worden, en iedere poging om den Heer vooruit te loopen, zou hem mishagen. (Deut. 17:14-18) „Zwijg den Heer en verbeid hem... Want de boosdoeners zullen uitgeroeid worden; maar die den Heer verwachten, die zullen de aarde erfelijk bezitten. Wacht op den Heer en houd zijn weg, en hij zal u verhoogen, om de aarde erfelijk te bezitten; gij zult zien, dat de goddeloozen worden uitgeroeid.” — Ps. 37:7, 9, 34.

Deze teksten verklaren, dat volgens God's regel zijn schepselen moeten weten, dat de weg om zijn goedkeuring en zegeningen te ontvangen hierin bestaat, dat zij hem bij iedere stap die zij doen, gehoorzaam moeten zijn. De Joden toonden een gebrek aan vertrouwen in God en zij waren niet willens op hem te wachten. Hij was de machtige God, die hen bevrijd en gedurende vele jaren beschermd had. Hij was hun onzichtbare heerscher. God had Sa

muel als richter over hen aangesteld. De oudsten van Israël kwamen tot Samuel en zeiden: „Zoo zet nu een koning om ons te richten, gelijk alle de volkeren hebben.” Hun verzoek mishagde Samuel, omdat hij wist, dat het in strijd met God's wil was en hij legde de zaak den Heer voor. „Doch de Heer zeide tot Samuel: Hoor naar de stem des volks in alles wat zij tot u zeggen zullen; want zij hebben u niet verworpen, maar zij hebben mij verworpen, dat ik geen koning over hen zal zijn.” — 1 Sam. 8:7.

Alle volken rondom hen hadden koningen of zichtbare heerschers, terwijl de onzichtbare heerscher van al deze volken Satan de Duivel was. De leiders in Israël waren niet bereid om op den Heer te wachten, maar zij wenschten een zichtbaren koning evenals de andere volken. God stond de Joden toe, overeenkomstig hun wensch te handelen, opdat hij hun een les zou kunnen leeren.

Saul, uit den stam Benjamin, werd door het lot door de Israëlieten verkozen. (1 Sam. 10:18-23) Samuel de profeet verzamelde het volk en zeide tot hen: „En nu, zietdaar de Koning dien gij verkozen hebt.” (1 Sam. 12:13) Hoewel de Joden den Heer vooruit geloopt waren, zeide de Heer hun nochtans, dat indien zij zijn wet zouden gehoorzamen, zoowel de koning als het volk zijn gunst zouden genieten. (1 Sam. 12:14, 15) Maar zoowel het volk als Saul, dien het tot koning verkozen had, gehoorzaamden God niet en toonden daardoor gebrek aan vertrouwen in hem. Daarom keerde God zijn gunst van hen en verwierp Saul. „Doch Samuel zeide: Heeft de Heer lust aan brandofferen en slachtofferen, als aan het gehoorzamen van de stem des Heeren? Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der ram-

men; want wederspanningheid is een zonde der tooverij, en wederstreven is afgoderij en beelden-dienst. Omdat gij des Heeren woord verworpen hebt, zoo heeft hij u verworpen, dat gij geen koning zult zijn." (1 Sam. 15 : 22, 23) Saul werd een duivelaanbidder en ook het volk verviel tot afgodendienst. — 1 Sam. 16 : 14; 28 : 1-16; 1 Kon. 21 : 26; 2 Kon. 17 : 12.

De Israëlieten, God's uitverkoren volk, zooals zij zich noemden, voorschaduwden het volk, dat gedurende het Christelijke tijdperk zich als God's volk uitgegeven heeft. Gedurende deze periode heeft God zijn belijdend volk geleerd, dat hij een heerschappij der gerechtigheid voor de menschen zal oprichten en dat hij dit doen zal door zijn Gezalfde bij zijn tweede komst. De ouderlingen en leiders, anders genaamd geestelijken, van God's belijdend volk hebben evenals de leiders van Israël geweigerd op den Heer te wachten, maar hebben getracht reeds voor zijn bestemden tijd het koninkrijk op te richten. Zij maken gemeene zaak met de commercieele en politieke regeerders der aarde bij de formatie van aardsche regeeringen, in het bijzonder van den Volkenbond; dezen Volkenbond hebben zij als een speciale uitdrukking van God's koninkrijk voor de menschen op aarde toegejuicht. Evenals Saul en de Israëlieten zijn zij tot duivelsaanbidding vervallen en zijn een deel van de organisatie des Duivels, Babylon genaamd, geworden, welke organisatie „is geworden een woonstede der duivelen en een bewaarplaats van alle onreine geesten en een bewaarplaats van alle onrein en hatelijk gevogelte". (Openb. 18 : 2) Evenals Saul heeft ook de geestelijkheid zich tot het spiritisme gekeerd en zij leidt haar kudden op den weg van satanische vereering. Dit was het gevolg van het

feit, dat zij niet bereid was op den Heer te wachten en zijn geboden te gehoorzamen, en zij heeft daardoor een gebrek aan geloof in hem getoond.

Op zijn bestemden tijd verkoos en zalfde Jehova God David uit den stam Juda, om koning over zijn uitverkoren volk te zijn. (1 Sam. 16:6-13) Door dit te doen deed God een verborgen belofte, dat hij te zijner tijd een rechtvaardige regeering op aarde zal oprichten, en wel door hem, die door David voorschaduwde werd. Deze stilzwijgende belofte is geheel in overeenstemming met de uitdrukkelijke belofte, die God in Jacob's profetie gegeven had. (Gen. 49:10) David was een onvolmaakt mensch om de eenvoudige reden dat hij een nakomeling van Adam was. (Ps. 51:7) Maar David was getrouw en gehoorzaam aan God, en om deze reden had God een welbehagen in hem. Op grond van David's oprechtheid en trouw zeide God van hem: „Ik heb gevonden David, den zoon van Jesse, een man naar mijn hart, die mijn wil zal doen.” (Hand. 13:22) Jehova God had zoo'n groote waardeering voor David's trouw en gehoorzaamheid, dat hij David tot een beeld van den Messias maakte, dien hij tot heerscher over alle volken der aarde zou aanstellen. De naam David beteekent geliefde, en hij voorschaduwde den geliefden Zoon Gods, die zoowel de Verlosser als de Heerscher der menschen is. God regelde het zoo, dat de komende Machtige zou afstammen uit het geslacht van David, en hij bepaalde dat deze Machtige in alle eeuwigheid op zijn troon zou zitten en dat hij het Hoofd van Zion, God's organisatie zou zijn. „Indien uwe zonen mijn verbond zullen houden, en mijne getuigenissen, die ik hun leeren zal, zoo zullen ook hunne zonen tot in eeuwigheid op uwen troon zitten. Want de Heer

heeft Zion verkoren, hij heeft het begeerd tot zijn woonplaats." (Ps. 132:12, 13) Nadat David eenigen tijd als koning geregeerd had, sprak God tot hem door zijn profeet, zeggende: „Ik zal uw zaad na u doen opstaan, dat uit uw lijf voortkomen zal, en ik zal zijn koninkrijk bevestigen." — 2 Sam.7:12.

Salomo, de zoon van David, werd door den Heer uitverkoren om heerscher over gansch Israël te zijn. God verleende aan Salomo buitengewone eer. Hierdoor deed God de stilzwijgende belofte, dat hij te zijner tijd een rechtvaardige regeering voor het volk op aarde zou oprichten door dengene dien Salomo voorschaduwde, en dat deze heerscher buitengewone gunst en de hoogste eer van God zou ontvangen. „En de Heer maakte Salomo groot ten hoogste voor de oogen van gansch Israël, en hij gaf aan hem een koninklijke majesteit zoodanige aan geen koning van Israël vóór hem geweest is." — 1 Kron. 29 : 25.

De naam Salomo beteekent „de vreedzame". Zijn regeering werd gekenmerkt door vrede, wijsheid, rijkdom en heerlijkheid. „Nog maakte de koning een grooten elpenbeenen troon en hij overtoog denzelfen met dicht goud." (1 Kon. 10 : 18) Zijn troon was van elpenbeen met zuiver goud overtrokken; en de vaten van zijn huis, zelfs de bekers, waaruit hij dronk, waren van goud. „Alzoo werd de koning Salomo grooter dan alle koningen der aarde in rijkdom en in wijsheid en de gansche aarde zocht het aangezicht Salomo's om zijne wijsheid te hooren, die God in zijn hart gegeven had." (1 Kon. 10 : 23, 24) „En Salomo was heerschende over alle de koninkrijken van de rivier tot het land der Filistijnen en tot aan de landpale van Egypte; die brachten geschenken en dienden Salomo alle de dagen zijns levens." — 1 Kon. 4 : 21.

Door Salomo groote rijkdommen te schenken en hem veel wijsheid te verleenen en zijn heerschappij door vrede en welvaart te kenmerken, deed God stilzwijgend de belofte, te bestemder tijd onder de menschen op aarde een regeering op te richten, aan het hoofd waarvan zijn Gezalfde als heerscher zou staan, bekleed met macht, wijsheid, rijkdom en heerlijkheid, die alles zou overtreffen, wat ooit een heerscher bezeten heeft. Daar de Schrift duidelijk verklaard heeft, dat de dingen die met Israël geschiedden, betere toekomstige dingen voorschaduwden, zien wij, dat de regeering van Salomo de regeering van gerechtigheid, welvaart en zegeningen, die komen zal, voorschaduwde. Toen Jezus op aarde was en door de Farizeën, de toenmalige geestelijkheid vervolgd werd, zeide Jezus tot hen: „De koningin van het Zuiden zal opstaan in het oordeel met dit geslacht en het veroordeelen, want zij is gekomen van de einden der aarde om te hooren de wijsheid van Salomo, en zie, meer dan Salomo is hier.” — Matth. 12 : 42.

Ongetwijfeld nam Jezus hier betrekking op zichzelf als den grootere dan Salomo, en hij maakte zich hierdoor kenbaar als dengene dien Salomo voorschaduwde. Bij een andere gelegenheid verklaarde Jezus, dat er een tijd zou komen, waarop Satan, de heerscher van deze booze wereld, uitgeworpen zou worden. En wel dan, wanneer hij (Jezus) in zijn positie van macht en heerlijkheid, welke door Salomo voorschaduwde werd, zou worden gezet en dat hij dan alle menschen tot zich zou trekken. (Joh. 12 : 31, 32) Hierdoor heeft Jezus zich als den lang tevoren door den mond van den profeet Gods aangekondigden „Silo” bekendgemaakt. — Genesis 49 : 10.

De twee op den voorgrond tredende koningen van Israël waren David en Salomo, omdat zij door Jehova verkozen en door hem gezalfd waren. Door zijn uitverkoren dienstknecht werden zij aangeduid als „de gezalften des Heeren”. Op grond van het feit dat deze koningen op gezag van Jehova regeerden, werd van hen gezegd, dat zij op den troon des Heeren zaten. „Nu heeft mij de Heer, de God Israëls, verkoren uit mijns vaders gansche huis, dat ik tot koning over Israël wezen zoude in eeuwigheid, want hij heeft Juda tot een voorganger verkoren en mijns vaders huis in het huis van Juda en onder de zonen mijns vaders heeft hij een welgevallen aan mij gehad, dat hij mij ten koning maakte over gansch Israël, en uit al mijn zonen (want de Heer heeft mij vele zonen gegeven) zoo heeft hij mijn zoon Salomo verkoren, dat hij zitten zoude op den stoel des koninkrijks des Heeren over Israël. Alzoo zat Salomo op den troon des Heeren, als koning in zijns vaders Davids plaats en hij was voorspoedig en gansch Israël hoorde naar hem.” — 1 Kron. 28 : 4, 5; 29 : 23.

God liet de regeering der Israëlieten begaan en liet haar het doel vervullen, waarvoor hij haar toegelaten had. Natuurlijk was geen van Israëls heerschers volmaakt. Zij waren allen onvolkomen menschen, die de Heer gebruikte om beelden te maken van de betere, toekomstige dingen. Door zijn handelwijze met de Israëlieten toonde God zoowel aan dit volk als aan alle menschen, dat, ten einde God welgevallig te zijn, zoowel de heerscher als het volk God moesten vertrouwen en gehoorzamen. Hij eischt deze gehoorzaamheid en trouw niet uit eigen voordeel, maar om de menschheid te leeren, dat tegen God in te gaan en den weg van Satan te volgen tot den dood leidt, en dat trouw en ge-

hoorzaamheid aan God leven en geluk ten gevolge hebben. De tijd nadert, waarin God Satan en alle bedrivers der wetteloosheid het ‚Tot hiertoe en niet verder’ zal toeroepen. Hij zal zijn woord en zijn goeden naam rechtvaardigen en door middel van zijn koninkrijk alle gewilligen uit de menscheid den weg ten leven leeren.

Israël's regeering was niet bedoeld als een blijvende instelling, maar werd georganiseerd om het volk te onderrichten en om grootere en betere toekomstige dingen te voorschaduwen. Alleen van dit standpunt uit is het mogelijk, de wetten die God Israël gaf, zijn omgang met hen en zijn verderving van deze natie te begrijpen en te waardeeren.

Na Salomo's regeering ging het bestuur van Israël hard achteruit. Van tijd tot tijd trachtte een oprecht man in de positie van koning het volk weer te hereenigen in trouw aan God, maar hij slaagde daarin nooit ten volle. De eerste koning van Israël werd in strijd met God's wil door het volk verlangd. De laatste koning van Israël bereikte het toppunt van afgodendienst en boosheid. Daarom zeide God van de koningen: „Ik gaf u een koning [Saul] in mijn toorn en nam hem [uw koning Zedekia] weg in mijn verbolgenheid.” — Hosea 13:11.

De beelden of schaduwen, door middel waarvan God zijn verborgen beloften, om een regeering tot het welzijn der menschen op aarde op te richten, gegeven had, waren voleindigd. De ondervindingen van de Israëlieten hadden de volkomen onbekwaamheid van den mensch getoond, om een rechtvaardige regeering op te richten, zoolang Satan, de onzichtbare heerscher, zijn invloed en macht op den mensch uitoefent. Nadat de regeering van

Israël haar neiging om aan Satan's boozen invloed toe te geven, getoond had en nadat zijn regeerders de volle maat van boosheid bereikt hadden, kondigde God zijn besluit om Israël's regeering omver te werpen in de volgende woorden aan: „Daarom zegt de Heer Jehova alzoo: Omdat gijlieden uwer ongerechtigheid doet gedenken, doordien uwe overtredingen ontdekt worden, zoodat uwe zonden gezien worden in alle uwe handelingen; omdat uwer gedacht wordt, zult gij met de hand gegrepen worden. En gij, o onheilig, goddeloos vorst Israëls! wiens dag komen zal ten tijde der uiterste ongerechtigheid, alzoo zegt de Heer Jehova: Doe dien hoed weg en hef die kroon af; deze zal dezelfde niet wezen. Ik zal verhoogen, dien die nederig is en vernederen dien die hoog is. Ik zal die kroon omgekeerd, omgekeerd, omgekeerd stellen, ja, zij zal niet zijn, totdat hij kome die daartoe recht heeft en wien ik dat geven zal.” — Ezech. 21 : 24–27.

Door dit besluit deed God wederom een rechtstreeksche belofte, dat hij te zijner tijd op aarde voor den mensch een regeering zal oprichten en dat hij de heerschappij daarover zou geven aan hem „wiens recht het is” om te heerschen. Na Zedekia's onttroning hadden de Joden nooit meer een eigen koning. Daar hun koninkrijk een voorbeeld was en zijn doel vervuld had, is de Joodsche natie nooit weer als zoodanig hersteld en zal dat ook nooit worden. De Joden zullen echter hersteld worden in hun geboorteland en zullen onder de heerschappij staan van hem, dien door David en Salomo werd voorschaduw.

Gedurende den tijd van den Joodschen staat liet God een aantal getrouwe en waarachtige mannen voortkomen, die als God's mondstukken in zijn naam profeteerden. God's toekomstige re-

geering voor den mensch was de kern van al hun prediking. Zij blikten in de toekomst, waarin een mannelijk kind geboren zou worden uit den stam Juda en uit het geslacht Davids en van wien Mozes een voorbeeld geweest was. Jesaja profeteerde over den tijd van de geboorte van dezen Machtige en zeide in een profetisch gezicht over diens grootheid, heerschappij en macht: „Want een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven en de heerschappij is op zijn schouder en men noemt zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst, der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon Davids en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver des Heeren der heirscharen zal zulks doen.” — Jes. 9 : 6, 7.

De Profet Jeremia getuigde, dat Jehova God de Koning der Eeuwigheid is en dat hij zijn vervolgenheid tegen de natiën onder Satan's oppermacht ten uitdrukking zal brengen en dat zij zijn toorn niet zullen kunnen verdragen. — Jer.10:10-12.

De Profet Ezechiël sprak over den terugkeer van de Joden naar hun land, van de opstanding der dooden en van de oprichting eener regeering aan wier hoofd de machtige Messias, dien David voorschaduwde, zou staan om al het volk te regeeren. — Ezech. 37 : 24.

De Profet Obadja getuigde van een tijd, waarin Satan's organisatie, en in het bijzonder de regeering van Edom en alles wat door Edom voorschaduwde werd, zal vernietigd worden, en hoe God's organisatie, afgebeeld door den berg Zion, God's aangezeven weg zou zijn tot redding, bevrijding, regeering en zegening van het volk. — Obadja 1 : 21.

De Profeet Haggai voorzeide, dat er een tijd zou komen, waarin God zijn koninkrijk op aarde zou oprichten en zoowel het zichtbare als het onzichtbare gedeelte van Satan's organisatie zou vernietigen. En dat hij dan den volken datgene zou brengen, waarnaar zij zoo lang verlangd hebben. — Haggai 2 : 6, 7, 21, 22.

Nehemia en Ezra waren mannen Gods in Israël en hun toewijding aan God en hun werken in zijn naam worden vermeld in de boeken van den Bijbel, die hun naam dragen. Het werk, dat zij onder leiding van Jehova deden, voorschaduwde het herstellingswerk, dat God door zijn rechtvaardige regeering, waarover de Messias macht en heerschappij zal uitoefenen, tot stand zal brengen.

Habakuk profeteerde betreffende den grooten strijd van Armageddon tegen Satan en zijn machten der boosheid, waarbij Satan's organisatie zal vallen om nooit meer op te staan, en hoe God's Gezalfde het volk zal ontvangen en zegenen. — Hab. 3 : 1-13.

Zacharia sprak over den laatsten aanval, die de organisatie des Duivels op God's volk zal doen, en hij voorzeide, hoe de Heer de overwinning voor zijn volk zou behalen en zijn rechtvaardige regeering over de geheele aarde zou oprichten, door middel van welke regeering het volk gezegend zal worden. — Zach. 14 : 1-10.

God's profeet Maleachi besloot de profetieën van het Oude Testament. Hij profeteerde omtrent de voorbereiding van de rechtvaardige regeering, hoe God zijn Gezalfde tot zijn volk zenden en het vergaderen zou en hoe hij de heerschappij des Duivels en diens macht tegen de regeering der gerechtigheid zou omverwerpen. Hij beschrijft deze regeering en haar Bestuurder onder het symbool

van de Zon der gerechtigheid, opkomende met gezeging in haar stralen, om allen die hooren en de wetten van die regeering gehoorzamen, te helpen en te zegenen.

De Apostel Petrus, gedreven door de kracht des heiligen geestes, getuigde in dien zin, dat alle profeten God's komende regeering hadden voorszegd en dat onder deze regeering alle gehoorzamen der aarde zouden worden gezegend en hersteld tot een toestand van volmaaktheid en geluk en dat de boozen zouden uitgeroeid worden. — Hand. 3:19-24.

Wat zou men nu nog tegen deze reeks van profetische getuigenissen kunnen inbrengen? Alle geloovigen in Israël, die met de woorden der profeten bekend waren, hebben natuurlijk naar de komst van den Messias, die over hen heerschen zou, uitgezien. (Lucas 3:15) Het getuigenis toont daarom overweldigend aan, dat God door den mond van zijn profeten rechtstreeks de oprichting van een rechtvaardige regeering op aarde beloofde en dat hij dit — evenals de daarmee verbonden zegeningen — ook door zijn handelwijze met Israël indirect beloofd heeft. Rekening houdende met de onveranderlijkheid van God's beloften en de zekerheid, dat zij vervuld zullen worden, vragen wij, waar is de man, die in God gelooft en er aan kan twijfelen, dat zoo'n regeering e bestemder tijd door God op aarde zal worden opgericht? Ter volkomen bevestiging van het geloof is een overvloed van bewijzen voorgelegd. Wie zoo gelooft, zal met de diepste belangstelling voortgaan de bewijzen van God's voorbereiding tot oprichting van een rechtvaardige regeering op aarde tot welzijn der menschheid te onderzoeken.

HOOFDSTUK IV

Voorbereiding

JEHOVA verleende zijn zoon Lucifer heerschappij over den mensch. Lucifer was daarom een vorst. Maar sedert den tijd van Lucifer's opstand is zijn heerschappij over den mensch onrechtmatig en daarom onwettig geworden. De eenige wijze om rechtvaardig te regeeren zou in volkomen harmonie met Jehova God en in voortdurende trouw tegenover hem geweest zijn. Zedekia, de laatste koning van Israël, „zat op den troon des Heeren”, omdat hij een opvolger van David was. Toen hij zich overgaf aan den goddeloozen invloed van Satan, werd Zedekia's heerschappij onrechtmatig en dus onwettig. Bij de onttroning van Zedekia maakte God zijn besluit bekend, dat hij zou toelaten, dat de rechtmatige heerschappij over den mensch zou worden omvergeworpen, totdat hij komt „wiens recht het is”. Na dien tijd is alle heerschappij over de volken en natiën door God's toelating geweest, dat wil zeggen, dat God deze heerschappij niet verhinderd heeft, maar zij heeft nooit bestaan op grond van een door Jehova verleend recht. Hij heeft toegelaten, dat de mensch zijn eigen weg volgde en heeft den Duivel niet belet, invloed op den mensch uit te oefenen.

Hoewel Babylon het begin van de aardsche regeeringen was, waarover Satan de onzichtbare heerscher geweest is, bleef haar verheffing tot de positie van wereldmacht achterwege, totdat de ster van Assyrië was ondergegaan. Ten tijde dat Ba

bylon tot de positie van wereldmacht opklom, werd Satan „de god dezer wereld”, hetgeen be- teekent, dat zijn onzichtbare heerschappij zich over alle volken en natiën der aarde uitstreckte. Voor dien tijd waren er menschen, die op Jehova's gezag tot een volk georganiseerd werden, maar van dien tijd aan was er op aarde geen organisatie meer, waarvan Jehova de onzichtbare heerscher was. Melchizedek's koninkrijk had zijn doel als voor- beeld vervuld. De regeering van Israël had afge- daan en sindsdien is er geen regeering geweest, die Satan werkelijk weerstaan en tegen hem gestreden heeft. Daar Babylon te dien tijde de overheer- schende regeering op aarde was, werd het nu ook de belangrijkste op aarde. Tot zijn eersten heerscher zeide Daniël: „Gij, o Koning! zijt een Koning der koningen; want de God des hemels heeft [het gedoogd] u een koninkrijk, macht en sterkte en eer gegeven.” (Dan. 2 : 37) Tot op dien tijd had God den volken der aarde de bewijzen zijner op- permacht duidelijk genoeg voor oogen gehouden. En hij had in het bijzonder zijn almacht getoond, toen hij de wereldmachten van Egypte en Assyrië on- verwierp. Met den val van den koning van Israël wilde God aan de Heidensche volken, dat wil zeggen de niet-Joden, toestaan de leiding te nemen en hun beste krachten in te spannen om een regeering op te richten en te bewijzen, of zij al of niet zonder de hulp van Jehova God een begeerenswaardige regeering tot stand konden brengen. De Heidensche wereldmacht, beginnende met Nebukadnezar, den eersten monarch en koning van Babylon, kreeg een schitterende gelegenheid. God droeg er zorg voor, dat er voldoende bewijs aan zijn heerscher geleverd werd, dat hij beter ge- kozen zou hebben, Jehova te gehoorzamen dan zich

aan Satan over te geven. Babylon sloeg den verkeerden weg in en viel.

Babylon, dat de meest vooraanstaande macht der wereld was en met zijn buitengewoon gunstige gelegenheid, een rechtvaardige regeering te vormen, voorschaduwde of vertegenwoordigde de „Christenheid”, die de natiën der aarde omvat, die voor gegeven Christelijk te zijn, maar die in werkelijkheid een deel van Satan's organisatie vormen. De natiën die zich Christenheid noemen, hebben de beste gelegenheid gehad van alle natiën op aarde. Deze natiën hebben in materieel opzicht en in wereldsche kennis groote vorderingen gemaakt, maar zij hebben God vergeten en den Duivel gediend. Deze natiën, zooals het hiervoor gegeven getuigenis bewijst, hebben gefaald in de oprichting van een voor den mensch begeerenswaardige regeering. De val van Babylon voorschaduwde den val van de „Christenheid”, met inbegrip van alle andere deelen van Satan's organisatie. Beginnende met de wereldmacht Babylon, gaf God den Heidenschen volken de vrije hand, doordat hij zich er van onthield, tusschenbeide te komen. Hij telde de dagen van Babilon (Dan. 5 : 26) en hij telde ook de dagen van de Heidensche oppermacht op de aarde, welke periode in de Schrift aangeduid wordt met „de tijden der Heidenen”. (Lucas 21 : 24) De Heidensche of niet-Joodsche regeeringen der aarde zijn dus nooit regeeringen geweest die Jehova vertegenwoordigd hebben. Geen dezer regeeringen of heerschers hebben op grond van goddelijk recht geregeerd. Zij hebben bestaan of geregeerd door toelating, hetgeen wil zeggen dat God ze geduld en hen slechts onder gelijktijdige afkeuring toegelaten heeft te bestaan. Gedurende al dien tijd heeft God zijn getuigen in de wereld gehad om

voor zijn goedheid getuigenis af te leggen, en die menschen, die een verlangen gehad hebben hem te leeren kennen en zijn weg der gerechtigheid te volgen, werden door middel van hen hiertoe in de gelegenheid gesteld. God heeft zijn bestemden tijd afgewacht om zijn getrouwen Zoon te doen voortkomen, wiens recht het is om te heerschen en wiens heerschappij krachtens goddelijk recht uitgeoefend zal worden. Hij is koning, en wel de eerste koning die met goddelijke volmacht over de geheele wereld zal regeeren. Het is voor den mensch van belang, nauwkeurig de afstamming van dezen heerscher vast te stellen, opdat zijn geloof hierdoor moge bevestigd worden.

Afstamming

De Schrift laat geen enkelen twijfel omtrent de vraag, wie het rechtmatige Hoofd der aardsche regeering zal zijn, welke op God's bestemden tijd zal opgericht worden. De waarheden betreffende deze groote regeering werden uitsluitend voor het welzijn voor degenen die de waarheid zoeken, opgeschreven, opdat dezulken hun geloof mogen bevestigd zien en een vasten grondslag voor hun hoop op een rechtvaardige regeering mogen hebben. (Rom. 15 : 4) God heeft aan dezulken zijn Woord als lamp of licht gegeven, om hen als gids te dienen op den weg, dien zij te volgen hebben. — Ps. 119:105

Kort na den zondvloed sprak Noach onder goddelijke leiding een profetie uit, die de zegening van zijn zonen Sem en Jafeth voorzeide, en wel in he. bijzonder de zegeningen voor Sem. „Voorts zeide hij: Gezegend zij de Heer, de God van Sem; en Kanaän zij hem een knecht! God breide Jafeth

uit en hij wone in Sem's tenten; en Kanaän zij hem een knecht." — Gen. 9 : 26, 27.

Melchizedek is de eerste, die in de Schrift vermeld wordt, die een volk krachtens goddelijk recht regeerde. Ongetwijfeld stamde hij van Sem af en het is zeer waarschijnlijk, dat Sem en Melchizedek een en dezelfde persoon waren. Sem leefde ten tijde dat Abraham Melchizedek ontmoette en hem tienden betaalde. (Gen. 11 : 11) Abraham was een nakomeling van Sem. (Gen. 11 : 12–26) God zeide tot Abraham: „Ik zal u tot volken stellen en koningen zullen uit u voortkomen.” (Gen. 17 : 6) Op grond van deze profetische gedeelten uit de geschiedenis staat het vast, dat degene die het recht om te heerschen ontvangen zou, moest afstammen uit het geslacht van Sem door Abraham.

Jacob was een kleinzoon van Abraham. God veranderde Jacob's naam in dien van Israël. God liet toen de volgende profetie opschrijven: „Daar zal een ster voortgaan uit Jacob en daar zal een scepter uit Israël opkomen. En daar zal één uit Jacob heerschen en hij zal de overigen uit de steden ombrengen.” (Num. 24 : 17–19) Jezus zeide van zichzelf: „Ik ben de wortel en het geslacht Davids, de blinkende morgenster.” — Openb. 22 : 16.

Juda was een zoon van Jacob, en over hem werd een speciale profetie geschreven: „De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tuschen zijn voeten, totdat Silo komt en denzelve zullen de volkeren gehoorzaam zijn.” (Gen. 49 : 10) De afkomst van dien rechtmatigen heerscher der aarde moet dus uit Juda's geslacht zijn. De naam Juda beteekent „hij, om wiens wil men God looft”. (Gen. 29 : 35) „Juda, gij zijt het, u zullen uw broeders loven.” (Gen. 49 : 8) De Machtige, die door Juda voorschaduwde werd, wordt genoemd:

„De Leeuw uit den stam van Juda.” (Openb. 5 : 5) Dit toont aan, dat de reeds genoemde Machtige Jehova God zou loven, en hij op zijn beurt zou geprezen worden om zijn geloof en trouw in God en dat zijn lof op God's bestemden tijd door de geheele schepping zal gezongen worden. — Fil. 2 : 5-11.

Na den dood van Jozua werd de leiding aan Juda overgedaan. (Richt. 1 : 1, 2) „Want Juda werd machtig onder zijn broederen, en die tot een voorganger was, was uit hem, doch de eerstgeboorte was van Jozef.” (1 Kron. 5 : 2) „Juda is mijn wetgever.” — Ps. 60 : 9.

Kaleb was uit den stam van Juda en bij de verdeling van het land Palestina ontving Kaleb het gebergte van Hebron als zijn erfdeel. (Jozua 14 : 12-14) Een „berg” is een symbool van een regeering of koninkrijk. In dat gedeelte van het land ontving de geheele stam Juda een gebied, dat aan het gebergte Seir grensde, hetwelk een symbool is van Satan's organisatie op aarde. (Jozua 15 : 8-10) Dit moest er op wijzen, dat de organisatie van den Duivel zich zou uitstrekken tot aan het begin van de heerschappij van Jehova, die door hem wiens recht het is om te heerschen zou worden uitgeoefend en die uit het geslacht van Juda zou voortkomen.

Jesse was uit den stam van Juda. Het was David, de zoon van Jesse, die door Jehova tot koning over Israël gezalfd werd. (1 Sam. 16 : 13, 14) De Heer zeide tot David: „En het zal geschieden als uwe dagen vervuld zijn, dat gij henegaat tot uwe vaderen, zoo zal ik uw zaad na u doen opstaan, hetwelk uit uwe zonen zijn zal en ik zal zijn koninkrijk bevestigen. Maar ik zal hem in mijn huis bestendig maken en in mijn koninkrijk tot

in eeuwigheid en zijn stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid." (1 Kron. 17 : 11, 14) Tegen Salomo, den zoon van David, zeide God: „En zoo gij voor mijn aangezicht wandelen zult gelijk als uw vader David gewandeld heeft, met volkomenheid des harten en met oprechtheid, om te doen naar al wat ik u geboden heb en mijn inzettingen en mijn rechten houden zult, zoo zal ik den troon uws koninkrijks over Israël bevestigen in eeuwigheid gelijk als ik gesproken heb over uw vader David, zeggende: Geen man zal u afgesneden worden van den troon Israëls." (1 Koningen 9 : 4, 5) Dat zoo wel David als Salomo den werkelijken Heerscher voorschaduwden, wordt door de volgende woorden van de profetie duidelijk gemaakt: „Der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn op den troon Davids en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver des Heeren der heirscharen zal zulks doen. Want daar zal een troon bevestigd worden in goedertierenheid en op denzelfven zal bestendiglijk een zitten in de tent Davids, een die oordeelt en het recht zoekt en vaardig is ter gerechtigheid." (Jes. 9 : 6; 16 : 5) Dat David den rechtmatigen heerscher en zijn toekomstige rechtvaardige regeering voorschaduwde is even zeker als het bestaan van dag en nacht. — Jeremia 33 : 20, 21, 25, 26.

In het jaar 606 voor Christus werd bij den val van Zedekia, den laatsten koning van Israël, een breuk gemaakt in de reeks van heerschers over Israël, God's uitverkoren volk. God liet door zijn profeet voorzeggen, dat er een dag komen zou, waarop hij deze breuk zou toesluiten en den rechtmatigen heerscher der aarde zou inzetten, en dat

deze heerscher uit het geslacht Davids zou zijn. „Te dien dage zal ik de vervallen hut Davids weder oprichten en ik zal hare reten vertuinen en wat aan haar is afgebroken weder oprichten en zal ze bouwen als in de dagen van ouds.” — Amos 9 : 11.

De berg Zion is een symbool van God's organisatie, waarover de rechtmatige Heerscher der aarde het Hoofd moet zijn. In verband met de voorgaande profetie staat er geschreven: „Doch hij verwierp de tent Jozefs en den stam Efraïms verkoos hij niet, maar hij verkoos den stam Juda, den berg Zion, dien hij liefhad. En hij bouwde zijn heiligdom als hoogten, als de aarde, die hij gegrond heeft in eeuwigheid. En hij verkoos zijn knecht David en nam hem van de schaapskooien.” — Ps. 78 : 67-70.

Bethlehem was klein onder Juda's geslachten, maar God verkoos het als de geboorteplaats van den rechtmatigen Heerscher der aarde en voorzeide dit door zijn profeet: „En gij Bethlehem Efratha, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda, uit u zal mij voortkomen, die een Heerscher zal zijn in Israël, en wiens uitgangen zijn van ouds van de dagen der eeuwigheid.” (Micha 5 : 1) Bethlehem was de woonplaats van Jesse en ook van David, die door Jehova tot koning over Israël gezalfd werd. Bethlehem wordt daarom ook dikwijls genoemd de stad Davids. Maria, de maagd uit het huis van David, ontving een zoon door de kracht van den heiligen geest Gods. (Lucas 1 : 27-29) God zond zijn engel uit den hemel om Maria mede te deelen, dat zij de moeder zou worden van den Be-loofde, dien God's profeten van tevoren aangekondigd hadden: „En de Engel zeide tot haar: Vrees niet, Maria, want gij hebt genade bij God gevon-

den. En zie, gij zult bevrucht worden en een zoon baren en zult zijn naam heeten Jezus. Deze zal groot zijn en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden en God de Heer zal hem den troon zijns vaders Davids geven." — Luc 1 : 30-32.

De Schrift gaat dus de afstamming van Jezus na in een ononderbroken lijn, van Sem, Abraham, Jacob, den stam Juda en David, God's gezalfden koning over zijn volk. Te bestemder tijd werd de zoon van Maria, die zooals God door zijn engel liet bekendmaken, Jezus genaamd moest worden, te Bethlehem geboren, gelijk voorzien was. De engelen des hemels gaven bij die gedenkwaardige gelegenheid getuigenis van zijn identiteit. De speciale boodschapper, die door God opgedragen werd, hierover te getuigen, zeide: „En, zie, een Engel des Heeren stond bij hen en de heerlijkheid des Heeren omscheen ze en zij vreesden met groote vreeze. En de Engel zeide tot hen: Vreest niet, want zie, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk, dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heer in de stad Davids." — Lucas 2 : 9-11.

De Apostel Petrus getuigde, gedreven door de kracht des heiligen geestes, dat Jezus Christus de gene was, van wien God voorzien had, dat hij het „recht" zou hebben om heerscher over de aarde te zijn. „Gij, mannen broeders, het is mij geoorloofd vrijuit tot u te spreken van den patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is en zijn graf is onder ons tot op dezen dag. Alzoo hij dan een profeet was en wist, dat God hem met eede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lendenen, zooveel het vleesch aangaat, den Christus verwekken zou, om hem op zijn troon te zetten, zoo heeft hij, dit voorziende, gesproken van de opstanding

van Christus, dat zijn ziel niet is verlaten in de hel, noch zijn vleesch verderving heeft gezien." — Hand. 2 : 29-31.

Zijn Zalving

Van den tijd van zijn geboorte af totdat hij den leeftijd van dertig jaar bereikt had, wordt er weinig omtrent Jezus gezegd. Op dezen leeftijd had hij zijn meerderjarigheid bereikt, en toen begon zijn werk op aarde. Onmiddellijk begaf hij zich tot Johannes en vroeg hem, in de wateren van den Jordaan gedoopt te worden.

Zalven is een symbool van het toekennen van macht en autoriteit. Toen Jehova wilde te kennen geven, dat hij David tot het koningsambt volmacht gegeven had, verleende hij zijn profeet de opdracht, David met olie te zalven. (1 Sam. 16 : 13) „Ik heb David mijn knecht gevonden, met mijn heilige olie heb ik hem gezalfd.” (Ps. 89 : 21) „Toen zeide Nathan tot David: Gij zijt die man! Zoo zegt de Heer, de God Israëls: Ik heb u ten koning gezalfd over Israël en ik heb u uit Saul's hand gered.” — 2 Sam. 12 : 7.

Waar de Schrift ook over den „Gezalfde des Heeren” spreekt, neemt die uitdrukking nagenoeg uitsluitend betrekking op den heerscher of regeerder. (Ps. 2 : 2; Klaagl. 4 : 20) De titels „Messias” en „Christus” beteekenen „Gezalfde”. Deze titel wordt in het bijzonder gebruikt in betrekking tot het heerscherschap. Daniël de profeet sprak over den Messias of den „Gezalfde” als den „Vorst” of Regeerder. (Dan. 9 : 25) De Joden vatten eveneens de uitdrukking op in de beteekenis van ‚Hij die behoort te regeeren’. Zij zagen uit naar een koning of heerscher die hen van het Romeinsche

juk zou bevrijden en een goede en rechtvaardige regeering zou instellen. Toen eenige der geloovige Joden door Johannes omtrent Jezus waren onderwezen en Jezus hadden gezien, spraken zij met hun broederen en zeiden: „Wij hebben den Messias gevonden, hetgeen overgezet zijnde is, de Christus (de Gezalfde).” (Joh. 1 : 42) God's profeet getuigde, dat de Gezalfde de rechtmatige heerscher der aarde is: „Voorts zag ik in de nachtgezichten en zie, daar kwam een met de wolken des hemels, als eens menschen zoon, en hij kwam tot den Oude van dagen en zij deden hem voor dezelve naderen en hem werd gegeven heerschappij en eer en het koninkrijk, dat hem alle volkeren, natiën en tongen eeren zouden, zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij die niet vergaan zal en zijn koninkrijk zal niet verdorven worden.” — Dan. 7 : 13, 14.

De doop van Jezus in het water van den Jordaan toont symbolisch aan, dat hij er in toegestemd had, zich geheel aan den wil van Jehova God te onderwerpen. Kortens tijd daarna werd hij door Jehova met zijn geest en zijn macht gezalfd, waardoor God zijn welgevallen aan Jezus betoonde. „En Jezus gedoopt zijnde, is terstond opgeklimmen uit het water en zie de hemelen werden hem geopend en hij zag den geest Gods nederdalen gelijk een duive en op hem komen. En zie, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is mijn Zoon, mijn Geliefde, in denwelke ik mijn welbehagen heb.” (Matth. 3 : 16, 17) Het Bijbelsche bewijs is, dat zijn zalving aantoonde, dat hij met macht bekleed werd om te bestemder tijd de booze organisatie des Duivels te vernietigen: „... belangende Jezus van Nazareth, hoe hem God gezalfd heeft met den heiligen geest en met kracht, welke het land doorgegaan is, goeddoende, en genezende allen die van

den Duivel overweldigd waren, want God was met hem." (Hand. 10:38) „Die de zonde doet is uit den Duivel, want de Duivel zondigt van de beginne. Hiertoe is de Zoon Gods geopenbaard, opdat hij de werken des Duivels verbreken zou." — 1 Joh. 3:8.

Ten tijde van Jezus' zalving verleende God hem de autoriteit en de macht om God's Priester en Vorst te zijn. Hij werd daar voor eeuwig aangesteld in het ambt van Priester en Koning naar de ordening van Melchizedek. (Ps. 110:4; Hebr. 6:20; 7:17) Hierbij moet in herinnering worden gebracht, dat Melchizedek een priester was op zijn troon. Als priester was hij een dienstknecht des Allerhoogsten en dus de speciale uitvoerder des Allerhoogsten, en als vorst was hij een heerscher of koning, handelende op gezag van den Allerhoogste. Melchizedek was een beeld van den grooten Heerscher, die de wereld krachtens goddelijk recht en gezag zal regeeren. Met de zalving werden aan Jezus ook de macht, het gezag en de plicht opgelegd, dezulken die het hooren wilden, het koninkrijk, dat God wilde oprichten, en de bevrijding van het volk van Satan's heerschappij aan te kondigen. Kort na zijn zalving zeide hij in tegenwoordigheid van de Farizeërs en het volk: „De geest des Heeren is op mij, daarom heeft hij mij gezalfd. Hij heeft mij gezonden om den armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken zijn van hart, om den gevangenen te prediken loslating en den blinden het gezicht, om de verslagenen henen te zenden in vrijheid, om te prediken het aangename jaar des Heeren." (Luc. 4:18,19) Hij haalde bij die gelegenheid den Profeet Jesaja aan, die voorzeggd had, wat door den Gezalfde des Heeren zal worden gedaan, als hij op aarde was.

(Jes. 61 : 1-3) Hij gaf daarbij dus te kennen, dat op dien dag de vervulling dezer profetie begonnen was. „Van toen af heeft Jezus begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.” (Matth. 4 : 17) Gedurende de drie en een half jaar van zijn prediking, die volgden, legde Christus Jezus er den nadruk op, dat God's koninkrijk of regeering der gerechtigheid voor het welzijn der menschen zal worden opgericht.

Verzoeking

Als de rechtmatige koning der aarde moest Jezus op bijzondere wijze worden voorbereid. Reeds onmiddellijk bij den aanvang van zijn werk werd Jezus aan een groote verzoeking onderworpen. Hij was veertig dagen en nachten in de woestijn geweest, zonder dat hij voedsel tot zich genomen had, en het was aan het einde van die veertig dagen van vasten, dat de verzoeking tot hem kwam. Waarom was hij naar die plaats gegaan? De Schrift antwoordt: „Toen werd Jezus van den geest weggeleid in de woestijn om verzocht te worden van den Duivel.” (Matth. 4 : 1) Het was natuurlijk de geest van Jehova, die Jezus in de woestijn leidde, omdat Jezus overeengekomen was, Jehova's wil te doen en door de macht van Jehova te worden geleid. Maar waartoe liet God hem nu toe, dat zijn geliefde Zoon door Satan den Duivel verontrust en aan een verzoeking onderworpen werd? Het antwoord luidt in het kort, dat Jezus door deze verzoeking of proef te doorstaan zijn trouw aan God wilde bewijzen. Verzocht te worden beteekent op de proef te worden gesteld. Jehova had zijn Zoon Jezus tot Koning of Heerscher gezalfd, en

alvorens hem toe te staan te regeeren, wilde God hem eerst op een zware proef stellen. Jezus was tegenover zijn Vader altijd trouw en waarachtig geweest, maar nu hij gezalfd was om God's groote Vorst en Koning der wereld te zijn, wilde God zijn Zoon daadwerkelijk op de proef stellen. Satan's doel bij de verzoeking van Jezus was natuurlijk daarop gericht, Jezus tot overtreding van zijn verbond met Jehova te verleiden, hetgeen Jezus' vernietiging ten gevolge zou gehad hebben. Als Jezus zijn verbond met God, om hem te gehoorzamen, zou breken, zou hij sterven en als gevolg daarvan niet het ambt van Heerscher over de wereld kunnen aanvaarden. Wanneer Jezus echter zijn trouw aan God onder de beproeving zou bewijzen, zou hij zich volkomen waardig betoonen om met macht en autoriteit als Heerscher der wereld bekleed te worden. Daarom liet God het toe, dat Satan, de vijand, Jezus verzocht, en God leidde het zoo, dat deze proef op zijn eigen roem en tot zijn verheerlijking uitliep.

De sluwe en listige vijand Satan legde Jezus de verzoeking voor. Hij wist, dat Jezus gedurende veertig dagen gevestigd had en dus hongerig moest zijn. Hij zeide tot hem: „Indien gij God's Zoon zijt, zeg dat deze steenen brooden worden.” Het antwoord van Jezus was: „Daar is geschreven: De mensch zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.” Mozes had in hoofdzaak hetzelfde aan de kinderen Israëls gezegd, namelijk, dat hun leven afhing van hun trouw in het nakomen van God's verbond. (Deut. 8:3) Jezus hield zich strikt aan dezen regel. Hij weerstond den verzoeker en bewees zijn trouw aan God.

Satan, wetende dat God Jezus tot Heerscher gezalfd had, en wel wetende, welken tegenstand Jezus van de zijde der Farizeërs te wachten stond, trachtte Jezus in den val te laten loopen, door hem er toe te bewegen, een of andere gewaagde en opzienbarende daad te volbrengen. Hij dacht hierdoor een beroep op zijn trots te doen. Daarom zei de de vijand ongeveer het volgende tot Jezus: „Waarom stelt gij u niet op de tinnen des tempels en springt dan naar beneden in het dal? God's engelen zullen u dragen, zoodat gij ongedeerd zult blijven, en als het volk dit wonder aanschouwt, zal het overtuigd zijn, dat gij meer dan een gewoon mensch zijt en zij zullen u des te eerder aanhangen.” Dit voorstel was verleidelijk, diplomatiek, politiek en wreed. Jezus antwoordde: „Gij zult den Heer uwen God niet verzoeken.”

De Duivel maakte toen aanspraak op de heerschappij over alle koninkrijken der wereld. Jezus betwistte deze aanspraak niet. Satan was toen inderdaad de god der geheele wereld. De Duivel stelde toen Jezus voor, daarvan afstand te doen en de heerschappij der wereld aan Jezus over te dragen, mits Jezus den Duivel zou aanbidden. Had Jezus dit gedaan, dan zou hij zijn ontrouw aan God getoond hebben en vernietigd zijn. Zijn antwoord aan Satan luidde: „Den Heer uw God zult gij aanbidden en hem alleen dienen.”

Bij deze groote verzoeking moest Satan het onderspit delven. Jezus behaalde de overwinning en God had het bewijs, dat zijn Zoon hem toegewijd, getrouw en waarachtig was. (Matth. 4:1-10; Lucas 4:1-13) Toen liet de Duivel voor een tijd van Jezus af. Satan liet echter nooit gedurende de drie en een half jaar dat Jezus op aarde was, een gelegenheid voorbijgaan om te trachten Jezus ten val

te brengen en te vernietigen. De verzoeken, waarmede Satan Jezus naderde, waren zeer verschillend en talrijk en werden op sluwe en listige wijze uitgedacht. Jezus bewees echter onder alle omstandigheden zijn volkomen toewijding aan zijn Vader. Dit vormde een deel van het voorbereidende werk voor de heerschappij.

Vervolging

Zelfs voordat Maria het kind Jezus baarde, werd er reeds een poging gedaan, het te dooden, en het was Satan die deze poging in het werk stelde. Daarna werd er door Herodes een poging gedaan om het kind Jezus uit den weg te ruimen, en om zijn plan te volvoeren liet hij alle kinderen te Bethlehem van twee jaar oud en daaronder dooden. (Matth. 2 : 16) De sluwe geest van Satan had dit plan tot vernietiging van het kind uitgedacht. Toen Satan bemerkte, dat hij niet in staat was, Jezus van zijn rechtvaardige loopbaan en algeheele toewijding aan zijn Vader af te houden, stelde hij een systematische en wreede vervolging tegen hem in. God had dit kunnen beletten, maar hij liet het toe.

Vanaf de dagen van Enos, toen het volk onder Satan's toezicht zich spottend en op huichelachtige wijze bij den naam des Heeren noemde, is Satan voortgegaan, God te lasteren. Toen Jehova zijn geliefden Zoon op de aarde zond en hem tot Koning of Heerscher zalfde, overlaadde hij ook den Zoon met de smaadheden, waarmede hij den Vader overladen had. Er staat geschreven: „Ik ben mijn broederen vreemd geworden en onbekend mijner moeder kinderen. Want de ijver van uw huis heeft mij verteerd, en de smaadheden dergenen die u smaden, zijn op mij gevallen.” — Ps. 69 : 9, 10.

Jezus werd als Jood geboren en stond dus onder de bepalingen van het wetsverbond, dat God met de Joden gesloten had. God zond hem tot de Joden om een werk te doen in verband met zijn komend koninkrijk en in het bijzonder om de Joden hierover in te lichten. De leiders van Israëel, namelijk de geestelijkheid en de voorname van haar kudden, stelden de vervolgingen tegen Jezus in en Satan was de leidende geest, die er achter zat. Er waren eenige geloovige Joden, die erkenden, dat Jezus de Gezalfde Gods was en tot dezen strekte God's speciale gunst zich uit: „Hij is gekomen tot het zijne, en de zijnen hebben hem niet aangenomen. Maar zoovelen hem aangenomen hebben, die heeft hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in zijn naam gelooven.” (Joh. 1:11, 12) De anderen stelden alie pogingen in het werk om zijn bestaan zoo zwaar mogelijk te maken en hem te vernietigen. Deze ondervindingen van Jezus waren in volkomen overeenstemming met hetgeen over hem was geprofeteerd. „Hij was veracht en de onwaardigste onder de menschen, een man van smarten en verzocht in krankheid en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor hem; hij was veracht en wij hebben hem niet geacht.” — Jes. 53:3.

Jezus was volmaakt, heilig, onschuldig en zonder zonde en hij deed niemand leed. Het feit, dat hij veracht en vervolgd werd, is een bewijs, dat Satan de Booze de vervolging veroorzaakte, en wel om de reden, dat Jezus tot Heerscher over de wereld gezalfd was. Jezus had een boodschap van bijzondere beteekenis voor de Joden, die van groot nut voor hen kon zijn. Zij waren zijn broeders en hij kwam om hen te helpen. Satan verleidde hen ertoe Jezus te verachten, te verwerpen en te ver-

volgen. Men vergeet niet, dat de menschen die Satan gebruikte om Jezus te vervolgen, de geestelijken uit dien tijd waren, die beweerden de vertegenwoordigers van God te zijn. Dit bewijst, dat de geestelijken en de voornaamsten hunner kudden kinderen des Duivels en niet kinderen Gods waren. Jezus zeide hen openlijk, dat zij uit den Duivel waren. — Joh. 8 : 43, 44.

Jezus was een „man van smarten, met lijden bekend”, en een der redenen hiervoor was wel, dat hij menschen moest zien, die voorgaven zijn Vader te vertegenwoordigen, maar die hem daagelijks valschelijk vertegenwoordigden en zijn heiligen naam lasterden en die Jezus oneer bewezen, omdat hij van God kwam en hem op aarde werkelijk vertegenwoordigde. Deze instrumenten van Satan haatten Jezus zonder eenige gegronde reden of verontschuldiging. „Die mij zonder oorzaak haten, zijn meer dan de haren mijns hoofds, die mij zoeken te vernielen, die mij om valsche oorzaken vijandig zijn, zijn machtig geworden, wat ik niet geroofd heb, moet ik alsdan wedergeven.” — Psalm 69 : 5.

God had door zijn heilige profeten den Joden herhaaldelijk de komst van hem laten aankondigen, dien Mozes en David voorschaduwden. Nu was, in vervulling van deze profetische uitspraken, Jezus gekomen. Hij gaf hun vele bewijzen, zoodat de leiders van Israël hadden kunnen weten, dat hij God's Gezalfde was. Deze Joodsche geestelijken waren met de wet en de profeten bekend en toch gingen zij voort, Jezus te vervolgen en hem op alle mogelijke wijze te smaden. Zij beschuldigden Jezus, dat hij een vraat en een wijnzuiper en een zondaar was, omdat hij at en dronk, wanneer hij hongerig of dorstig was en omdat hij tollenaars

en zondaren vriendelijk bejegende. (Matth. 11 : 19) Omdat door het uitwerpen van demonen Jezus verschillende Joden van hun smarten bevrijdde, welke de Duivel hun had toegevoegd, beschuldigde de geestelijkheid Jezus, dat hij de opperste der duivelen was. (Matth. 12 : 24) Zij beschuldigden hem van godslastering, omdat hij hun de waarheid omtrent zichzelf vertelde, welke zij eigenlijk reeds door het lezen der profetieën hadden moeten weten. (Joh. 10 : 36) Toen sprak Jezus tot de geestelijkheid een gelijkenis, die eigenlijk een profetie was en waarin hij zeide, dat Jehova een wijngaard geplant en deze aan de Joden toevertrouwd had, in het bijzonder aan de leiders in Israël; dat Jehova zijn profeten tot hen gezonden had en dat zij dezen geslagen, gesteenigd en gedood hadden en dat hij tenslotte zijn Zoon gezonden had en dat, toen deze booze menschen den Zoon zagen, zij gezegd hadden: 'Laat ons hem dooden en zijn erfenis aan ons behouden.' (Matth. 21 : 33-41) Ongetwijfeld werd de geestelijkheid er door Satan toe gedreven, Jezus te vervolgen en Jezus zeide hun dit openlijk. Satan kon de geestelijkheid gebruiken, omdat zij God verlaten had en zich had overgegeven aan de onzichtbare heerschappij van den Duivel. Zij verkoosden bijval des menschen en de geringe macht die zij bezat, boven trouw aan God. Hoewel zij voorgaven, God te vertegenwoordigen, waren zij inderdaad de vertegenwoordigers van den Duivel, zooals Jezus hun zeide, en omdat hij hun de waarheid zeide, zochten zij hem te dooden.

Gedurende meer dan drie jaren werd Jezus onophoudelijk meedoogenloos vervolgd en aan het einde van zijn dienst op aarde smeedden de vertegenwoordigers van het volk Israël, namelijk de geestelijkheid, de geldmacht en de politici een

samenzwering om Jezus ter dood te brengen. (Matth. 26 : 3-5) Als gevolg hiervan lieten zij Jezus gevangen nemen, brachten valsche getuigen tegen hem in, hielden een zitting van het hof, die met hun eigen wet in strijd was, dwongen in strijd met hun wet den beschuldigde tegen zichzelf te getuigen, en zodoende werd Jezus zonder werkelijk bewijs voor zijn schuld, zonder eenige werkelijke oorzaak, geheel onrechtvaardig schuldig verklaard, veroordeeld en op onteerende wijze door ophangen aan het kruis ter dood gebracht. Hij stierf, alsof hij een zondaar was. De woorden die bij die gelegenheid in zijn mond waren, had de profeet tevoren opgeteekend: „Gij weet mijn versmaadheid en mijn schaamte en mijn schande alle mijn benauwers zijn voor u. De versmaadheid heeft mijn hart gebroken en ik ben zeer zwak en ik heb gewacht naar medelijden, maar het is er niet, en naar vertroosters, maar heb ze niet gevonden.” — Ps. 69 : 20, 21.

Had Jehova God de vervolging, het lijden en den smaadvollen dood van zijn geliefden Zoon niet kunnen verhinderen? Zeker had Jehova dit kunnen doen, omdat hij almachtig is; zijn macht kent geen grenzen. Waarom liet de almachtige God het dan toe, dat zijn Zoon vervolgd werd en zoo lijden moest?

Gehoorzaamheid

De geïnspireerde schrijver beantwoordt deze vraag aldus: „Hoewel hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen hij heeft geleden.” (Hebr. 5 : 8) God wilde opnieuw den nadruk leggen op de belangrijkheid van gehoorzaamheid. God had in de dagen van Saul door zijn profeet gezegd: „Zie, gehoorzaamheid is beter

dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen, want wederspanningheid is een zonde der tooverij en wederstreven is afgoderij en beelden dienst." — 1 Sam. 15 : 22, 23.

God had zijn zoon Lucifer gezalft om een overdekkende cherub te zijn, en deze zoon had zijn ontrouw en onoprechtheid bewezen. God had nu zijn geliefden Zoon Jezus gezalft om het Hoofd te zijn van de groote regeering der gerechtigheid, die hij zou oprichten, maar alvorens hem tot de hooge positie van het werkelijke heerschambt te verheffen, wilde God hem beproeven door toe te laten, dat hij aan de strengste beproevingen onderworpen werd. De vervolgingen die tegen hem ingesteld werden, verschaften hem de gelegenheid om gehoorzaamheid te leeren. Door deze ondervindingen leerde Jezus gehoorzaamheid en betoonde zich waardig om volkomen en voor eeuwig het werk op zich te nemen, dat voor hem weggelegd was. Jezus was zoo volkomen toegewijd aan zijn Vader en aan het werk, dat hem opgedragen was, dat hij zeide: „Ik kan van mijzelf niets doen.” (Joh. 5 : 30) Dit beteekende niet, dat hij niet de bekwaamheid bezat om iets te doen, maar dat zijn verbond met Jehova hem niet toestond iets te doen, dat met God's heiligen wil in strijd zou zijn. Daarom legde hij den nadruk op de les, die God aan alle met verstand begaafde schepselen wil leeren, namelijk, dat gehoorzaamheid van het hoogste belang is. Zij die in gebreke blijven om te gehoorzamen, komen door den invloed van den Booze ten val, en weerspanningheid, God's geboden te gehoorzamen, is wetteloosheid en leidt tot duivels vereering. Dat deze regel zoo door en door vastgelegd is in de ondervinding van Jezus bij zijn voorbereiding tot zijn hooge positie, is een afdoend

bewijs, dat God gehoorzaamheid zal vereischen van een ieder, dien hij verhoogt. Met dit doel staat geschreven: „Vernedert u dan onder de krachtige hand Gods, opdat hij u verhoogte te zijner tijd, want God wederstaat de hoovaardigen, maar de nederigen [gehoorzamen] geeft hij genade [gunst].” — 1 Petr. 5 : 6, 5.

Paulus vermeldt onder inspiratie, dat Jezus niet trachtte meer te grijpen dan voor hem weggelegd was, noch dat hij een weg wilde inslaan, die met God's wil in strijd was. Hij was van ganscher harte aan zijns Vaders wil onderworpen. Daar hij wist, dat hem geen beproevingen en vervolgingen konden overkomen dan onder toelating van zijn Vader, onderwierp hij er zich blijmoedig aan. Dit bracht groot lijden en verdriet over hem en het leidden tot een smadelijken dood. Maar bij al deze ervaringen leerde hij gehoorzaam te zijn en omdat hij zodoende gehoorzaamheid leerde, verhoogde Jehova hem tot de hoogste plaats in het universum: „Want dat gevoelen zij in u hetwelk ook in Christus Jezus was, die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft, Gode evengelijk te zijn, maar heeft zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende en is den menschen gelijk geworden en in de gedaante gevonden als een mensch, heeft hij zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja den dood des kruises. Daarom heeft hem ook God uitermate verhoogd, en heeft hem een naam gegeven, welke boven allen naam is, opdat in den naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn en alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heer is, tot heerlijkheid Gods des Vaders.” — Fil. 2 : 11.

Dood en Opstanding

Jezus werd aan het kruis ter dood gebracht, daarna van het kruis afgenomen en begraven, en op den derden dag wekte God hem uit den dood op. Veertig dagen later voer Jezus ten hemel. Zal Christus Jezus de Gezalfde als Koning of Heerscher over God's rechtvaardig koninkrijk voor de menschen zichtbaar of onzichtbaar zijn? Hij zal onzichtbaar zijn, omdat hij als mensch ter dood gebracht en als geestwezen uit den dood opgewekt werd. (1 Petrus 3 : 18) Menschelijke oogen kunnen geen geest aanschouwen. Een geestelijk wezen is voor den mensch als de wind. De menschen kunnen de uitwerking van den wind zien en kunnen hem hooren en voelen, maar zij kunnen door middel van het menschelijk zintuig, het gezicht, den wind zelf niet zien. Dit is in hoofdzaak hetgeen Jezus aan Nicodemus in betrekking tot geestelijke wezens zeide. (Joh. 3 : 5-8) Jezus werd bij zijn opwekking uit den dood in den geest geboren. Naderhand verscheen hij aan zijn discipelen in menschelijke gedaante, en wel in verschillende lichamen. Klaarblijkelijk werd bij iedere verschijning het betreffende lichaam telkens tot dit doel geschapen. Hij verscheen echter geen enkele maal in zijn heerlijk geestelijk lichaam. Paulus was in de gelegenheid er iets van te zien. Paulus zag namelijk de weerkaatsing van het licht van zijn heerlijk lichaam, en de glans van het licht overtrof nog verre den glans van den middagzon. (Hand. 9 : 3; 26 : 13) Dit is in volkomen overeenstemming met hetgeen Jezus tot zijn discipelen zeide in betrekking tot de menschen uit de wereld: „Nog een kleinen tijd en de wereld zal mij niet meer zien.” — Joh. 14 : 19.

Daar wij nu erkend hebben, dat de Logos, de Zoon van God, oorspronkelijk een geestwezen was en dat zijn leven naderhand op de menschelijke bestaanstrap werd overgedragen, hij dus mensch gemaakt werd, dat hij als mensch gestorven en als geestwezen uit den dood opgewekt werd en dat hij inderdaad als geestwezen zijn macht als heerscher zal uitoefenen, rijst de vraag: Had hij het Hoofd van het rechtvaardige koninkrijk, dat God zal oprichten, kunnen worden, zonder ooit op aarde te zijn gekomen? Zeker, hij had de onzichtbare heerscher kunnen worden, zonder eerst mensch te worden, maar in dat geval zou zijn heerschappij nooit de volkomen en volle zegening voor de menschheid ten gevolge kunnen gehad hebben. Waarom werd Jezus dan mensch en waarom stierf hij?

Het Rantsoen

Het lag in de bedoeling, om het menschengeslacht vrij te koopen of te verlossen, om het den mensch mogelijk te maken om geestelijk, zedelijk en lichamelijk volmaakt te worden. Een begrip van het verband tusschen den dood en de opstanding van Jezus en zijn heerschappij stelt den onderzoeker in staat om eenige van de wonderbare uitdrukkingen van Jehova's barmhartigheid jegens den mensch te zien. Het juiste antwoord op het voorgaande maakt de zaak duidelijk. Het zenden van God's Zoon op aarde als mensch en de dood en de opstanding van Jezus vormden een deel van het voorbereidend werk Gods voor de groote, tot zegening der menschheid dienende regeering.

Adam, het menschelijk schepsel van Jehova, was een volkomen mensch. Wegens zijn moedwillige

ongehoorzaamheid aan God's wet werd hij ter dood veroordeeld en uit Eden, zijn volmaakte woonplaats, verdreven. De volmaakte man en zijn volmaakte vrouw hadden geen nakomelingen. Nadat de mensch onder het doods vonnis stond en hij uit Eden verdreven was, verwekte hij en baarde zijn vrouw kinderen. Adam en Eva, die onder het doods vonnis stonden en dat vonnis ondergingen, waren natuurlijk onvolmaakt, en het natuurlijk gevolg was dat hun nakomelingen hun bestaan als onvolmaakte schepselen begonnen. Deze kinderen werden in zonde geboren, omdat iets onvolmaakts God's wet niet volkomen kan houden, maar deze zal overtreden, en zonde is de overtreding van God's wet. (1 Joh. 3 : 4) De bezoldiging der zonde is de dood. (Rom. 6 : 23) Hieruit volgt, dat alle kinderen van Adam als zondaren geboren werden. (Rom. 5 : 12) Zij werden allen „in zonde geboren en in ongerechtigheid ontvangen”. (Ps. 51 : 7) De uiteindelijke bestemming van allen zou dus vernietiging of dood zijn.

God had het voornemen den mensch van den dood en het graf te verlossen of vrij te koopen en hij gaf zijn woord, dat dit zou geschieden. (Hosea 13 : 14) Daar God volkomen rechtvaardig is, kon hij zijn eigen oordeel niet herroepen en den mensch vergeven en hem bevrijden. De overtreding van de wet door Adam begaan, eischt als straf een volmaakt menschelijk leven. Indien een ander volmaakt mensch bereid was, om Adam's plaats in den dood in te nemen en zodoende aan de eischen van het vonnis werd voldaan, kon God dien overeenkomstig Adam en zijn nakomelingen van het oordeel en zijn gevolgen bevrijden. Maar er was geen enkel mensch, die zichzelf kon vrijkoopen op grond van zijn eigen onvolmaaktheid, en als ge-

volg daarvan was hij dus ook niet in staat, zichzelf als een rantsoen voor zijn broeder te geven. „Niemand van hen zal zijn broeder immermeer kunnen verlossen, hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven.” — Ps. 49 : 8.

De ontrouwe zoon van God, Lucifer, nu Satan de Duivel genaamd, was inderdaad de eerste, die de zondenlawine veroorzaakte en aan het rollen bracht. Het is God's bedoeling, Satan uit zijn heerschappij over den mensch te ontzetten en daarvoor een rechtvaardige regeering in de plaats te stellen en deze aan iemand te geven, die met hem in volkomen harmonie is. De volmaakte mensch was zijn schepsel, en God wilde den onvolmaakten mensch een gelegenheid geven, tot volkomenheid terug te keeren. God beoogt de regeering der gerechtigheid, die hij besloten heeft tot welzijn der menschheid op te richten, in de hand van zijn geliefden Zoon, den Logos, te leggen. Opdat de menschheid hiervan profijt kan hebben, was het noodzakelijk haar uit het graf te verlossen. Door uit vrijen wil mensch te worden en daarna uit vrijen wil den dood te ondergaan, opdat God's voornemen ten uitvoer gebracht mocht worden, zou God's geliefde Zoon boven eenigen twijfel bewijzen, dat hij voor eeuwig God getrouw zou zijn en God's rechtvaardig voornemen ten uitvoer zou brengen.

Jehova's geliefde Zoon was zijn grootste vreugde. (Spr. 8 : 30) God is volkomen onzelfzuchtig, hetgeen wil zeggen, dat hij liefde is. Om den mensch te redden en gelijktijdig God's geliefden Zoon voor de hoogste machtspositie als heerscher toe te bereiden, was het noodzakelijk, dat God zichzelf van het genot van den dagelijkschen omgang met zijn geliefden Zoon beroofde. Zoo zond God, ten einde zijn liefderijk voornemen in be-

trekking tot de menschheid uit te voeren, Jezus naar de aarde ten behoeve van het zondige menschengeslacht. „Want zoo lief heeft God de wereld gehad, dat hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat hij de wereld veroordeelen zou, maar opdat de wereld door hem zou behouden worden.” (Joh. 3 : 16, 17) God wilde eerst het menselijk geslacht van vernietiging of ondergang redden en daarna een rechtvaardig koninkrijk oprichten, opdat de menschheid tot volkomenheid zou hersteld worden en zich in de weldaad van deze volkomen regeering ten volle zou kunnen verheugen.

Toen Jezus dertig jaar oud was, was hij in ieder opzicht een volkomen mensch en ten volle bevoegd om de verlosser der menschen te worden. Op dezen leeftijd gaf hij zijn verlangen te kennen om den wil van God, zijn Vader, te doen. Daarom ging Jehova een verbond met zijn geliefden Zoon aan, hetwelk het „verbond met offerande” is, waarvan de uitvoering zou leiden tot de offerande van den mensch Jezus om Adam's plaats in den dood in te nemen. Dat verbond werd ten volle vervuld. Jezus zeide, dat hij op aarde kwam, om zijn leven te geven als een rantsoen, opdat de menschheid mocht leven. (Matth. 20 : 28; Joh. 10 : 10) De dood van den volkomen mensch Jezus verschafte dus den nauwkeurig overeenkomstigen prijs, namelijk, een volkomen leven voor het volkomen leven, dat Adam wegens zijn zonde verloor. Jezus werd mensch, opdat God's voornemen om den mensch te verlossen, uitgevoerd zou kunnen worden. Hij werd mensch om den dood te smaken en door zijn leven te geven, een rantsoen voor allen te worden.

(Hebr. 2:9; 1 Tim. 2:3-6) Als Adam en zijn nakomelingen profijt moeten trekken van den dood van den volmaakten mensch Jezus, moet Jezus als mensch voor altijd dood blijven. Dit is waar, omdat de volmaakte mensch Jezus als plaatsvervanger voor den volmaakten mensch Adam in den dood ging, en het voordeel daarvan komt Adam en zijn nakomelingschap ten goede.

Maar waarom was het noodig, dat Jezus een onteerenden dood stierf? Adam was een moedwillige zondaar en werd op grond van zijn zonde uit Eden verdreven. Hij die de rantsoenprijs voor Adam wilde verschaffen, moest zijn plaats als zondaar innemen en hoewel heilig en zonder zonde moest hij toch als zondaar sterven. De wijze waarop de Verlosser moest sterven, was vastgelegd in de straf, die toegepast werd op moedwillige zondaren van de Joodsche natie. Er stond in de Joodsche wet geschreven: „Vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt.” (Gal. 3:13; Deut. 21:23) De dood van Jezus aan het kruis of hout nam deze vloek van de Joden weg. Jezus was heilig, onschuldig en zonder zonde, en dit moest hij ook inderdaad zijn, ten einde den rantsoenprijs te kunnen verschaffen; toch moest hij de plaats van den zondaar in den dood innemen en daarom als een overtreders sterven. Er staat over hem geschreven: „Maar hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is hij verbrijzeld; de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op hem en door zijn striemen is ons genezing geworden.... Hij heeft zijn ziel uitgestort in den dood en is met de overtreders geteld geweest, en hij heeft veler zonde verdragen.” (Jes. 53:5, 12) De waarde van het leven, dat de volmaakte mensch Jezus evenals een zondaar in den dood had neergelegd, moest in het ge-

rechtshof Jehova's worden aangeboden om verzoening voor de zonde te doen of een zoenoffer ten behoeve van den mensch te brengen.

Zijn Opstanding

Waarom wekte God Jezus als een geestwezen uit den dood op? (1) Omdat Jezus gehoorzaam en getrouw geweest was, zelfs tot in den dood. (Fil. 2 : 5-8) (2) Ten einde Jezus toegang tot den hemel te verschaffen om daar de waarde van zijn menschelijk offer als een zondoffer aan te bieden om verzoening voor de zonden der menschen te doen; en (3) opdat hij te God's bestemder tijd het hooge ambt van Heerscher of Koning over alle volkeren der aarde zou kunnen aannemen.

Jezus, de geliefde Zoon Gods, was op de proef gesteld; de Duivel had hem verzocht, maar hij had bewezen, trouw te zijn; hij werd valschelijk beschuldigd en tot een onteerenden dood veroordeeld, en onder al deze ondervindingen was hij zijn Vader volkomen trouw en gehoorzaam gebleven. Hij onderging den dood der schande, zonder ook maar een enkele ontrouwe gedachte in zich te laten opkomen. God beloofde zijn trouw en heeft daardoor voor eeuwig den regel vastgelegd, dat hij al degenen zal beloonen die hem liefhebben en gehoorzaam zijn. — Ps. 31 : 24.

Ware Jezus als mensch uit den dood opgewekt, dan zou de rantsoenprijs van geen waarde geweest zijn en ware hij in het geheel niet opgewekt, dan zou God iemand anders noodig gehad hebben om de waarde van de offerande als rantsoen voor de zonde in den hemel aan te bieden. Deze eer viel Jezus ten deel en daarom is hij in den hemel zelf ingegaan, om daar ten gunste der geloovigen in

God's tegenwoordigheid te verschijnen. Hij is daar verschenen om door zijn offer de zonde weg te nemen. — Hebr. 9 : 24, 26.*

God stelde zijn geliefden Zoon Jezus tot Heerscher over zijn toekomstig rechtvaardig koninkrijk aan. Als Jezus voor altijd dood gebleven ware, zou hij nooit deze functie hebben kunnen vervullen. God wekte hem op als den grooten Vorst of Heerscher, opdat hij te bestemder tijd zijn voornemen betreffende de oprichting van een rechtvaardige regeering tot stand zou kunnen brengen. Toen God hem opwekte, verleende God hem alle macht in den hemel en op de aarde en bekleedde hem met onsterfelijkheid, opdat hij nimmer zou kunnen sterven, en hij gaf hem de sleutels van dood en hel, hetgeen wil zeggen, de macht om te bestemder tijd het graf en de dood teniet te doen en den mensch volkomen vrij te maken. — Matth. 28 : 18; Openb. 1 : 18.

De Wachtperiode

Waarom heeft Jezus, nadat hij uit den dood opgewekt en in den hemel opgevaren was, niet onmiddellijk de regeering der gerechtigheid opgericht en zijn heerschappij aanvaard, daar hij toch te dien tijde reeds Koning was? Omdat het toen nog niet God's bestemde tijd was. Toen hij in den hemel opgevaren was, beval Jehova hem te wachten: „De Heer heeft tot mijnen Heer gesproken: Zit aan mijne rechterhand, totdat ik uwe vijanden gezet zal hebben tot eene voetbank uwer voeten.” (Ps.

* Een uitvoerige behandeling van de leer van het rantsoen en het zondoffer is te vinden in het boek „Schepping”, hoofdstuk VII.

110 : 1) Ter bevestiging hiervan schreef Paulus: „Maar deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods, voorts verwachtende, totdat zijne vijanden gesteld worden tot een voetbank zijner voeten.” — Hebr. 10 : 12, 13.

De voorbereidingen tot oprichting der rechtvaardige regeering Gods waren nog niet ten einde. In dien tusschentijd zou Satan heerscher blijven van de wereld, die het volk verdrukte, en tevens konden eenige menschen zich in deze strijdige toestanden de gelegenheid te nutte maken, om God hun liefde en toewijding te bewijzen en daardoor hun onkreukbaarheid te handhaven. Gedurende het verdere tijdsverloop van de voorbereiding van God's rechtvaardige regeering moest Jezus wachten en dus nog niet tegen Satan beginnen te strijden en hem uit zijn heerschappij te ontzetten. Te bestemder tijd zou God den vijand Satan onder Jezus' voeten leggen. Bij dit werk zou Jezus in zijn bevoegdheid van Priester en Koning als opperste Dienaar Gods optreden. Maar de Zoon zou niets tot vernietiging der satanische heerschappij ondernemen dan nadat God hem hiertoe het bevel zou geven. Tot aan dien tijd wilde God door Christus uit de menschen eenigen verkiezen, die Jezus' voetstappen wenschten te volgen en die onder de beproeving hun liefde en trouw en gehoorzaamheid aan God zouden betoonen. Er staat geschreven, dat er „uit de menschen een volk voor zijn naam moet worden genomen” en dat dit moet geschieden voor de oprichting van het rechtvaardige koninkrijk en het begin van de regeering van den grooten Koning, die door David voorschaduwde werd. — Amos 9 : 11; Hand. 15 : 14-17.

De Zetel der Regeering

Zal die rechtvaardige regeering, waarover Jezus Christus, de Gezalfde, het hoofd zal zijn, in den hemel of op de aarde haar zetel hebben? Zal die regeering voor den mensch zichtbaar zijn of zal de mensch de weldadige werking er van zien of voelen? Christus, op wiens schouders de heerschappij zal rusten, is een geestwezen. Hij is voor de menschen onzichtbaar en zal dit steeds blijven. De regeering zal evenwel voor het welzijn der menschen dienen en daarom zal haar werking door de officiele vertegenwoordigers van den Messias voor alle menschen zichtbaar zijn. De menschen zullen niet het voorrecht hebben, den roemrijken Heerscher met hun vleeschelijke oogen te kunnen aanschouwen, maar zij zullen de vertegenwoordigers van de hemelsche regeering op aarde zien en de rechtvaardige werking dier regeering kunnen waarnemen. Zij zullen de werking van deze regeering leeren kennen en door haar gezegend worden. De woorden koninkrijk en regeering beteekenen hetzelfde. Jezus leerde zijn discipelen om tot God te bidden: „Uw koninkrijk kome; uw wil geschiede gelijk in den hemel alzoo ook op de aarde.” (Matth. 6 : 10) De regeerende macht zal haar zetel in den hemel hebben, waar God's wil gedaan zal worden, en de werking der regeering zal op de aarde zijn, waar dan de wil Gods eveneens zal gedaan worden. De regeering moet een werkelijkheid zijn, die ten volle en geheel gerechtigheid onder de menschen zal oprichten.

„Binnen Ulieden”

Velen houden er een verkeerd begrip op na omtrent den aard en de plaats van de regeering of

het koninkrijk der gerechtigheid, en eveneens wat haar werking aangaat. Dit verkeerde begrip is aan den listigen invloed van Satan, den vijand, te wijten. Vele geestelijken hebben het volk geleerd, en doen dit ook nu nog, dat het koninkrijk of de regeering van God in het hart der menschen is. Het standpunt dat zij daarbij innemen, is in het kort: Dat Christus toen hij op aarde was, zijn koninkrijk oprichtte in de harten der menschen; dat sedert dien tijd, wanneer iemand van Christus hoort en een Christen wordt, God's koninkrijk in het hart van dien persoon wordt opgericht en dat die persoon een karakter moet ontwikkelen, dat in overeenstemming is met God's koninkrijk; dat dit proces van bekeering en oprichting van het koninkrijk in de harten moet doorgaan, totdat het koninkrijk in het hart van de geheele wereld geplant zal zijn; dat het werk van de verschillende kerken moet zijn: De volken der wereld te bekeeren, hen in de kerk in te lijven en daarbij het koninkrijk in de harten der menschen op te richten.

Het moet allen redelijk denkenden menschen wel onmiddellijk opvallen, dat Satan deze verkeerde opvatting moet hebben uitgedacht. Satan weet heel goed, dat de mensch onvolmaakt is en door eigen inspanning geen volkomen regeering kan vormen. Hij weet, dat het menschelijk hart ten eenenmale slecht is op grond van onvolmaaktheid en zonde. Hij weet, dat wanneer hij nu die klasse menschen kan boeien, die eerbiedig bezig is om zooals zij dat noemt een „karakter” te ontwikkelen en die tracht de wereld te bekeeren, en met deze dingen kan bezig houden, hij deze menschen geheel van God en diens voornemen tot oprichting van een rechtvaardige regeering tot zegening der menschheid kan afhouden.

Om bovenvermeld verkeerd begrip omtrent het koninkrijk te ondersteunen, haalt de geestelijkheid de volgende woorden van Jezus aan: „Want, zie, het koninkrijk Gods is binnen ulieden.” (Luc. 17 : 21) Op grond van dezen tekst zegt de geestelijkheid: „Deze woorden van Jezus bewijzen, dat hij ten tijde dat hij hier was, het koninkrijk in de harten der menschen oprichtte, en dat het de plicht van Christenen is, dat koninkrijk in de harten van anderen te brengen, omdat dit op geen andere wijze zal worden opgericht.’

Maar men lette nu eens goed op, tot wie deze woorden van Jezus werden gesproken. Indien wij de bovenaangehaalde door de geestelijkheid gemaakte gevolgtrekking willen aanvaarden, moeten wij ook zien, dat Jezus deze woorden tot menschen sprak die met hem in harmonie waren. Zeker zou hij zijn koninkrijk niet in de harten van zijn vijanden hebben willen oprichten. De geestelijkheid had dezen tekst zorgvuldiger moeten lezen en beter moeten letten op het verband, waarin hij geschreven staat.

De woorden, zooals hiervoor vermeld, werden door Jezus gesproken tot de Farizeërs, die hem in dien tijd vervolgden en trachtten hem te vangen. Als de gevolgtrekking der geestelijkheid juist is, moet men toegeven, dat Jezus zijn koninkrijk in de harten van deze Farizeërs oprichtte en indien het koninkrijk in de harten der Farizeërs was opgericht, zou het allesbehalve rechtvaardig geweest zijn. Jezus had dezen mannen alreeds verteld, dat zij kinderen van hun vader den Duivel waren en dat zij diens wil deden. (Joh. 38 : 43, 44) Het is niet aan te nemen, dat God's koninkrijk in de harten van de kinderen des Duivels zou worden gevestigd. Jezus had dezen mannen al eerder aan-

gezegd, dat zij dwazen, leugenaars, huichelaars en onderdrukkers van het volk waren en dat zij en de voornaamsten van hun kudden verleiders van hun volk waren en dat zij den sleutel der kennis van het volk hadden weggenomen, dat zijzelf er nimmer naar gezocht hadden, het koninkrijk Gods binnen te treden en dat zij het volk verhinderden, de beteekenis en het doel er van te begrijpen. (Luc. 11 : 40-54) Het is onmogelijk te gelooven, dat God in de harten van zulke booze menschen zijn koninkrijk zou oprichten. Om dezelfde reden kunnen wij ook begrijpen, dat het voor de hedendaagsche Farizeërs of geestelijken onmogelijk is aan het koninkrijk der hemelen deel te hebben, omdat zij op zelfzuchtige wijze hun eigen eer zoeken en God's Woord verwerpen. Om dezelfde reden kunnen wij er van verzekerd zijn, dat God zijn koninkrijk niet heeft opgericht in de harten van deze geestelijken of eenig ander mensch, die deel uitmaakt van de organisatie des Duivels.

Hadden de geestelijken de Schrift bestudeerd, dan zouden zij gemakkelijk geweten hebben, dat Jezus niet zeide, dat het koninkrijk in de harten is van degenen die hem belijden. Zij hebben deze Schriftplaats verwrongen en onjuist toegepast en daardoor millicenen oprechte menschen misleid. Er zijn heden ten dage millioenen menschen op aarde, die gelooven, omdat de geestelijkheid het hun zoo geleerd heeft, dat het eenige wat ooit van het koninkrijk Gods bestaan zal, datgene is wat in de harten der menschen wordt opgericht. Dit is een boosaardige misleiding, die uit Satan is voortgekomen en door zijn vertegenwoordigers verkondigd wordt. Laten wij bedenken, dat God's koninkrijk een rechtvaardige regeering is. De Heere Jezus zeide den Farizeërs nadrukkelijk, dat zij aan dit konink-

rijk niet zouden deelhebben, maar dat alle voorrechten om deel uit te maken van dat koninkrijk van hen weggenomen en gegeven zouden worden aan een volk, dat zijn vruchten zou voortbrengen. Het moege daarom den menschen duidelijk zijn, dat de leer der geestelijkheid, als zou het koninkrijk Gods in de harten der menschen zijn, niet alleen valsch is, doch een boosaardig bedrog van Satan en zijn volgelingen om het volk in betrekking tot God's waarachtig koninkrijk te misleiden.

Jezus zeide evenmin, dat het koninkrijk van God in de harten van zijn trouwe navolgers was. Het woord „koninkrijk” heeft in de Schrift verschillende beteekenissen. Soms wordt het gebruikt in de beteekenis van „gebied”, „regeering”. (Ezra 7:13,23; Jer. 28:1; Daniël 6:4,29) Het heeft soms echter ook betrekking op dengene die met de verantwoordelijkheid van de leiding der regeering belast is. Men beschouwe nu eens de omstandigheden, waaronder Jezus deze woorden uitsprak: „Het koninkrijk Gods is binnen in ulieden”, en dit zal reeds eenig licht op de zaak werpen. De aanleiding was als volgt: De Farizeërs kwamen tot Jezus en stelden hem vragen, opdat hij hun zijn opvatting omtrent den tijd en de komst van God's koninkrijk zou mededeelen. Zooals gewoonlijk trachtten zij wederom Jezus boosaardig en verraderlijk een valstrik te leggen. Zij wenschten geenszins van hem tot welzijn van het volk te leeren. Zij waren te zelfbewust om nog iets te kunnen leeren. De houding der Farizeërs tegenover het volk was als volgt: „Wij zijn de eenigen die de Schrift begrijpen. Wij weten, wat de profeten aangaande den Messias, den koning, gezegd hebben. Let slechts op ons en luistert naar hetgeen wij zeggen. Wij zullen het koninkrijk te rechter tijd

aankondigen en dan zult gij kunnen zeggen: Hier is het, of daar is het.' Zij waren blind voor de waarheid door hun eigen zelfzucht en eerezucht. Daar zij zeer onder den indruk van hun eigen belangrijkheid waren, verwachtten zij, dat Jezus, in antwoord op hun vraag, de een of andere meedeeling zou doen, waardoor hij zichzelf zou beschuldigen. Zij waren op jacht naar bewijzen tegen hem. Van daar dat zij tot hem gingen en hem vroegen, hun aan te toonen, wanneer het koninkrijk zou komen. Jezus kende hun gedachten en ook hun valsche houding, die zij zich tegenover het volk aanmatigden, en hij beantwoordde hun vraag met de woorden: „Het koninkrijk komt niet met uiterlijk gelaat en men zal niet zeggen: Zie hier of zie daar, want zie, het koninkrijk Gods is binnen in u lieden.” (Luc. 17:20, 21) De kantteekening bij dezen tekst in de Herziene Engelsche Vertaling luidt: „Het koninkrijk Gods is onder ulieden.” Rotherham vertaalt dezen tekst op dezelfde wijze. Een andere vertaler geeft den tekst als volgt weer: „De regeering Gods is nu in uw midden.” (Moffatt) In een voetnoot van de „Emphatic Diaglott” ‚Grieksch-Engelsche uitgave van het Nieuwe Testament’ zegt de vertaler: „Basileia heeft hier eerder betrekking op den persoon, aan wien de titel of eer van koning toekomt, dan op zijn grondgebied of koninkrijk. Prof. Whiting, een bekwaam leeraar in het Hebreeuwsch en het Grieksch, zegt, dat de zinsnede in het 21ste vers vertaald behoorde te worden met ‚de koning is onder ulieden.’” Hetgeen Jezus werkelijk zeide en bedoelde, was dit: ‚Het koninkrijk zal niet komen met uiterlijke praal, zooals gijlieden het verwacht. Uw verlangen is een groote vertooning voor het volk te maken en in dat koninkrijk te

schitteren. Dat zal u echter niet gelukken. Waarlijk, gij zult geen deel aan dat koninkrijk hebben. Ik ben God's Gezalfde voor dat koninkrijk en ik ben nu in uw midden.' Jezus was toen God's gezalfde Koning, en hij vertelde dezen Farizeërs een waarheid, die zij geweten zouden hebben, als hun geest niet verblind geweest was als gevolg van hun zelfzuchtige samenwerking met Satan's organisatie. De tijd die tusschen Jezus' zalving en het werkelijke begin van zijn regeering loopt, was van langen duur. De Duivel heeft dit feit benut om door onjuiste toepassing van bovenstaanden tekst, die tot ondersteuning van de valsche theorie wordt aangehaald, het volk te doen gelooven, dat er in werkelijkheid nooit een rechtvaardige regeering op aarde zal worden opgericht.

Jezus benoemde zeventig zijner volgelingen en zond dezen als zijn vertegenwoordigers uit en zeide tegen hen, dat zij van huis tot huis moesten gaan om tot de Joden te spreken „en zegt tot hen: Het koninkrijk Gods is nabij u gekomen”. (Luc. 10: 9, 11) Wat hij bedoelde was, dat hij, Jezus, tot de Joden was gekomen en dat deze zeventig mannen als zijn vertegenwoordigers en in zijn naam tot hen waren gezonden, om hun het voorrecht aan te bieden, hem als God's Gezalfde aan te nemen, waardoor het koninkrijk hun nabij gekomen was. Hij gebruikte het woord koninkrijk in dezelfde beteekenis als toen hij dit woord bezigde bij zijn gesprek met de Farizeërs in betrekking tot zichzelf als God's Gezalfde. Het koninkrijk was den Joden nabij gekomen, maar de meesten van hen verwierpen hem als God's Gezalfde. Ook toen Jezus tot hen zeide: „Het koninkrijk der hemelen is nabij”, nam hij betrekking op zichzelf als dengene, die gezalfd was om de

heerscher over het rechtvaardige koninkrijk te zijn.

De hedendaagsche geestelijkheid, die aan dezelfde valsche theorie van „het koninkrijk binnen in ulieden” vasthoudt, heeft zichzelf en haar volgelingen wijs gemaakt, dat God nooit eenig ander koninkrijk op aarde zal oprichten, dan hetgeen er nu is. Wanneer hun aandacht gevestigd wordt op het Bijbelsche bewijs en op de tastbare feiten als de vervulling van profetieën betreffende Christus' tweede tegenwoordigheid en de oprichting van het koninkrijk der gerechtigheid, geven zij precies datgene ten antwoord, wat de apostel voorspelde, dat zij antwoorden zouden: „Waar is de belofte zijner toekomst [koninkrijk]? Want van dien dag dat de vaders ontslapen zijn, blijven alle dingen alsoo gelijk van het begin der schepping.” Dan voegt de apostel er aan toe: „Want willens is dit hun onbekend.” — 2 Petr. 3:4, 5.

Heden ten dage weigert de geestelijkheid het koninkrijk zelf te aanvaarden en het volk er over in te lichten. Door haar valsche leer en haar handelwijze houdt zij velen van het koninkrijk en van het begrip er van af. Ja, zij gaat zelfs nog verder en vervolgt dezulken die nederig trachten het volk omtrent God's rechtvaardige regeering die hij tot hun welzijn zal oprichten, in te lichten. God's groot werk om zijn koninkrijk voor te bereiden gaat echter majestueus en op grootsche wijze voorwaarts.

Verbond voor een Koninkrijk

Jehova sloot een verbond om een regeering tot welzijn der menschen op te richten. Uit de Schrift blijkt, dat als God op het punt staat een groot werk te volvoeren, waarbij zijn schepselen op de

een of andere wijze direct betrokken zijn, hij dan in verband hiermede een verbond sluit en zijn werk in overeenstemming met de bepalingen van dat verbond uitvoert.

David, de man die door God tot koning over Israël gezalfd werd, toonde zijn ijver voor God's huis. Hij had de ark des verbonds uit het huis te Obed-Edom overgebracht en deze geplaatst in de tent of tabernakel op den berg Zion. Te dien tijde vertoefde David zelf in zijn eigen huis, dat van cederhout gebouwd was. Terwijl hij daar zoo gemakkelijk en geriefelijk zat, riep hij Nathan, den profeet des Heeren, tot zich en zeide: „Zie toch, ik woon in een cederen huis en de ark Gods woont in het midden der gordijnen. En Nathan zeide tot den koning: Ga henen, doe al wat in uw hart is, want de Heer is met u.” (2 Sam. 7:2, 3) David had een verlangen om een huis voor den Heer te bouwen, waarin de ark des verbonds zou kunnen rusten. Hij had een brandenden ijver voor den Heere God en zijn zaak. God kende David's gedachten en zond daarom Nathan den profeet naar David om hem een boodschap over te brengen, gelijk geschreven staat: „Wanneer uwe dagen zullen vervuld zijn en gij met uwe vaderen zult ontslapen zijn, zoo zal ik uw zaad na u doen opstaan, dat uit uw lijf voortkomen zal en ik zal zijn koninkrijk bevestigen. Die zal mijnen naam een huis bouwen en ik zal den stoel zijns koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid. Ik zal hem zijn tot een vader en hij zal mij zijn tot een zoon, dien ik, als hij misdoet, met een menschenroede en met plagen der menschenkinderen zal straffen.” — 2 Samuel 7:12-17.

Hieruit blijkt, dat David's zorg voor de belangen des Heeren en zijn brandenden ijver voor

den Heer de grondslag vormden voor het verbond, dat God met David sloot. David, die zelf een profeet was, profeteerde in zijn laatste uren en zeide: „De geest des Heeren heeft door mij gesproken en zijne rede is op mijne tong geweest. De God Israëls heeft gezegd, de rotssteen Israëls heeft tot mij gesproken: Daar zal zijn een heerscher over de menschen, een Rechtvaardige, een Heerscher in de vreeze Gods en hij zal zijn gelijk het licht des morgens, wanneer de zon opgaat: des morgens zonder wolken, wanneer van den glans na den regen de grasscheutjes uit de aarde voortkomen. Hoewel mijn huis alzoo niet is bij God, nochtans heeft hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is, voorzeker is daarin al mijn heil en alle lust, hoewel hij het nog niet doet uitspruiten.” — 2 Sam. 23:2-5.

Er staat verder nog omtrent dit verbond dat God met David sloot, geschreven: „Doch de Heer wilde het huis Davids niet verderven, om des verbonds wil, dat hij met David gemaakt had en gelijk als hij gezegd had, hem en zijnen zonen te allen dage een lamp te zullen geven.” (2 Kron. 21:7) „Ik heb een verbond gemaakt met mijnen uitverkorene, ik heb mijnen knecht David gezworen: Ik zal uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen, en uwen troon opbouwen van geslacht tot geslacht. Dies loven de hemelen uwe wonderen, o Heer! Ook is uwe getrouwheid in de gemeente der heiligen.” (Ps. 89:4-6) „De Heer heeft David de waarheid gezworen, waarvan hij niet wijken zal, zeggende: Van de vrucht uws lijfs zal ik op uwen troon zetten.” — Ps. 132:11.

De Schrift toont duidelijk aan, dat het verbond, dat God met David sloot, een eeuwig verbond is. Door zijn Profeet Jeremia zeide hij: „Indien gij

lieden mijn verbond van den dag en mijn verbond van den nacht kunt vernietigen... zoo zal ook vernietigd kunnen worden mijn verbond met mijn enen knecht David." — Jer. 33 : 20, 21.

Zout wordt symbolisch gebruikt om getrouwheid bij het nakomen eener overeenkomst voor te stellen. Wanneer het in betrekking tot een verbond gebruikt wordt, wil dat zooveel zeggen als: „Dit verbond zal getrouwelijk gehouden en voor eeuwig naarstiglijk bewaard worden.” (Lev. 2 : 13; Num. 18 : 19) Omtrent het verbond met David staat geschreven: „Staat het u niet toe te weten, dat de Heer de God Israëls het koninkrijk over Israël aan David gegeven heeft tot in eeuwigheid, hem en zijnen zonen, met een zoutverbond?” — 2 Krooniken 13 : 5.

Uit het Schriftuurlijk bewijs blijkt dus buiten allen twijfel, dat het zaad Davids, dat door God's profeet genoemd wordt, Christus Jezus de geliefde Zoon Gods is. Toen God's boodschapper Maria vertelde, dat zij de moeder van den Gezegende zou zijn, zeide hij: „Deze zal groot zijn en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden en God de Heer zal hem den troon zijns vaders Davids geven en hij zal over het huis Jacobs koning zijn in eeuwigheid en zijns koninkrijks zal geen einde zijn.” — Luc. 1 : 32, 33.

Jezus wordt „de Leeuw, die uit den stam Juda is, de Wortel Davids” genoemd. (Openb. 5 : 5) Jezus' eigen woorden toonen aan, dat hij de nakomeling van David was en tegelijkertijd ook David's Heer. (Matth. 22 : 42, 45) Jezus Christus is „de eerstgeborene aller creatuur”. (Col. 1 : 15) God's profeet schreef over dezen Machtige: „Ook zal ik hem ten eerstgeboren zoon stellen, een hoogste over de koningen der aarde. Ik zal hem

Het jaar 1914 kenmerkte het begin van die gebeurtenissen, die Jezus daar noemde. Voor dien tijd waren er reeds vele oorlogen gekomen en gegaan; maar in den oorlog van 1914 stond de eene natie tegen de andere natie, het eene koninkrijk tegen het andere koninkrijk op, als nog nimmer tevoren had plaatsgevonden. Het is tevens belangrijk in dit verband op te merken, dat de voornaamste natiën, die hierbij betrokken werden, natiën waren, die beweerden tot de „Christenheid“ of het „georganiseerde Christendom“ te behooren.

Om een navolger van Christus te worden, moet men geloof in God en zijn Woord hebben, moet men gelooven, dat Jezus Christus zijn leven gegeven heeft als een groot rantsoen voor den mensch en men moet dit geloof bewijzen door zich te wijden of een verbond te sluiten om den wil Gods te doen... Een groot aantal mannen en vrouwen zijn navolgers van Christus geworden. Velen dezer worden gevonden in het Katholieke kerk-systeem of... Protestantsche systemen of sekten. Groote getalen dezer hebben het eerlijke en oprechte verlangen gehad, den Heer te dienen, maar zij hebben niet altijd den juisten weg ge-

Christus en Johannes

Paolo Veronese volgt

mijner goedertierenheid in eeuwigheid houden en mijn verbond zal hem vast blijven. En ik zal zijn zaad in eeuwigheid zetten en zijnen troon als de dagen der hemelen." (Ps. 89 : 28–30) Voorts zegt de profeet omtrent Jezus: „Gij zijt veel schooner dan de menschenkinderen; genade is uitgestort op uwe lippen; daarom heeft u God gezegend in eeuwigheid. Uw troon, o God! is eeuwig en altoos, de schepter uws koninkrijks is een schepter der rechtmatigheid. Ik zal uwen naam doen gedenken van elk geslacht tot geslacht; daarom zullen de volken u loven eeuwiglijk en altoos." — Psalm 45 : 3, 7, 18.

Waar de geïnspireerde schrijver in het Nieuwe Testament een uitlegging geeft van datgene wat in de Oudtestamentische geschriften staat opgetekend, moet die uitlegging als absoluut waar en betrouwbaar worden aangenomen. Dit is een onveranderlijke regel, die opgevolgd dient te worden. De Apostel Paulus gaf, toen hij over Jezus, den geliefden en verheerlijkten Zoon Gods schreef, een uitlegging van de woorden van den profeet en paste deze op Jezus toe: „Maar tot den Zoon zegt hij: Uw troon, o God! is in alle eeuwigheid; de schepter uws koninkrijks is een rechte schepter; gij hebt rechtvaardigheid liefgehad en ongerechtigheid gehaat: daarom heeft u o God! uw God gezalfd met olie der vreugde boven uwe medegenooten." — Hebr. 1:8, 9.

Omtrent het koninkrijk der gerechtigheid, dat door Jehova zou worden opgericht, en omtrent dengene, dien God aan het hoofd van dat koninkrijk wilde plaatsen, schreef de profeet: „Want daar zal een troon bevestigd worden in goedertierenheid en op denzelfden zal bestendiglijk een zitten in de tent Davids; een die oordeelt en het recht zoekt

en vaardig is ter gerechtigheid." (Jes. 16 : 5) Over hetzelfde onderwerp schreef dezelfde profeet nog: „Neigt uw oor en komt tot mij, hoort en uwe ziel zal leven; want ik zal met u een eeuwig verbond maken en u geven de gewisse weldadigheden Davids." (Jes. 55 : 3) Aldus wordt door het Bijbelsch bewijs met zekerheid vastgelegd, dat het eeuwigdurend verbond dat God met David maakte, zijn algeheele vervulling in Christus Jezus vindt. David was een voorbeeld van Christus, den Geliefde Gods. Het eeuwig verbond tusschen Jehova God en zijn geliefden Zoon houdt dus in, dat den Zoon leven, onsterfelijkheid, een troon, een kroon en een koninkrijk of heerschappij gegeven zal worden.

Het eeuwige verbond, dat hierboven door de profeten genoemd wordt, kon niet eerder op Jezus van toepassing zijn, dan nadat Jezus het zaad van David werd in den zin van de Schrift. Kort na den Jordaan, ten tijde dat Jezus gezalfd werd, werd hij David's zaad. Van dien tijd af wezen alle profetieën over het eeuwig verbond op Jezus Christus. Nadat Jezus uit de dooden was opgewekt, werd dat eeuwig verbond in hem bevestigd. Dit wordt ons duidelijk gemaakt door de woorden van den geïnspireerden apostel: „En wij verkondigen u de belofte die tot de vaderen geschied is, dat namelijk God haar vervuld heeft aan ons, hunne kinderen, als hij Jezus verwekt heeft, gelijk ook in den tweeden Psalm geschreven staat: Gij zijt mijn Zoon, heden heb ik u gegeneerd [verwekt]. En dat hij hem uit de dooden heeft opgewekt, alzoo dat hij niet meer zal tot verderving keeren, heeft hij aldus gezegd: Ik zal ulieden de weldadigheden Davids geven, die getrouw zijn. Waarom hij ook in een anderen Psalm zegt: „Gij

zult uwen Heilige niet overgeven om verderving te zien. Want David als hij in zijn tijd den raad Gods gediend had, is ontslapen en is bij zijn vaderen gelegd en heeft wel verderving gezien, maar hij, dien God opgewekt heeft, heeft geen verderving gezien." — Hand. 13 : 32–37.

Dit Schriftuurlijk bewijs toont aan, dat het eeuwig verbond en zelfs de gewisse weldadigheden Davids tusschen God en zijn geliefden Zoon Christus en dezulken, die zijn deelgenooten worden, gesloten werd. Bij den val van Zedekia nam God de kroon en den diadeem van Israël's koning weg en deelde daarbij mede, dat hij deze niet aan iemand anders zou geven, totdat hij kwam, die daarop recht zou hebben. Deze kroon, geplaatst op het hoofd van hem wiens recht het is, wordt voorgesteld als van zuiver goud te zijn, omdat goud het symbool van goddelijke dingen is, en daar het recht van Jehova, den Goddelijke voortkomt, wordt de kroon geplaatst op het hoofd van hem, die voor goddelijke dingen gezalfd is. De profeet schreef over Jezus Christus, den van God Gezalfde: „Want gij komt hem voor met zegeningen van het goede en op zijn hoofd zet gij een kroon van fijn goud." — Ps. 21:4.

Toen Jezus op het punt stond te sterven, bad hij tot zijn Vader, dat hij bekleed mocht worden met de heerlijkheid, die hij bij Jehova genoten had, voordat de wereld was. Hij vroeg geen hoogere eer dan deze voor zijn ijver en trouw, die hij aan den dag gelegd had. God stond zijn verzoek om leven toe en gaf hem zelfs meer, omdat het verbond meer in zich sloot: „Het leven heeft hij van u begeerd, gij hebt het hem gegeven, lengte van dagen, eeuwiglijk en altoos. Groot is zijn eer door

uw heil; majesteit en heerlijkheid hebt gij hem toegevoegd." — Psalm 21:5-7.

De profeet zeide voorts nog over hem: „Gij zult dagen tot des konings dagen toedoen [door het verbreken van de banden des doods]; zijn jaren zullen zijn als van geslacht tot geslacht. Hij zal eeuwiglijk voor God's aangezicht zitten." — Psalm 61:7, 8.

Hieruit volgt noodzakelijkerwijze, dat het verbond een waarborg voor leven en onsterfelijkheid voor Jezus inhield, op grond van zijn trouw aan God in de nakoming van het verbond. Het eeuwigdurend verbond met Jezus had dus betrekking op leven, onsterfelijkheid, een troon, een kroon en een koninkrijk. Toen hij op het punt stond zijn aardsche loopbaan te voleindigen, zeide hij tot zijn discipelen, dat zijn Vader hem een koninkrijk had toegezegd en dat hij hun evenzoo een koninkrijk toezegde. — Lucas 22:29, 30; Diaglott.

Deze mededeeling, tezamen met andere Schriftuurlijke bewijzen, toont boven eenigen twijfel verheven aan, dat Jezus degene is, door wien het eeuwigdurend verbond vervuld is en dat hij in zijn groote onzelfzuchtigheid tegenover zijn getrouwe navolgers dezen toezegt en toestaat met hem in zijn koninkrijk deel te hebben. Ook dit vormt een deel van de voorbereiding in betrekking tot de oprichting van de rechtvaardige regeering voor den mensch.

Deelgenooten met Jezus

Kort voordat Jezus zijn aardschen dienst voleindigd had, zeide hij tot zijn discipelen, dat hij zou heengaan. „Simon Petrus zeide tot hem: „Heer, waar gaat gij henen? Jezus antwoordde hem: Waar

ik henenga, kunt gij mij nu niet volgen, maar gij zult mij namaals volgen." (Joh. 13 : 36) Jezus zeide daarna tot zijn discipelen: „Ik ga henen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer ik henen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zoo kom ik weder en zal u tot mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar ik ben." (Joh. 14 : 2, 3) Eenigen tijd later bad Jezus, en zijn gebed toont aan, dat zijn getrouwe discipelen geen deel van de organisatie des Duivels vormden. Hij zeide in dat gebed tot God: „Ik heb hun uw woord gegeven; en de wereld heeft ze gehaat, omdat zij van de wereld niet zijn, gelijk als ik van de wereld niet ben. Ik bid niet, dat gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat gij hen bewaart van den booze. Zij zijn niet van de wereld, gelijkterwijs ik van de wereld niet ben." — Joh. 17 : 14–16.

Jezus had aan deze getrouwe mannen een werk opgedragen, dat verband hield met de voorbereiding voor de nieuwe rechtvaardige regeering, en dit wordt bewezen door zijn woorden: „Gelijkterwijs gij mij gezonden hebt in de wereld, alzoo heb ik hen ook in de wereld gezonden." (Joh. 17 : 18) Daarna bad hij, niet alleen voor deze elf getrouwen, maar voor alle anderen, die tijdens den dag van voorbereiding der nieuwe regeering zouden gelooven. „En ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen die door hun woord in mij gelooven zullen, opdat zij allen één zijn, gelijkterwijs gij, Vader, in mij, en ik in u, dat zij in ons één zijn, opdat de wereld geloove, dat gij mij gezonden hebt." — Joh. 17 : 20, 21.

God had Jezus tot onzichtbaren Heerscher der wereld gezalfd en het blijkt uit bovenaangehaalde woorden duidelijk, dat hij wenscht, dat deze getrouwe menschen deelgenooten met hem zullen

worden in zijn heerschappij. De „eenheid” beteekent met zekerheid, dat Jehova God de groote Koning en Heerscher is, dat Jezus Christus de Koning is, die in den naam van Jehova regeert en dat dezulken die met hem en zijn Vader één gemaakt willen worden, op de een of andere wijze aan die regeering der gerechtigheid zullen deel hebben en zodoende één met God en met Jezus zullen zijn.

„De gewisse Weldadigheden Davids”

In harmonie met het voorafgaande schreef de profeet: „Neigt uw oor en komt tot mij, hoort, en uwe ziel zal leven; want ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden Davids.” (Jes. 55:3) Indien weldadigheid, zooals in dezen tekst gebruikt wordt, onverdiende vergeving beteekent, die aan het onvolmaakte schepsel of aan den dwalende wordt betoond, kan dit deel van den tekst geen betrekking op Jezus Christus hebben, omdat hij altijd volmaakt was en geen dwalingen begaan heeft en hem ook geen weldadigheden werden betoond. Zij die vanuit de onvolmaakte menschen werden geroepen om tot deelgenooten van Christus Jezus te worden gemaakt, moeten weldadigheden ontvangen, omdat zij onvolmaakt zijn en dikwijls fouten begaan, en zij hebben de belofte op vergeving en genade van God door Christus Jezus. — 1 Joh. 1:9; 2:2.

Bovenstaande woorden van den profeet volgens de Statenvertaling maken de zaak niet zoo duidelijk als eenige andere vertalingen. De Leidsche vertaling geeft dit als volgt weer: „De betrouwbare voor David bestemde gunstbewijzen.” Rother-

ham vertaalt dit gedeelte van den tekst met: „De aan David stellig verzekerde goedertierenheid.” De deelgenooten van Jezus zijn een deel van hemzelf en zijn daarom in den naam van David, den Geliefde, mede ingesloten. De Schrift neemt meerdere malen betrekking op deze onvolmaakte leden als een deel van den Geliefde. De profeet zegt betreffende dit punt: „O God! gij weet van mijn dwaasheid, en mijn schulden zijn voor u niet verborgen.” (Ps. 69:6) In denzelfden Psalm wordt in de verzen 8 en 10 aangetoond, dat de woorden van vers 6 betrekking hebben op den Christus, den Geliefde Gods, en dus ook van toepassing zijn op de lichaamsleden of deelgenooten van Jezus Christus. Toen de Profeet Jesaja zeide: „Ik zal met u een eeuwig verbond maken en u geven de gewisse weldadigheden Davids” heeft hij klaarblijkelijk gedacht aan de buitengewone goedheid van Jehova, welke Jehova zijn Geliefde gaarne be- toont. Zulke goedheid en goedertierenheid is gelijk weldadigheid, vooral omdat deze niet door den eisch der gerechtigheid gevorderd wordt. Hieruit volgt dus, dat „de gewisse weldadigheden Davids” betrekking hebben op de buitengewone goedheid, die Jehova dengene bewijst, dien hij rechtvaardigt, het lichaam van Christus brengt en met zijn geest zalft.

God's profeet zegt: „O alle gij dorstigen. Komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt. Komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs wijn en melk. Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen dat geen brood is, en uwen arbeid voor hetgeen dat niet verzadigen kan? Hoort aandachtiglijk naar mij, en eet het goede en laat uwe ziel in vettigheid zich verlustigen. Neigt uw oor en komt tot mij, hoort en uwe ziel zal leven, want

ik zal met u een eeuwig verbond maken en u geven de gewisse weldadigheden Davids." — Jesaja 55 : 1-3.

Deze woorden van den profeet hebben klaarblijkelijk betrekking op den Geliefde Gods gedurende het tijdperk, waarin het evangelie gepredikt wordt als een uitnoodiging voor de menschen om te hooren, te gelooven en deelgenooten van Jezus Christus te worden. God geeft door zijn profeet den weg aan, die gevolgd moet worden door dezulken die deel willen hebben aan het eeuwig verbond van David en ontvangers willen worden van God's goedertierenheden. De profetie begint met den uitroep, die de aandacht vraagt van degenen, die een luisterend oor hebben. De profeet verplaatst zich in den tijd van Pinksteren en zijn woorden weerklinken door het geheele ofsfertijdperk: „O alle gij dorstigen! komt tot de wateren." Jezus gebod, dat het evangelie aan alle volken gepredikt zal worden, dus zoowel aan de Joden als aan de Heidenen. (Matth. 28 : 19) Dit is geen oproep om alle menschen uit de volken der aarde te bekeeren, zooals door velen uit dezen tekst ten onrechte geconcludeerd is, maar het is een oproep ter uitverkiezing van degenen die in het eeuwige verbond opgenomen zullen worden.

Op den grooten dag van het feest stond Jezus en riep, zeggende: „Zoo iemand dorst, die kome tot mij en drinke! Die in mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stroomen des levenden waters zullen uit zijnen buik vloeien." (Joh. 7 : 37, 38) Dat deze uitnoodigende woorden met Pinksteren van toepassing begonnen te worden, wordt duidelijk door vers acht en dertig in den samenhang getoond. En dat deze uitnoodiging zich zou uitstrekken tot degenen, die aan den Heere Jezus Christus zouden

gelooven en hem zouden volgen, wordt door de volgende woorden van Jezus aangetoond: „Maar zoo wie gedronken zal hebben van het water, dat ik hem geven zal, dien zal in eeuwigheid niet dorsten; maar het water, dat ik hem zal geven, zal in hem worden eene fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.” (Joh. 4 : 14) Deze teksten toonen dus aan, dat deze uitnodiging voor degenen is, die dorsten, die naar God zoeken, om hem te vinden, tot wien de Heer zich richt en deze hebben een oprecht verlangen, in harmonie met God te komen.

De profeet gaat voort: „Komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk.” (Jes. 55 : 1) Hoe zou iemand kunnen koopen zonder geld en zonder prijs? Ongetwijfeld heeft dit betrekking op het feit, dat op grond van de rechtvaardiging des menschen door het geloof in het vergoten bloed van Christus Jezus Jehova zoo iemand aanneemt en hem door verwekking in den rijkdom van het goddelijk huis der zonen inleidt. De prijs om aan het goddelijk goed des Heeren deel te hebben is de offerande van alles, wat de gerechtvaardigde heeft. Maar deze rechtvaardiging werd hem verleend zonder eenige kosten zijnerzijds. Het ging ten koste van Jezus. Het is dus zonder geld en zonder prijs van iemand persoonlijk. Degene die aldus door den Heer gerechtvaardigd en aangenomen wordt en die zoodanig zonder geld en zonder prijs koopt, wordt uitgenoodigd, wijn en melk te koopen, en er van te gebruiken. Klaarblijkelijk hebben de wijn en de melk betrekking op iets vreugdevols, op iets, dat rijkdom brengt. Wij maken daarom de gevolgtrekking, dat wijn en melk op de kostbare beloften betrekking hebben, die den geestverwekten ge-

geven zijn, alsmede op de vreugde, den Heer te dienen, hetgeen de vrucht van den waren wijnstok is. — Joh. 15 : 8.

Het tweede vers van de profetie luidt : „Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is, en uwen arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtiglijk naar mij, en eet het goede, en laat uwe ziel in vettigheid zich verlustigen.” (Jes. 55 : 2) Men heeft de menschen uitgenoodigd verschillende wegen te volgen, die naar het leven moesten leiden. De tegenstander heeft door zijn vertegenwoordigers den menschen vele verleidelijke dingen voor oogen gehouden. Velen, die den weg des levens gezocht hebben, zijn door de geslepenheid van den booze misleid. Daarom vraagt de profeet: „Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is?” Jezus was het, die zeide: „Ik ben het brood des levens.” Niemand kan het leven krijgen, door van iemand anders deelgenoot te worden. De uitnoodiging is dus voor dengene, die den Heer zoekt, om ernstig naar hem te luisteren, het brood des levens te eten en zich in de vettigheid, die daaruit voortkomt, te verlustigen. In overeenstemming hiermede zegt de psalmist als het mondstuk des Heeren: „Hoor, o Dochter en zie, en neig uw oor; en vergeet uw volk en uws vaders huis; Zoo zal de Koning lust hebben aan uwe schoonheid; dewijl hij uw Heer is, zoo buig u voor hem neder.” — Psalm 45 : 11, 12.

Slechts zij, die aan Christus deelhebben en zich, vertrouwend in de verdienste van Christus, geheel aan God overgeven, genieten het voorrecht, eens het leven op den goddelijken trap te verkrijgen. Jezus zeide: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u: die mijn woord hoort, en gelooft hem, die mij ge-

zonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven." — Joh. 5 : 24.

Dit is werkelijk het evangelie geweest, dat door de getrouwe getuigen des Heeren gedurende het Christelijke tijdperk gepredikt werd. De boodschap heeft steeds gewezen op Christus Jezus en hem gekruisigd. Dit heeft hen, die een oprecht verlangen hadden, den wil des Heeren te kennen en te doen, in de gelegenheid gesteld, de wereld den rug toe te keeren, den Heer te zoeken en in Jezus' voetstappen te volgen. Als logisch gevolg van het volgen dezer gedragslijn zegt God door zijn profeet: „Neigt uw oor, en komt tot mij, hoort, en uwe ziel zal leven; want ik zal net u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden van David.” (Jes. 55 : 3) De gewisse weldadigheden van David of de buitengewone goedheid Jehova's wordt dus aan allen betoond, die een volledige wijding maken om zijn wil te doen. Na verwekt en gezalfd te zijn, worden zij in het verbond opgenomen, hetgeen voor hen een waarborg is, dat, mits zij getrouw blijven, zij deelhebbers zullen zijn van de goddelijke natuur, den Heere Jezus Christus gelijk gemaakt zullen worden, mede-erfgenamen met hem in zijn koninkrijk zullen zijn, met hem op zijn troon zullen zitten en in eeuwigheid de ontvangers der heerlijkste zegeningen Gods zullen zijn.

De Apostel Petrus verklaart, dat Christus Jezus de uiterste hoeksteen is, die in Zion gelegd werd en dat zijn ware navolgers levende steenen zijn, die als leden van Zion in hem opgebouwd worden. Door de Schrift wordt duidelijk gemaakt, dat Zion God's organisatie of heilige regeering of regeerende kiasse is. „Want de Heer heeft Zion verkoren. Hij

heeft het begeerd tot zijn woonplaats, zeggende: Dit is mijn rust tot in eeuwigheid, hier zal ik wonen, want ik heb het begeerd." — Ps. 132:13, 14.

God zond Jezus tot de Joden en gaf hun de eerste gelegenheid om met zijn geliefden Zoon in Zion te worden opgenomen. De joodsche geestelijkheid verwierp en vervolgde Jezus en bewerkte, dat het volk of de natie in haar geheel hem eveneens verwierp. Zich tot de Joodsche geestelijkheid richtende, haalde Jezus de woorden van den profeet aan, toen hij haar zeide, dat hij de uiterste hoeksteen in Zion was, waaraan hij nog toevoegde: „Het koninkrijk Gods zal van u weggenomen worden en aan een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt." (Matth. 21:43) Dit is een afdoend bewijs, dat de Joodsche geestelijkheid nooit enig aandeel in God's rechtvaardige regeering kan hebben.

Zich richtende tot de getrouwe bondgenooten van Jezus, zeide Petrus: „Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilige natie, een volk voor een doel, opdat gij moogt verkondigen de volkomenheden van hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht; gij die eertijds geen volk waart, doch nu God's volk zijt; die geen barmhartigheid verkregen hadt, doch nu barmhartigheid gekregen hebt." — 1 Petrus 2:9, 10; Diaglott.

Dit zijn degenen die in overeenstemming met de woorden van den Apostel Petrus als levende steenen tot leden van Zion worden samengevoegd. De Profeet Jesaja, zijn woorden tot dezulken die uitgenoodigd worden om deelgenooten met Christus Jezus in zijn regeering te worden, verder richtende, zegt: „Zie, gij zult een volk roepen, dat gij niet kendet; en het volk, dat u niet kende, zal

tot u loopen om des Heeren uws Gods wil en om des Heiligen Israëls wil; want hij heeft u verheerlijkt." (Jes. 55 : 5) Het woord „gij" in bovenstaanden tekst heeft betrekking op Zion of de „heilige natie", waarover Christus Jezus het Hoofd is en die de andere natie roept, waarover Christus zal regeeren. Alle natiën kunnen echter onder zijn regeering als één natie beschouwd worden. — Jes. 55 : 5; Hand. 17 : 26.

De natiën der aarde hebben noch Zion, noch haar beteekenis gekend. Als de natiën en volken te weten zullen komen, dat Zion God's organisatie is en dat hun zegeningen uit Zion komen, waarvan Christus het Hoofd is, dan zal, zooals de Profeet Jesaja zegt, „het volk, dat u niet kende, tot u loopen, om des Heeren uws Gods wil". Zij zullen „komen tot Zion met gezangen" van vreugde op hun lippen, en zij zullen den weg zoeken om met God in harmonie te komen en zijn regeering te ontvangen en zij zullen leeren, dat deze van Christus, het Hoofd van Zion, komt. Het volk zal inzien, dat God degenen die hij in zijn verbond heeft begrepen, heeft verheerlijkt en dat Zion zijn instrument is om de zegeningen aan het volk te geven. Deze schriftplaats toont duidelijk aan, dat de profetie die begint met de woorden, „O, alle gij dorstigen, komt" niet gericht is tot „een ieder die wil" en niet van toepassing is op de duizendjarige regeering van Christus, maar gericht is tot dezulken, die ooren hebben om te hooren, tot Jezulken die het geloof van Abraham hebben gedurende den tijd van offerande, welke de „aangename tijd" des Heeren is.

Het werk der voorbereiding voor de gerechte regeering loopt over een langen tijd en totdat Christus Jezus de opdracht van zijn Vader ont-

vangt om den strijd tegen Satan, den Booze, te beginnen en zijn eigen rechtvaardige regeering op te richten. Wie zullen met Christus Jezus aan die rechtvaardige regeering deelhebben? Hoe kunnen deze worden herkend? Wat wordt er van de deelgenooten van Christus in die heerlijke regeering verlangd? Welke eigenschappen moet men bezitten om daarin een officieele positie te bekleeden?

HOOFDSTUK V

De Deelgenooten en hun Eigenschappen

JEHOVA God kiest degenen uit die met zijn geliefden Zoon aan zijn rechtvaardige regeering zullen deelhebben. (1 Thess. 2 : 12) God was het, die Jezus tot Koning zalfde. (Hand. 10 : 38) „Maar die ons met u bevestigt in Christus, en die ons gezalfd heeft, is God.” (Cor. 1 : 21) Hieruit volgt dus, dat de deelgenooten van Jezus alleen gekensmerkt kunnen worden door de van God vastgestelde regels, terwijl ook de eigenschappen van deze deelgenooten alleen kunnen worden vastgesteld door en overeenkomstig het Woord Gods.

Ziende, dat de regeering, welke Jehova zal oprichten een rechtvaardige regeering is, dat zijn regeering zal rusten op de schouders van zijn geliefden en rechtvaardigen Zoon en dat het Jehova's wil is, dat er van uit de menschen eenigen met Jezus aan die regeering zullen deelhebben, moeten wij ook inzien, dat deze deelgenooten voorbereid zullen worden in nauwkeurige overeenstemming met de wetten, waaronder God zijn koninkrijk zal regeeren. Er zijn op aarde millioenen menschen, die voorgeven Christenen te zijn en die verwachten met Christus in den hemel vereenigd te worden, maar die daar niet zullen komen. Zij zijn door de geestelijkheid verkeerd onderricht en dus misleid geworden. De Schrift laat met beslistheid uitkomen, dat degenen die met den Heere Jezus aan

het koninkrijk Gods zullen deelhebben, klein in getal zullen zijn. Toen Jezus tot zijn discipelen aangaande dat koninkrijk sprak, zeide hij: „Vrees niet, gij klein kuddeken; want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het koninkrijk te geven.” (Luc. 12 : 32) De koninklijke familie of de waar- digheidsbekleeders van de rechtvaardige regeering zullen dus slechts een klein kuddeken of groepje uitmaken. De van hen vereischte eigenschappen zijn in de Schrift neergelegd. De Bijbel toont aan, dat er nog een groote menigte zal zijn aan wie leven als geestwezens zal worden gegeven, maar die niet tot de koninklijke familie zal behooren.

Godsdienst

Alle natiën en volken houden er den een of anderen godsdienst op na. Zij zijn er toe gebracht te gelooven, dat zulks noodzakelijk is om hun toekomstig welzijn te verzekeren. Godsdienst wil zeggen een uiterlijke vorm of ceremonie van vereering, die door het volk wordt uitgeoefend en waardoor het zijn geloof in het bestaan van een oppermacht of oppermachtig wezen te kennen geeft. Hij, die God in geest en in waarheid aanbidt, behoeft geen enkele uiterlijke ceremonie uit te voeren. De eenige vereering, die Gode welbehage- lijk is, is die, welke waarachtig, ernstig en ontbloot is van vormendienst. (Joh. 4 : 24) God hoort de- genen, die hem in het verborgen aanbidden en hij beloont hen in het openbaar. (Matth. 6 : 18) De kerk van God is die groep van menschen, die tot God komt met het ernstige verlangen, hem te dienen en die hij dan ook uit de wereld neemt en ze daarvan afzondert. Deze groep wordt de ecclesia of uitverkoren groep of kerk genoemd.

God organiseerde zijn kerk met Christus Jezus als het Hoofd daarvan. (Col. 1 : 18; Ef. 1 : 22, 23) In de eerste gemeente bestond geen vormendienst. Eerst nadat de apostelen waren gestorven, trad de geestelijkheid op den voorgrond. De geestelijkheid was zelfzuchtig en eierzuchtig en wenschte door haar eigen gewichtigheid indruk op het volk te maken. En de Duivel zorgde er voor, dat zij er toe gebracht werd om zich van de organisatie der kerk meester te maken en voor een zelfzuchtig doel te gebruiken.

De heidenen hadden een vormendienst of godsdienst en in navolging van de heidenen organiseerden zelfzuchtige en eierzuchtige mannen een systeem van vormendienst in de kerk, hetwelk zij de Christelijke godsdienst noemden. Een aantal van de grootere natiën der wereld hebben dezen vormendienst of godsdienst, genaamd „Christelijke godsdienst” of „georganiseerd Christendom”, aangenomen en daarom worden deze natiën met „Christelijke natiën” betiteld. Tot zulke natiën behooren de Vereenigde Staten, het Britsche Rijk, en andere. De benaming „Christelijke natie”, zooals die op zulke volken wordt toegepast, is natuurlijk slechts een naam. Geen van deze natiën zijn Christelijke natiën. God heeft nooit de bedoeling gehad, dat Christenen deze booze wereld zouden regeeren. Jezus zeide in duidelijke woorden: ‚Mijn koninkrijk is niet van deze wereld; mijn koninkrijk is toekomstig.’ (Joh. 18 : 36) Satan is de god dezer wereld en daarom kunnen de natiën van deze wereld niet terecht Christelijke natiën genoemd worden. In werkelijkheid bestaat er geen Christelijke godsdienst, omdat waar Christendom geen godsdienst of uiterlijke vorm van godsdienstige vereering is.

Christendom

Christus Jezus is het Hoofd van het ware Christendom. Hij is God's Gezalfde om Heerscher te zijn in God's rechtvaardig koninkrijk. Al degenen die werkelijk waarachtige Christenen zijn geworden, worden door Christus Jezus, het Hoofd van God's organisatie met God's heiligen geest gezalfd. Voordat iemand van God zijn zalving ontvangt, moet hij gelooven, dat Jehova de ware en eenige God is, en dat Jezus Christus zijn geliefde Zoon en de Verlosser en Redder der menschheid is en hij moet dat geloof bewijzen door zich ten volle te wijden om God's wil te doen. Hij moet dan gerechtvaardigd of voor God recht gemaakt worden; hetgeen wil zeggen, dat God gerechtiglijk bepaalt dat hij op grond van zijn geloof en wijding als gerecht door hem wordt beschouwd. De mensch moet dan als een nieuw schepsel in Christus worden verwekt en de zalving of officieele aanwijzing van een plaats in God's organisatie ontvangen. De politici, uitbuiters en de invloedrijke menschen, die met de geestelijken of kerkvorsten de eerste plaats in de gemeenten van het zoogenaamde „georganiseerde Christendom” innemen, beweren zelfs niet, dat zij zich gewijd hebben om God's wil te doen. Daarom werden deze ook nooit gerechtvaardigd, nooit verwekt en gezalfd er kunnen dus feitelijk geen Christenen genoemd worden. De meeste der moderne geestelijken verloochenen feitelijk den Bijbel en verwerpen geheel het bloed van Christus Jezus als losprijs voor de menschheid. Dit sluit hen dus uit om ware Christenen genaamd te worden.

Het Christendom is tot op dezen dag op jammerlijke wijze verkeerd voorgesteld en door

velen niet begrepen. Deze verkeerde voorstelling is door den boozen invloed die Satan door zijn vertegenwoordigers op de menschen uitoefende, veroorzaakt. Dit verkeerde begrip is bij de menschen ontstaan tengevolge van het feit dat zij misleid zijn. Velen zijn er toe gebracht om te gelooven en te begrijpen, dat God gedurende eeuwen een wanhopige poging doet om de menschen in den hemel te krijgen, ten einde hen te redden. Dat is niet waar. De geestelijkheid heeft den menschen verteld, dat alles wat zij te doen hadden om gered te worden, was, in Jezus Christus te gelooven; maar zij hebben de menschen in het duister gelaten over wat het geloof eigenlijk omvat. Slechts een geestelijk begrip van het feit dat Jezus de Zoon Gods is, is niet het geloof in de beteekenis van de Schrift, dat voldoende is om te verlossen. (Jac. 2:19) Niemand kan de waarheid gelooven tenzij hij de waarheid hoort; en als hem datgene verteld wordt, wat geen waarheid is, is er ook geen basis voor waar geloof. (Rom. 10:10-15) Als iemand werkelijk de waarheid verstaat en gelooft, zal hij zijn geloof ook bewijzen door hetgeen hij doet. Met andere woorden, waarachtig geloof leidt tot daden die in overeenstemming daarmee zijn. — Jac. 2:14, 24.

De Schrift toont aan, dat Satan de god dezer wereld is; dat Christus Jezus de Redder des menschen is; dat God door hem een rechtvaardige regeering voor het welzijn des menschen wil oprichten en dat hij, die met Christus Jezus in die regeering deelgenoot zal zijn, gelijkvormig aan of het evenbeeld van den Heere Jezus Christus gemaakt moet worden. (Rom. 8:29) Als iemand de waarheid kent en er werkelijk geloof aan hecht, zal hij zich aan de zijde des Heeren stellen en den

Heer geheel en al toegewijd zijn en niet trachten twee meesters te dienen, door de organisatie des Duivels te dienen en tegelijkertijd te beweren een Christen te zijn. Deze twee dingen gaan niet hand in hand. „Geen mensch kan twee heeren dienen.”

De geestelijkheid heeft klaarblijkelijk de theorie gevolgd, dat God haar noodig heeft en het niet zonder haar kan stellen. Daar zij zich van hun eigen belangrijkheid bewust zijn, zijn zij van meening, dat andere menschen teger hen op moeten zien en hun eer moeten bewijzen. Vele anderen, die geen geestelijken zijn, maar die belijden Christenen te zijn, nemen een dergelijke houding aan. Zij treden voor het volk op, nemen een air van groote gewichtigheid aan en houden er van hun geleerdheid en vermeende wijsheid ten beste te geven. Zij zijn opgeblazen en onder den indruk van hun eigen grootheid en staan er op in de oogen van het volk verhoogd te worden. Maar Jezus is het volmaakte voorbeeld, en allen, die God willen behagen, moeten den weg volgen, dien hij insloeg. De hoogmoedigen vergeten, dat Jezus niet op aarde kwam om zichzelf te verhoogen. Hij zeide: „Want een iegelijk, die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden.” (Lucas 14:11) Jezus stelde geen pogingen in het werk om eer en glorie van de menschen te ontvangen. Hij zocht zelfs niet eens verheerlijking voor de getrouwheid in de vervulling van zijn verbond. Hij vroeg God alleen om datgene, wat hij voordien genoten had. (Joh. 17:5) Jezus kwam op aarde om zijns Vaders wil te doen en dat deed hij. Een ieder, die met Christus Jezus aan zijn regeering deel wil hebben, moet hetzelfde doen. Velen beweren volgelingen van Christus te zijn. Zij roepen zijn naam aan en geven voor hem te vertegenwoordigen, maar

Jezus zeide dat zij nooit in zijn koninkrijk zullen komen. „Niet een iegelijk die tot mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil mijns Vaders, die in de hemelen is.” — Matth. 7 : 21.

Vele belijdende Christenen zijn van meening, dat het doel Christen te worden is om in den hemel te komen en daar voor eeuwig een gemakkelijker leven te hebben. De verlossing des menschen dient voornamelijk voor de menschheid op aarde. Hemelsche heerlijkheid is voor dezulken, die zichzelf het koninkrijk waardig betoonen, die een algeheele wijding hebben gedaan en die in het verbond met offerande zijn opgenomen. Velen, die voorgeven Christenen te zijn, zijn in gebreke gebleven dit in te zien. Begeef u eens in een gezelschap van belijdende Christenen, die beweren zich ten volle den Heer gewijd te hebben en leg hun deze vraag voor: „Waarom hebt u zich aan God gewijd?” Men zal de vraag als volgt beantwoorden: „Ik wijdde mij opdat ik het leven zou verkrijgen en naar den hemel zou gaan. Ik wenschte gered te worden en God verlangde er naar om mij te redden. Als ik nu alleen maar werkelijk goed kan zijn en naar den hemel ga, dan zal ik tevreden zijn. Al kan ik maar door een achterdeurtje binnenkomen en een of ander plaatsje vinden, dan zal alles goed met mij zijn.”

Het is waar, dat God er voor zal zorgen dat de waarheid aan allen bekendgemaakt zal worden, opdat een ieder een gelegenheid ten leven mag ontvangen; maar dit is niet de reden waarom de Christen geroepen wordt en dus ook niet de reden tot wijding, gedurende het tijdperk der offerande. God heeft nooit getracht om iemand in den hemel te krijgen. De hemel is de belooning, die de

Christen ontvangt, nadat hij op aarde zijn zending getrouw vervuld heeft.

Een ander antwoordt: ‚Ik wijdde mij, opdat God mij in den hemel zal nemen, om daar in zijn tegenwoordigheid te schitteren. Sinds ik mij gewijd heb, is het mijn taak een goed en schoon karakter te ontwikkelen en zoodra dat gereed is, zal God mij in den hemel nemen. Ik ben natuurlijk verlangend om naar mijn hemelsch tehuis te gaan en daarom streef ik er ook ijverig naar om zulk een karakter als vereischt wordt, te ontwikkelen. Om dat karakter te ontwikkelen moet ik er zeer vroom uitzien, en met groote waardigheid spreken. Als ik een kerkdienst bijwoon moet ik een lange jas dragen en een lang ernstig gezicht daarbij zetten. Ik moet met groote waardigheid op den kansel verschijnen, en in tegenwoordigheid der gemeente mijn hoofd in plechtig en stil gebed buigen, opdat men kan zien hoeveel ik op den Heer gelijk. Als ik spreek of hardop bid, moet ik een zekere zorgvuldig bestudeerde preektoon aannemen. Als de bijeenkomst afgeloopen is, moet ik mij snel naar de deur begeven om het volk de hand te drukken, om te laten zien, dat ik een schoon en goed karakter bezit. Ik moet dus met hen omgaan. Als er vóór mij in de kerk eenige groote mannen geleefd hebben, dan moet ik hen eeren en hun lof toezwaaien voor hetgeen zij leerden, omdat ik te eeniger tijd kan verwachten, dat het volk mij eveneens zal eeren, en mij zal prijzen voor hetgeen ik leerde.‘

Degene, die blindelings zulk een weg volgt, ziet niet in, dat hij zich rechtstreeks in de klauwen van Satan werpt. Hij ziet niet in, dat hij tracht gemeenschap met den Heer te hebben, terwijl hij terzelfder tijd gemeenschap met den Duivel heeft.

De apostel verklaart dat zulk een handelwijze onmogelijk de goedkeuring des Heeren kan hebben. — 1 Cor. 10 : 20, 21.

Een ander antwoordt: ,Ik wijdde mij en ik tracht een goed Christelijk leven te leiden opdat ik naar den hemel mag gaan en met Christus Jezus op zijn troon mag zitten om de wereld te oordeelen. Ik ben nu bezig mij in het oordeelen te oefenen, zoodat ik dat werk goed kan doen, wanneer ik naar den hemel ga. Ik ben tot die hooge plaats geroepen; en mijn werk hier op aarde bestaat hierin, dat ik diep nadenk over verschillende vraagstukken en een air van ernstige waardigheid aanneem, die iemand, die de wereld moet oordeelen, past, opdat mijn karakter behoorlijk toebereid en gepolijst mag zijn, zoodat ik de heerlijkheid des Heeren kan weerkaatsen, wanneer ik in de hemelsche hoven ben aangekomen.'

Deze persoon is, evenals de anderen, verblind voor God's werkelijke bedoelingen. Hij heeft noch verstaan noch op prijs gesteld, waarom God hem heeft geroepen, en daarom ook niet begrepen wat op aarde zijn taak als Christen is, zoodat hij deze ook niet behoorlijk kon volbrengen.

Klaarblijkelijk hebben slechts zeer weinigen het op prijs gesteld, wat het wil zeggen geroepen te worden tot het koninkrijk Gods. De oproep voor deze hooge plaats geschiedt slechts nadat men zich ten volle gewijd heeft om God's wil te doen. De oproep van en door Jehova is een uitnoodiging tot dengene, die zichzelf tot nakoming van een bijzondere of speciale plicht heeft gewijd. Het is een uitnoodiging om zich voor een speciaal doel te bekwamen; het is een aanwijzing tot het vervullen van officieele plichten. Als degene, die geroepen is, zijn trouw en toewijding toont, terwijl hij nog

op aarde is, dan zal hij ook deelhebben aan de hooge en verantwoordelijke plichten van het hemelsche werk eens Christen. Daarom heeft de wijding van een waren Christen ten doel, hem de gelegenheid te verschaffen om zijn trouw en toewijding aan God te toonen. Als hij zijn trouw en toewijding wil bewijzen, moet hij, terwijl hij op aarde is, God's wil doen, en wel met vreugde in zijn hart.

God riep nooit iemand met het doel, hem een gelegenheid te openen om een mooi karakter te ontwikkelen. Zou hij slechts mooie karakters wenschen te hebben, dan zou hij daartoe de engelen hebben kunnen verkiezen, die altijd edel geweest zijn. Natuurlijk moet een Christen die tot de hemelsche roeping geroepen is, een weg van gerechtigheid en reinheid volgen, maar ieder wel denkend mensch weet dat het onmogelijk is, zichzelf tot volmaaktheid in gedachte, woord en daad te ontwikkelen.

Paulus was iemand die geroepen of uitgenoodigd werd om aan het koninkrijk deel te hebben. „God is getrouw, door welken gij geroepen zijt, tot de gemeenschap van zijnen Zoon Jezus Christus, onzen Heer.” (1 Cor. 1 : 9) Gemeenschap beteekent hier deelgenootschap. Het beteekent een verbinding van den een met den ander tot volbrenging van een bepaalden plicht of een bepaald werk. Nadat Jezus zich aan den Jordaan gewijd had, riep God hem tot het hooge ambt van Priester en Heerscher in zijn koninkrijk. Nadien behaagde het God andere menschen te roepen om met den Heere Jezus Christus aan dat hooge ambt en groote werk deel te hebben. Dat wil dus zeggen gemeenschap of deelgenootschap met Christus Jezus, den geliefden Zoon Gods te genieten. Deze

zijn geroepen om denzelfden weg te volgen, dien Jezus gevolgd had. (1 Petrus 2 : 21) Het werkelijke doel waarom een Christen zich wijdt en geroepen wordt, is dus, dat hij geoefend, toebereid en bekwam gemaakt moge worden om met Christus Jezus aan diens koninkrijk deel te hebben.

Eigenschappen

Zachtmoedigheid is een der eigenschappen van degenen die er naar streven tot het koninkrijk te behooren. Toen Jezus kwam om zichzelf als koning aan Israël aan te bieden, kwam hij in zachtmoedigheid. (Matth. 21:5) Hij zeide tot zijn discipelen: „Leert van mij, dat ik zachtmoedig ben en nederig van hart.” (Matth. 11:29) Hij was niet opgeblazen, noch onder den indruk van zijn groote belangrijkheid. Hij stelde zeer het feit op prijs, dat hij God's vertegenwoordiger was. Waarom is zachtmoedigheid zoo'n noodzakelijke vereischte of eigenschap? God antwoordt door zijn profeet: „Hij zal de zachtmoedigen leiden in het recht en hij zal den zachtmoedigen zijn weg leeren.” (Ps. 25:9) Hoogmoed is precies het tegenovergestelde van zachtmoedigheid. Iemand die door den Heer begunstigd is en daarna trotsch en hooghartig wordt, is in de oogen des Heeren goddeloos. God zegt over dezulken: „De Heer houdt de zachtmoedigen staande; de goddeloozen vernedert hij tot de aarde toe.” — Psalm 147:6.

Onder zachtmoedigheid wordt verstaan dat men niet hooger van zichzelf denkt, dan betamelijk is. (Rom. 12:3) Het beteekent, steeds te bedenken, dat wat een Christen ook moge bezitten, hij niets door eigen grootheid bezit, maar dat al het waardevolle een genadegave, een geschenk Gods is.

Jehova is de Gever van iedere goede en volkomene gave. — Jac. 1 : 17.

De armen van geest zijn dezulken, die zich in hun eigen gedachten niet verheven gevoelen, maar die in zachtmoedigheid en liefde voor den Heer wandelen. Jezus zeide: „Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het koninkrijk der hemelen.” (Matth. 5 : 3) Een der eigenschappen is dus zachtmoedigheid. Voorts zeide hij: „Laat af van de kinderkens en verhindert hen niet tot mij te komen, want derzulken is het koninkrijk der hemelen.” (Matth. 19 : 14) Een klein kind is zachtmoedig en leergierig en indien het goed opgevoed wordt, ook gehoorzaam. Deze eigenschappen moeten getoond worden door hen die tot het koninkrijk willen behooren.

Deze door God vastgestelde regels sluiten dus degenen uit, die trotsch, hoogmoedig en eigendunkelijk zijn en die de eer en den bijval van menschen zoeken. De geestelijkheid van dezen tijd beweert rechtvaardig te zijn en terzelfder tijd zoeken zij de eer van menschen. Zij sluiten zich bij gewinzoekers en politici aan om de tegenwoordige booze wereld, waarover Satan god is, te vormen en er een aandeel in te hebben. Zij vormen het zuivere tegenbeeld van de Farizeërs, die de geestelijkheid vormden, toen Jezus op aarde was, en die eveneens voorgaven vertegenwoordigers van God te zijn. Jezus zeide tot zijn discipelen: „Want ik zeg u, tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij dan der schriftgeleerden en Farizeërs, dat gij in het koninkrijk der hemelen geenszins zult ingaan.” — Mattheüs 5 : 20.

God's „heilige berg” is een dichterlijke benaming die gegeven wordt aan het officieele gedeelte van God's organisatie, Zion of God's ko-

ninkrijk genaamd. De tabernakel voor God's heilige ark was een afbeelding van God's koninkrijk. David, die Christus voorschaduwde, stelde de vraag: „Heer, wie zal verkeeren in uwe tent? wie zal wonen op den berg uwer heiligheid?” (Ps. 15 : 1) Onder inspiratie gaf hij hierop het antwoord, waaruit blijkt, welke eigenschappen vereischt worden om het koninkrijk binnen te gaan: „Die oprecht wandelt en gerechtigheid werkt en die met zijn hart de waarheid spreekt [hetgeen wil zeggen, wiens wandel oprecht is, wie de waarheid spreekt, zich van leugen onthoudt en wiens be weegreden dit te doen de verheerlijking Gods is]. Die met zijn tong niet achterklapt, zijn metgezellen geen kwaad doet en geen smaadrede opneemt tegen zijn naaste [hetgeen beteekent, dat hij zich niet inlaat met laster van zijn broeder of tracht iemand die God vertegenwoordigt, kwaad te doen]. In wiens oogen de verworpene veracht is [gemedan wordt], maar hij eert degenen, die den Heer vreezen; heeft hij gezworen tot zijn schade, evenwel verandert hij niet [nadat hij zich gewijd heeft, wel wetende, dat dit voor hem smaad, lijden en dood beteekent, doet hij zijn gelofte ook gestand]. Die zijn geld niet geeft op woeker en geen geschenk neemt tegen den onschuldige [die zich niet inlaat met onderdrukking, maar eerbaar en rechtvaardig handelt]. Die deze dingen doet, zal niet wankelen in eeuwigheid.” — Psalm 15 : 1-5.

Wederom stelt God door zijn profeet de vraag: „Wie zal klimmen op den berg des Heeren? En wie zal staan in de plaats zijner heiligheid?” (Ps. 24 : 3) En opnieuw beantwoordt de profeet de vraag: „Die rein van handen [die zijn macht gebruikt voor reine dingen en zich onthoudt van alles wat met God's koninkrijk in strijd is] en zuiver

van hart is [het hart, de zetel der beweegreden, hetgeen wil zeggen, dat zijn beweegreden zuiver en gerecht is, in overeenstemming met God's wet], die zijn ziel niet opheft tot ijdelheid [de aanbidding van afgoden, kerksystemen en dergelijken] en die niet bedriegelijk zweert [er mede instemt, God's wil te doen en dan een andere richting inslaat]. Die zal den zegen ontvangen van den Heer en gerechtigheid van den God zijns heils." — Ps. 24:4, 5.

Jezus had zijn discipelen herhaaldelijk over het koninkrijk gesproken. Hij vertelde hun aangaande het koninkrijk en sprak daarbij in gelijkenissen. Onder andere zeide hij: „Het koninkrijk der hemelen is gelijk aan een koopman, die schoone paarden zoekt dewelke, hebbende een parel van groote waarde gevonden, ging heen en verkocht al wat hij had en kocht dezelve." (Matth. 13 : 45, 46) Het voorrecht om in God's koninkrijk te zijn en daarin een aandeel te hebben, is grooter dan iets dat een mensch zou kunnen ten deel vallen, omdat het beteekent voor altijd met den Heere Jezus deel te hebben aan zijn groot werk. Het is meer dan een parel van groote waarde. Indien de koopman reeds alles wilde verkoopen om zoo'n parel te koopen, met hoeveel te meer reden zou de mensch dan niet alles wenschen te geven dat hij bezit om aan het koninkrijk des Heeren deel te hebben. Nadat hij zoo zijn schreden naar het koninkrijk gericht heeft, zal zijn ijver voor den Heer en zijn vreugde over zijn voorrecht van deelgenootschap aan het gezegende koninkrijk in zijn hart dermate vergroot worden, dat hij zich door niets op den weg van absolute en volkomen toewijding aan den Heer zal laten ophouden. Dat is de beteekenis van deze gelijkenis.

Een andere vereischte is diegenen lief te hebben, die er naar streven, God te dienen en die daarom broeders in Christus zijn. Jezus zeide tot zijn discipelen: „Gij zijt mijn vrienden, zoo gij doet wat ik u gebied . . . Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkerwijs ik u liefgehad heb.” (Johannes 1°: 14, 12) Elkander liefhebben wil zeggen, toe te zien op de belangen van zijn mede-Christenen en daarbij zelfzucht te vermijden. Tusschen de leden van een goed geordend gezin bestaat ware liefde. Degenen die leden van God's gezin geworden zijn, als gevolg van hun wijding en zalving, behooren een onzelfzuchtige belangstelling voor elkander aan den dag te leggen en elkander te helpen op te wassen in de kennis en de gelijkenis des Heeren.

Er ontstond onder de discipelen van Jezus verschil van meening over de vraag, wie de grootste in het koninkrijk des Heeren zou zijn. Jezus greep deze gelegenheid aan om hen te onderwijzen betreffende de eigenschappen van een ieder, die de eer deelachtig zou worden, een plaats in het koninkrijk te bekleeden. Hij zette hun uiteen, dat de heerschers over de natiën der aarde heerschappij over het volk uitoefenen en uit hoofde van hun machtspositie door het volk geëerd wenschen te worden en als weldoeners beschouwd te worden. Aan deze verklaring voegde hij het volgende toe: „Want wie is meerder, die aanzit of die dient? Is het niet die aanzit? Maar ik ben in het midden van u als een die dient.” — Luc. 22 : 27.

Jehova openbaarde aan David denzelfden stelregel. De geest des Heeren kwam op David en hij profeteerde betreffende de eigenschappen van hen die in gerechtigheid regeeren, aldus: „De God Israëls heeft gezegd, de rotssteen Israëls heeft tot mij gesproken: Daar zal zijn een Heerscher over

de menschen, een Rechtvaardige, een Heerscher in de vreeze Gods; en hij zal zijn gelijk het licht des morgens, wanneer de zon opgaat; des morgens zonder wolken, wanneer van den glans na den regen de grasscheutjes uit de aarde voortkomen." — 2 Sam. 23 : 3, 4.

Er zijn zeer weinig menschen op aarde geweest, die hun medeschepselen geregeerd hebben in overeenstemming met Gods uitgedrukte wet. De menschen van deze wereld denken, dat zij, wanneer hun macht gegeven wordt, despoten of tirannen in het regeeren van hun medeschepselen moeten zijn. Maar de wet Gods toont aan, dat de vereischten van hen die met Christus Jezus zullen zijn, hierin bestaan, dat zij goed en rechtvaardig ten opzichte der menschheid moeten optreden. Dat is de regel, die Jezus aan zijn discipelen leerde. Hij wist, dat de toestand huns harten zuiver was, maar dat zij hun lessen nog moesten leeren. De onderwijzing, die hij hun gaf, is voor het welzijn van allen, die tot een plaats in het koninkrijk geroepen zijn.

Getrouwheid

Daarna deelde Jezus zijn discipelen mede, dat zij in het verbond voor het koninkrijk „in de gewisse weldadigheden Davids” zouden opgenomen worden. Maar men lette hierbij op de reden, waarom zij in zijn verbond zouden worden opgenomen. Het was niet, omdat zij machtig, wijs en groot waren. Het was op grond van hun toewijding en getrouwheid. De elven waren hem in al zijn beproevingen getrouw gebleven. Jezus toonde door zijn woorden aan, dat getrouwheid een onontbeerlijke eigenschap is, die door allen die in het verbond voor het koninkrijk zullen opgenomen wor-

den, aan den dag gelegd moet worden. Hij zeide: „En gij zijt degene, die met mij steeds gebleven zijt in mijne verzoeken. En ik verordineer u het koninkrijk gelijkerwijs mijn Vader mij dat verordineerd heeft, opdat gij eet en drinkt aan mijn tafel in mijn koninkrijk en zit op tronen, oordeelende de twaalf geslachten Israëls.” — Lucas 22 : 28–30.

Een van zijn discipelen was ontrouw geworden. Hetzelfde was waar in betrekking tot Israël. Alle tien stammen van Israël waren ontrouw ten aanzien van het verbond met God. De stam Juda, door welken stam het koningschap moest komen, had zich getrouw betoond. God zeide door zijn profeet: „Die van Efraïm hebben mij omsingeld met leugen en het huis Israëls met bedrog, maar Juda heerschte nog met God en was met de heiligen getrouw.” — Hosea 12 : 1.

Evenzoo hebben velen voorgegeven, navolgers van Jezus te zijn en God te vertegenwoordigen, maar zij hebben den Heer omsingeld met leugens, door God en Jezus te lasteren en valschelijk te vertegenwoordigen en de broeders van Jezus te vervolgen. Jezus sprak een gelijkenis in betrekking tot dezulken die van God een gelegenheid ontvangen hebben, om tot het koninkrijk te behooren en zeide in verband hiermede: „Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.” (Matth. 22 : 14) Blijkbaar is de reden hiervoor, dat vele der geroepenen ontrouw geworden zijn. Als iemand zich afgeeft met de organisatie des Duivels, kan hij den Heer niet getrouw blijven. Als men met de organisatie des Duivels een minnelijke schikking maakt ten einde als Christen vervolging te voorkomen, is men den Heer niet getrouw. Als men er in te kort schiet om een waarachtig getuige te zijn, waar de gelegenheid zich daartoe voordoet,

kan men den Heer niet getrouw zijn. Het spreekt van zelf, dat wie God's Woord verloochent, ook het bloed van Jezus, dat de groote rantsoenprijs is, verloochent, en daarom kan zoo iemand niet tot het koninkrijk behooren. — Judas 4-9; Hebreën 10 : 28-30.

Identiteit

Het behoort niet tot de voorrechten van wien ook, om een ander wezen te oordeelen, maar de Heer heeft een regel gegeven, waardoor een Christen kan worden geïdentificeerd. „Zoo zult gij dan hen aan hunne vruchten kennen.” (Matth. 7:20) De vrucht is een beeld voor het resultaat van een bestendig gevolgde handelwijze. Aan zulk een handelwijze kan vastgesteld worden, of men vóór of tegen een bepaalde zaak is. In Amerika zijn twee groote politieke partijen. Aan de vruchten kan worden vastgesteld, welke van deze beide partijen men aanhangt. Als bijvoorbeeld iemand door zijn woorden en handelwijze toont, dat hij voor een bepaalde partij opkomt, wordt hij daardoor als haar lid of aanhanger kenbaar gemaakt.

Als men een weifelende houding aanneemt met het doel de gunst van beide tegenover elkander staande partijen te verkrijgen, zal niemand die hem kent, vertrouwen in hem stellen. Dezelfde regel is op een Christen van toepassing. Als iemand voorgeeft een Christen te zijn, maar toch uit eigen belang den bijval van menschen zoekt, zich met de politiek dezer wereld inlaat, een verontschuldigende houding aanneemt, wanneer de naam des Heeren ter sprake komt en geen geestdrift voor den Heer en zijn rechtvaardige regeering aan den dag legt, kan zoo iemand aan zijn vruchten herkend worden,

en zijn vruchten zijn niet van dien aard, om als deugdelijk voor het koninkrijk aanvaard te worden. Wanneer men daarentegen iemand anders ziet, die zonder te aarzelen zegt, een Christen te zijn, die onverschillig is voor den bijval van menschen, die van ijver en geestdrift voor God en zijn rechtvaardige regeering blijk geeft, die weigert een schikking te maken met eenig deel van de organisatie des Duivels en zich geheel van die organisatie afzijdig houdt, die altijd tracht God en zijn geliefden Zoon Christus Jezus te verheerlijken, die van iedere gelegenheid gebruik maakt, om een getuige voor God's koninkrijk te zijn, geeft zoo iemand blijk de vruchten des koninkrijks voort te brengen. Een ieder kan zien, dat de geestelijkheid van dezen tijd niet de vruchten des koninkrijks, maar de vruchten dezer wereld voortbrengt.

Jezus zeide tot de Farizeërs, die een voorbeeld van de hedendaagsche geestelijkheid waren: „Het koninkrijk Gods zal van u weggenomen worden en aan een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt.” (Matth. 21:43) Zij die thans ijver voor den Heer en zijn koninkrijk toonen, zullen in het algemeen gevonden worden onder de armen en onder hen die geen eer en aanzien onder de menschen genieten. „Hoort, mijn geliefde broeders, heeft God niet uitverkoren de armen dezer wereld om rijk te zijn in geloof en erfgenen des koninkrijks, hetwelk hij beloofd heeft dengenen die hem liefhebben?” (Jac. 2:5) Zij die de vruchten des koninkrijks voortbrengen, zijn verlangend alles wat zij hebben over te geven tot verheerlijking van den Heer en tot grootmaking van zijn naam en zijn rechtvaardige zaak, en dit doen zij nederig, zonder eer of aanzien of populariteit onder de menschen te zoeken.

Smaadheden

Op grond van Jezus' ijver en liefdevolle toewijding voor het werk, dat God hem had opgedragen, werd hij door den Duivel en diens vertegenwoordigers, in het bijzonder door de geestelijkheid, gesmaad. In weerwil van al dezen tegenstand ging hij getrouw voort, totdat zijn ijver hem verteerd had. (Ps. 69 : 9, 10) Soortgelijke smaadheden komen over degenen die hun deel van het verbond met offerande vervullen, en die de vermoedelijke erfgenamen van het koninkrijk zijn. (Rom. 15 : 3) Heden ten dage zijn de geestelijken van de verschillende kerksystemen en de heerlijken van hun kudden in de wereld populair, omdat zij een onderdeel van de wereld vormen, en deze zijn het, die de ernstige en ijverige strijders voor God, zijn Christus en zijn koninkrijk uit hun midden verwijderen. Door hun handelwijze kunt gij onderscheiden, wie ware Christenen zijn en wie niet. Jezus zeide: „Zacht zijt gij wanneer u de menschen haten en wanneer zij u afscheiden en smaden en uwen naam als kwaad verwerpen om des Zoons des menschen wil. Verblijdt u te dien dage en zijt vroolijk; want zie, uw loon is groot in den hemel; want hunne vaderen deden desgelijks den profeten.” — Lucas 6 : 22, 23.

Smaadheden worden gestapeld op de hoofden dergenen die God's rechtvaardig koninkrijk liefhebben en verdedigen, en deze smaadheden komen gewoonlijk van het religieuze element, dat uit de geestelijkheid en de heerlijken van haar kudden bestaat. De reden waarom zij dit doen, is het feit, dat zij van de wereld zijn. Men moet bedenken

dat de wereld Satan's organisatie is, waarover hij god is, en daarom hebben zijn kinderen en zijn aanhangers Jezus gehaat en vervolgd. (Joh. 8 : 42-44) Om dezelfde reden haat, smaadt en vervolgt deze zelfde klasse degenen die den Heer getrouw zijn. Jezus zeide tot zijn getrouwe volgelingen: „Indien gij van de wereld waart, zoo zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld. Gedenkt het woord dat ik u gezegd heb: Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Indien zij mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij mijn woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren.” — Joh. 15 : 19, 20.

Een ander middel om hen die de vermoedelijke erfgenamen van het koninkrijk zullen zijn, te herkennen, is het ondergaan van smaadheden om der gerechtigheid wil, dat wil zeggen, omdat iemand bezig is voor God's rechtvaardig koninkrijk te strijden. (Hebr. 10 : 33) God laat deze smaadheden toe met het doel zijn kinderen te beproeven en voor te bereiden en ook als bewijs om degenen te bemoedigen, die hij de zijnen noemt: „Geliefden houdt u niet vreemd over de hitte der verdrukking onder u, die u geschiedt tot verzoeking, alsof u iets vreemds overkwame, maar gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden van Christus, alzoo verblijdt u, opdat gij ook in de openbaring zijner heerlijkheid u moogt verblijden en verheugen. Indien gij gesmaad wordt om den naam van Christus, zoo zijt gij zalig; want de geest der heerlijkheid en de geest Gods rust op u. Wat hen aangaat, hij wordt wel gelasterd, maar wat u aangaat, hij wordt verheerlijkt.” — 1 Petrus 4 : 12-14.

Het Lijden

Het behaagde Jehova zijn geliefden Zoon door lijden volkomen te maken. Hij leerde gehoorzaamheid door de dingen die hij leed. (Hebr. 5 : 8, 9) Zij die zijn deelgenooten in het koninkrijk willen worden, zullen dus ook aan hetzelfde lijden moeten deelhebben. (1 Petrus 2 : 21) Paulus schreef onder inspiratie aan de Christenen: „Die geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn en indien wij kinderen zijn, zoo zijn wij ook erfgenamen, erfgenamen Gods en medeërfgenen van Christus; zoo wij anders met hem lijden, opdat wij ook met hem verheerlijkt worden.” — Rom. 8 : 16, 17.

Van hen die met Christus in de heerschappij over de wereld zullen deelen, zal noodzakelijkerwijze vereischt worden, dat zij bevelen en aanwijzingen geven in betrekking tot hetgeen gedaan moet worden. Geen schepsel zal in staat zijn, orders te geven als hij niet eerst geleerd heeft, de bevelen die hem gegeven zijn, te gehoorzamen. Dit is een van de lessen die ieder waar Christen moet leeren en het is een van de moeilijkste dingen om te leeren. God doet alle dingen ordelijk. Hij geeft zijn bevelen en verklaart, dat zij, die ze vreugdevol opvolgen op grond van hun liefde voor hem, hem welbehagelijk zijn en hun liefde voor hem hiermede bewijzen. (1 Joh. 5 : 3) De ware volgeling van Jezus verlangt slechts te weten wat God's wil is en zal dan alles in het werk stellen om dezen te volbrengen, ongeacht wien de Heer gebruikt om orders en aanwijzingen te geven. Hij erkent, dat hij opgeleid wordt voor een plaats in God's koninkrijk. Daar wij zien, dat Jezus gehoorzaamheid leerde door de dingen die hij leed, moge het ons dui-

delijk zijn, dat God een ieder die deelgenoot met Jezus wenschte te worden, eenzelfde tucht zal opleggen. (Hebr. 12 : 5, 6) Daarom is het ondergaan van smaadheden om der gerechtigheid wil, op grond waarvan Christus leed, een voorwaarde om met Christus Jezus in zijn heerlijke regeering verbonden te worden. Op deze wijze leert de Christen gehoorzaam te zijn en om deze reden wordt den Christen geleerd: „Indien wij verdragen, wij zullen ook met hem heerschen; indien wij hem verloochenen, hij zal ons ook verloochenen.” (2 Tim. 2 : 12) Er is een verschil tusschen dood zijn met Christus en met hem lijden. Wanneer hij in het verbond met offerande wordt opgenomen, moet de Christen sterven als een deel van de offerande van Jezus, opdat hem een deel in de goddelijke natuur gegeven kan worden. Hij moet de smaadheden op zich nemen die over Jezus kwamen, en gelijksoortige beproevingen doormaken, opdat hij gehoorzaamheid zal leeren, zoodat hem toegestaan kan worden met Christus te regeeren.—2 Tim. 2 : 11, 12.

Als wij deze door goddelijke voorzienigheid vastgestelde regels begrijpen, kunnen wij ook inzien, waarom een waar Christen in de wereld nimmer populair geweest is. Wij kunnen dan ook begrijpen, hoe Satan een groep menschen in een systeem georganiseerd heeft, dat zich „De Christelijke kerk” noemt. Deze menschen noemen zich bij den naam van Christus, maar zijn niet alleen populair in de wereld geweest, maar hebben er zelfs een deel van gevormd. Satan heeft de zoogenaamde Christenen van zijn organisatie, Christenheid genaamd, gebruikt om de ware Christenen te vervolgen, juist zooals voorspeld en voorschaduwde werd in de vervolging van Jacob door Ezau. De geestelijkheid

en de heerlijken van haar kudden hebben door hun schijnheilige handelwijze ook den naam Gods gelasterd en zijn er de oorzaak van geworden, dat zich vele menschen, die van harte oprecht waren, van God en den Bijbel afkeerden en ontrouw werden. Laat maar eens iemand voor God opkomen en geestdriftig zijn zaak verdedigen en ongeacht hoe gezien hij vroeger geweest is, hij wordt het middelpunt van smaad en vervolging door de handen van de godsdienstigen. God zou dit natuurlijk kunnen verhinderen, maar hij heeft den Duivel toegestaan, zijn eigen boozen weg te volgen en heeft deze omstandigheden gebruikt om de ware navolgers van Christus te volmaken.

Paulus was hier een voorbeeld van. Hij was een man met meer dan gewone bekwaamheden. Hij werd Christen en had daarna laster, smarten en verliezen te verduren, opdat hij goedgekeurd mocht worden om in het koninkrijk Gods te dienen. (Fil. 3:8-14) Zijn handelwijze en ervaring zijn de handelwijze en de ervaring van een ieder die trouw en waarachtig jegens den Heer is en toeneemt in de gelijkenis van den Heere Jezus. Een Christen laat zich door zulke ondervindingen niet ontmoedigen, omdat hij weet, dat er geschreven staat: „Wij weten, dat dengenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen die naar zijn voornemen geroepen zijn.” (Rom. 8:28) Dit beteekent, dat zij die geroepen zijn om met Christus Jezus deelgenooten in God's koninkrijk te zijn en die den Heer werkelijk liefhebben en deze liefde bewijzen door een onvoorwaardelijke toewijding aan hem, door God geleid worden en dat al hun ondervindingen hun ten goede zullen komen. — Spr. 3:5,6.

Overwinnaars

Tenslotte wordt van dengene die met Christus Jezus een aandeel in zijn heerschappij zal ontvangen, verlangd, dat hij een overwinnaar wordt. Overwinnen beteekent meester worden, de overhand krijgen en de overwinning behalen. Wat moet de Christen dan overwinnen? De geestelijkheid heeft den menschen doen gelooven, dat zij slechte gewoonten moeten overwinnen, terwijl zij zelf, de geestelijkheid, voortgaat er slechte gewoonten op na te houden. Maar dit zou niet datgene kunnen zijn, wat de Heer eigenlijk bedoelde. Al zou iemand ook al zijn zwakheden overwinnen en volmaakt in het vleesch worden, dan zou hem dat nog geen recht op een plaats in het koninkrijk geven. Hij moet natuurlijk zijn beste krachten in het werk stellen om een rein, oprecht en eerlijk leven te leiden. Maar hij moet meer doen dan dat alleen. Wat moet nu de Christen overwinnen? Hij moet de wereld en haar god overwinnen. Dit beteekent, dat de Christen Jehova God absoluut en onvoorwaardelijk moet zijn toegewijd. De wereld is de organisatie des Duivels, waarover de Booze langen tijd de onzichtbare heerscher geweest is. (Joh. 12 : 31; 14 : 30; 2 Cor. 4 : 3, 4) De ware Christen moet den Duivel en den verleidenden invloed, dien hij door middel van zijn organisatie en zijn handlangers uitoefent, weerstaan. (1 Petr. 5 : 8-10) Hij die aanspraak maakt een Christen te zijn en terzelfder tijd een vriend van de wereld of een deel er van is, is God's vijand, omdat hij zich met den Duivel en zijn organisatie verbonden heeft en deze ondersteunt. Deze duidelijke verklaring wordt niet uit wraakgierigheid gedaan, maar omdat het de waarheid is, die in God's Woord staat opgeteekend. God

schoolt slechts dezulken voor zijn koninkrijk en wil slechts dezulken in zijn koninkrijk hebben, die onvoorwaardelijk op de zijde des Heeren staan. De geestelijkheid en de heerlijken van haar kudden beweren Christenen te zijn, maar gelijktijdig bewerken, leiden en beheerschen zij de politiek der wereld die de organisatie Satans is. Zij vormen een zichtbaar deel van de regeeringen der wereld, waarvoor zij zelf beweren, dat zij verdorven zijn. In de Schrift wordt de verhouding, die een belijdend Christen met de wereld en haar politiek heeft „overspel” genoemd, omdat het een ongeoorloofde gemeenschap des menschen met de organisatie des Duivels is. Om deze reden schreef God's geïnspireerde getuige: „Overspelers en overspeelsters, weet gij niet dat de vriendschap der wereld eene vijandschap Gods is? Zoo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand Gods gesteld.” — Jac. 4 : 4.

Het is niet zoo eenvoudig om de wereld te overwinnen. Men dient zich vastberaden op de zijde des Heeren te stellen en zich niet te laten beïnvloeden, een middenweg tusschen het Woord des Heeren en zijn zaak en de wereld te volgen. De geestelijkheid is voor vleierij gewicht en daardoor gemakkelijk den god dezer booze wereld ten prooi gevallen. Allen die Christus belijden, worden aan een soortgelijke verzoeking onderworpen, als waarvoor Jezus zich geplaatst zag. (Matth. 4 : 1-8) Er is waakzaamheid en een voortdurende strijd voor noodig om den Duivel en den invloed zijner zendingen te kunnen weerstaan. Daardoor ontstaan voor den Christen velerlei moeilijkheden. Hierover sprak Jezus tot zijn discipelen: „Deze dingen heb ik tot u gesproken, opdat gij in mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt

goeden moed, ik heb de wereld overwonnen." (Joh. 16:33) Uit het feit, dat Jezus de wereld moest overwinnen en ook overwon, volgt dat allen die met hem willen deelhebben, eveneens de wereld moeten overwinnen. Slechts degenen kunnen de wereld overwinnen, die geloof hebben en in trouw tegenover God volharden. „Dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof." — 1 Joh. 5:4.

Dat de Christen om tot het koninkrijk Gods te behooren en lid van zijn rechtvaardige regering te worden, de overwinning moet behalen en de wereld moet overwinnen, wordt duidelijk gemaakt door de woorden van Jezus, die zeide: „Die overwint, ik zal hem geven met mij te zitten in mijnen troon, gelijk als ik overwonnen heb en ben gezeten met mijnen Vader in zijnen troon." (Openb. 3:21) „En die overwint en die mijne werken tot het einde toe bewaart, ik zal hem macht geven over de heidenen." — Openb. 2:26.

Beproevingen en moeilijkheden omringen den Christen vanaf het begin van zijn aardsche loopbaan als Christen en volgen hem zelfs tot het laatst. Velen vallen onder deze beproevingen en treden uit het strijdperk terug. Deze beproevingen en moeilijkheden zijn noodzakelijk.

„Wij moeten door vele verdrukkingen ingaan in het koninkrijk Gods." (Hand. 14:22) In deze verdrukkingen moet de overwinning over den Boosze en zijn organisatie behaald worden, alvorens de Christen gemaakt kan worden tot een pilaar in den heerlijken tempel van God. (1 Joh. 2:14,15; Openb. 3:12) Dezen grooten geloofsstrijd streed Paulus, en aan het einde van zijn aardsche pelgrimsreis behaalde hij de overwinning. Hij was opgenomen in het verbond voor leven, voor een kroon en

voor het koninkrijk, en toen hij zijn loopbaan beëindigde, zeide hij tot zijn geliefden broeder: „Want ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande. Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heer, de rechtvaardige Rechter, in dien dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die zijn verschijning liefgehad hebben.” (2 Tim. 4: 6-8) En zoo moeten allen den goeden strijd strijden en de overwinning behalen, getrouw tot het einde. Dit zijn de eigenschappen van degenen die met Christus Jezus in het koninkrijk verbonden zullen zijn en de groote belooning zullen ontvangen. (Openb. 2:10) Alle waarachtige Christenen die den goeden strijd gestreden hebben, hebben evenals Paulus uitgezien naar dien gezegenden en gelukkigen dag, waarin God door Christus zijn koninkrijk zal oprichten. God voorzeide dat wanneer deze gezegende en gelukkige dag komen zou, zijn waarachtig volk zijn naam zou kennen en zijn Woord zou erkennen en begrijpen. Eveneens voorzeide hij, dat in dien tijd zijn getuigen de boodschap des vredes en de goede tijding omtrent zijn koninkrijk zouden bekendmaken. Hieruit volgt, dat de laatste leden, die op aarde zouden leven ten tijde dat het koninkrijk zou worden opgericht, zouden worden voorgesteld door de voeten van Jezus. Ziende op dien gelukkigen dag zeide God door zijn profeet: „Daarom zal mijn volk, daarom zal het mijnen naam in dien dag kennen, dat ik het zelf ben die spreek: Zie hier ben ik. Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen die het goede boodschap, die den vrede doet hooren; desgenen die goede boodschap brengt van het goede, die

heil doet hooren; desgenen die tot Zion zegt: Uw God is Koning! Daar is een stem uwer wachters, zij verheffen de stem, zij juichen te zamen; want zij zullen oog aan oog zien, als de Heer Zion wederbrengen zal." (Jes. 52:6-8) Alle getrouwe navolgers van Jezus moeten deze profetie vervullen, als zijn regeering begint.

HOOFDSTUK VI

Het Begin

JHOVA bepaalde de „tijden der Heidenen” en gaf daardoor den tijd van het einde van Satan's heerschappij aan. Gedurende vele eeuwen is Satan de onzichtbare heerscher der wereld geweest, niet door recht, maar door toelating of dulding van Jehova. Hieruit volgt, dat wanneer God's tijd zou komen om zijn Gezalfde op zijn troon te plaatsen, dit de tijd voor het einde van Satan's heerschappij door toelating zou kenmerken. Daar wij weten, dat de Duivel de tegenstander Gods is, hetgeen wordt aangegeven door zijn naam Satan, is het zeker, dat Satan niet vrijwillig afstand van zijn macht zou doen maar door den Heer zou moeten worden uitgeworpen. Natuurlijk zou Jehova Satan onmiddellijk hebben kunnen uitwerpen en zijn macht verpletterd hebben, maar dit schijnt niet God's wijze te zijn, waarop hij zijn werk volvoert. De feiten toonen aan, dat terwijl deze uitwerping voltrokken wordt, God een speciaal werk door middel van zijn gezalfden doet en daardoor de natiën der aarde van zijn voornemens in kennis stelt. Bij Jehova gaat alles ordelijk in zijn werk. Uit de bewijsvoering zou blijken, dat Satan's uitwerping in 1914 begon en dat dit werk nog steeds niet ten einde is. Dit werk moet voortgaan, totdat God's regeering der gerechtigheid voor den mensch ten volle op aarde zal zijn opgericht.

De Tijden der Heidenen

Alle volken of natiën met uitzondering van de Joden worden in de Schrift Heidensch genoemd. De reden hiervoor is, dat de Joden of Israëlieten God's volk waren en hij over hen de Heerscher was. Toen God den Heidenen toestond Zedekia, Israël's laatsten koning, ten val te brengen, begonnen de Heidenen of niet-Joden een universeele regeering, en vanaf dien tijd begonnen de „tijden der Heidenen” te tellen. De datum van den val van Zedekia wordt zoowel door de Schrift als door de wereldgeschiedenis bepaald op 606 v. Chr. In dat jaar was het, dat Satan de god der geheele wereld werd, dat wil zeggen, de onzichtbare heerscher over alle natiën der aarde. Hieruit volgt, dat het einde van de „tijden der Heidenen” tevens het begin van den tijd zou kenmerken, waarin Satan niet langer zou toegestaan worden, ongehinderd te regeeren. Het is dus van belang om aan de hand van behoorlijke bewijzen den duur van de periode der Heidenen, die Jezus „de tijden der Heidenen” noemde, vast te stellen. (Luc. 21:24) Er zijn twee directe bewijzen die elkander bevestigen en er is een omstandig bewijs, dat wederom de directe bewijzen bevestigt, wat „de tijden der Heidenen” aangaat. Al deze drie bewijzen toonen aan, dat „de tijden der Heidenen” in 1914 A. D. eindigden. Die datum geeft daarom den tijd van het einde van Satan's heerschappij aan, en vanaf dien tijd kan verwacht worden dat in zijn heerschappij ingegrepen zal worden.

Het eene directe bewijs staat in verband met de straf van Israël die in het jaar 606 v. Chr. begon en moest eindigen na een periode van „zeven tijden”. De Israëlieten braken herhaaldelijk

hun verbond met God en werden daarvoor gestraft. (Richt. 4 : 14; 4 : 2, 3; 10 : 7, 8; 13 : 1) Jehova waarschuwde de Israëlieten, dat indien zij in de ontrouw ten aanzien van hun verbond zouden volharden, hij hen „zeven tijden meer” of zeven tijden boven hetgeen hij hen reeds gestraft had, zou straffen. „Daartoe zal ik mijn aangezicht tegen u lieden zetten, dat gij geslagen zult worden voor het aangezicht uwer vijanden; en uwe haters zullen over u heerschappij hebben, en gij zult vlieden als u niemand vervolgt. En zoo gij mij tot deze dingen toe nóg niet hooren zult, ik zal nog daar toedoen, om u zevenvoudig over uwe zonden te tuchtigen. En ik zal uwe steden eene woestijn maken en uwe heiligdommen verwoesten; en ik zal uwen liefelijken reuk niet ruiken. Daartoe zal ik u onder de heidenen verstrooien en een zwaard achter u uittrekken, en uw land zal woest en uwe steden zullen eene woestijn zijn.” — Leviticus 26 : 17, 18, 31, 33.

Door den Profeet Ezechiël gaf God een opsomming van de vele ondervindingen van Israël en maakte daarin zijn besluit kenbaar, Israël voor zijn ongehoorzaamheid te straffen. (Ezech. 20:1-39) God's vonnis tegen Israël werd door zijn profeet in de volgende woorden vastgelegd: „Terwijl zij uw ijdelheid zien, terwijl zij u leugen voorzeggen, om u op de halzen te stellen dergenen die van de goddeloozen verslagen zijn, welker dag gekomen was ten tijde der uiterste ongerechtigheid. Keer uw zwaard weder in zijne scheede. In de plaats waar gij geschapen zijt, in het land uwer woningen zal ik u richten, en ik zal over u mijne gramschap uitgieten, ik zal tegen u door het vuur mijner verbolgenheid blazen, en ik zal u overgeven in de hand van brandende menschen, smeders des ver-

derfs; het vuur zult gij tot spijs zijn, uw bloed zal zijn in het midden des lands: uwer zal niet gedacht worden, want ik de Heer heb het gesproken." — Ezech. 21 : 29-32.

Zedekia was toen koning van Israël. Zedekia was een en twintig jaar oud, toen hij zijn regeering begon en hij regeerde elf jaren te Jeruzalem. (2 Kron. 36 : 9-11) „In het elfde jaar van Zedekia, in de vierde maand op den negenden der maand, werd de stad doorgebroken. En de Koning van Babel slachtte de zonen van Zedekia te Ribla voor zijne oogen, ook slachtte de Koning van Babel alle edelen van Juda; en hij verblindde de oogen van Zedekia en bond hem met twee koperen ketenen, om hem naar Babel te voeren." (Jeremia 39 : 2, 6, 7) Zedekia begon zijn regeering in het jaar 617 v. Chr.; en elf jaren daarna, namelijk in het jaar 606 v. Chr., werd hij gevangen genomen en naar Babylon gebracht, terwijl de natie Israël ten val kwam. Dit was precies de tijd van de voltrekking van God's vonnis tegen Israël. Deze datum, namelijk het jaar 606 v. Chr., stelt zonder eenigen twijfel het begin van de universeele Heidensche heerschappij vast, die „de tijden der Heidenen" genoemd wordt.

Een „tijd", als in de Schrift gebruikt, heeft betrekking op een jaar, zoowel letterlijk als ook in symbolische beteekenis. Een symbolische tijd wordt berekend naar het maanjaar van 360 dagen. Een symbolisch jaar of tijd zou dus een periode van 360 letterlijke jaren aanduiden. (Ezech. 4 : 6) „Zeven tijden" zouden dus, indien zij letterlijk beschouwd moesten worden, zeven letterlijke jaren beteekenen, en indien zij symbolisch opgevat moesten worden, zou het een periode van zeven maal 360 jaren of een totaal van 2520 letterlijke jaren zijn.

De Schrift toont duidelijk aan, dat de „zeven tijden” van straf over Israël symbolisch en dus niet letterlijk opgevat moeten worden. Israël had voordien meer straf ondergaan dan slechts zeven jaren. (Richt. 3 : 8, 14) De Joden waren in Babylon zeventig jaar, en nadat zij uit Babylon teruggekeerd waren, bleven zij straffen ontvangen van de hen omringende volken. Zoo moeten wij dus tot de gevolgtrekking komen dat de genoemde periode betrekking heeft op een symbolischen tijd. Deze strafperiode, die in 606 v. Chr. begon en zeven symbolische tijden of 2520 jaren duurde, eindigde in 1914 A. D. De feiten toonen aan, dat het begin van den oorlog van 1914 A. D. de Joden met geestdrift vervulde om naar hun eigen land terug te keeren, en aan het einde van den oorlog kwamen de leidende natiën der aarde overeen, de Joden naar hun land te laten terugkeeren. Hun straf was geëindigd. — Jes. 40 : 1, 2.

Nebukadnezar's Droom

Een ander direct getuigenis heeft betrekking op de ondervindingen van Nebukadnezar, den koning van Babel, die de eerste keizer van het wereldrijk Babyionië was. Nebukadnezar had een droom, en God's Profeet Daniël gaf een uitlegging van dien droom. (Dan. 4:1-28) Het feit, dat de geïnspireerde profeet Gods de uitlegging deed en dat het bericht hiervan zoo nauwkeurig in God's Woord werd opgeteekend, toont aan, dat het in God's bedoeling lag het te laten opteekenen voor het welzijn van die waarachtige Christenen, die in den tijd van het einde op aarde zouden leven en die dan het voorrecht zouden hebben de beteekenis er van te begrijpen, en dit begrip zou dan dienen ter aan-

moediging en vertroosting van Christenen. (Rom. 15 : 4; 1 Cor. 10 : 11) Toen Daniël de profeet de uitlegging bekendmaakte, zeide hij tot Nebukadnezar: „Te weten, men zal u van de menschen verstooten, en met het gedierte des velds zal uwe woning zijn, en men zal u kruid als den ossen te smaken geven, en gij zult van den dauw des hemels nat gemaakt worden, en daar zullen zeven tijden over u voorbijgaan: totdat gij bekent dat de Allerhoogste heerschappij heeft over de koninkrijken der menschen, en ze geeft wien hij wil.” — Dan. 4 : 25.

Satan was de god of onzichtbare heerscher der geheele wereld, en Nebukadnezar was de eerste keizer van die wereldmacht. God liet Daniël bestekking nemen op alle wereldmachten, namelijk op Babylon en de wereldrijken die haar opvolgden, onder het symbool van „wilde dieren”. (Dan. 7:17) De regeeringen die door „wilde dieren” gesymboliseerd werden, moesten zonder onderbreking voortduren tot de komst van God's Gezalfde. (Dan. 7 : 13, 14) Hetgeen de Profeet Daniël in de uitlegging van dien droom voorzeide, ging in bestrekking tot Nebukadnezar in vervulling: „Dit alles kwam over den koning Nebukadnezar.” Hij werd in het veld gedreven en leefde gedurende zeven jaren als een beest. Deze zeven jaren waren een symbool voor de geheele periode, gedurende welke Satan's wereldrijken zonder onderbreking zouden voortduren. De ondervindingen van Nebukadnezar stelden symbolisch voor, dat de natiën der aarde, onder hun onzichtbaren heerscher Satan, beestachtig zouden zijn tot aan den tijd, waarin het volk de regeering des Allerhoogsten zou erkennen. Dit wordt aangegeven door de woorden van den profeet: „En daar zullen zeven tijden over u voor

bijgaan: totdat gij bekent dat de Allerhoogste heerschappij heeft over de koninkrijken der menschen, en ze geeft wien hij wil." Met andere woorden, het gezicht of de droom was het volgende: De heidensche overheersching zou beestachtig zijn en gevoerd worden onder het oppertoezicht van Satan gedurende een periode van zeven tijden en totdat het begin van het koninkrijk des Allerhoogsten zou komen.

De „tijden der Heidenen" begonnen zooals bovendien verklaard in het jaar 606 v. Chr. „Zeven tijden" of 2520 letterlijke jaren zou het einde van de tijden der Heidenen in het jaar 1914 aangeven. Dat zou dan den tijd kenmerken, waarin hij wiens recht het is, de macht die hem als groote uitvoerende Dienaar des Allerhoogsten verleend was, zou aanvaarden en de uitoefening van zijn macht en autoriteit ter omverwerping van Satan's heerschappij zou beginnen uit te oefenen.

Er zijn hier dus twee getuigenissen die met elkander overeenstemmen wat de lengte van de „tijden der Heidenen" aangaat. „Op den mond van twee getuigen of op den mond van drie getuigen zal de zaak bestaan." (Deut. 19:15) Hierdoor bepaalt Jehova, op welke wijze een belangrijke zaak bewezen moet worden. Behalve deze directe bewijzen geeft God verder nog omstandige bewijzen, die indien mogelijk nog krachtiger zijn dan de bovengenoemde directe bewijzen.

Het Begin der Smarten

Wanneer profetie geschreven of uitgesproken wordt is de tijd van de vervulling dier profetie zelden of nooit definitief aangegeven. Profetie betekent het voorspellen van hetgeen in een toe-

komstigen tijd geschieden zal. Er is een wijze om met zekerheid vast te stellen, wanneer een profetie vervuld is, en God heeft in dezen weg voorzien. Indien gebeurtenissen plaatsvinden of feiten bekend worden die nauwkeurig in overeenstemming zijn met de profetie, kunnen wij weten, dat de tijd, waarin deze gebeurtenissen plaatsvinden, de tijd voor de vervulling dier profetie is. Deze gebeurtenissen die aldus plaatsvinden en in overeenstemming zijn met de bewoordingen van de profetie, worden waarneembare feiten genoemd. Een ieder die profetie leest en vervolgens de feiten waarneemt, die in nauwkeurige overeenstemming met hetgeen geprofeteerd werd, zijn, waarneemt, kan de profetie terecht uitleggen in dien tijd in vervulling te zijn gegaan.

Enkele dagen voor zijn kruisiging sprak Jezus een groote profetie uit. Deze profetie moest te eeniger tijd in de toekomst in vervulling gaan. Thans toonen de waarneembare feiten die hebben plaatsgevonden en die in nauwkeurige overeenstemming met de woorden van de profetie zijn, aan, dat de profetie die door hem uitgesproken werd, in vervulling gegaan is. Een ieder die nu deze profetie leest en vervolgens de waarneembare feiten kent en deze op de profetie toepast, kan de vervulling dier profetie erkennen. Men zal bemerken, dat de vervulling van de profetie, die door den Heere Jezus uitgesproken werd, in nauwkeurige overeenstemming met de twee directe bewijzen die omtrent „de tijden der Heidenen” gegeven zijn, is en aantoon, dat zijn profetie in 1914 in vervulling begon te gaan. Zij kenmerkt eveneens, dat 1914 de datum is, waarop hij „wiens recht het is” om te regeeren, zijn macht en autoriteit moest aanvaarden, zijn heerschappij moest beginnen en tegen Satan

moest optreden om hem uit zijn heerschappij over de wereld te ontzetten. Het begin van dien tijd wordt door den Heere Jezus genoemd als „het begin der smarten” over de wereld.

Alle profeten hadden van tevoren het feit bekendgemaakt, dat God zijn koninkrijk der gerechtigheid zal oprichten. De discipelen van Jezus waren met deze profetieën bekend. Bovendien onderwees Jezus hen over het komende koninkrijk of de heerschappij der gerechtigheid. Hij had hun gezegd, dat deze niet eerder zou komen dan na het einde der wereld, waarover Satan als vorst heerschte. Hij had hun gezegd, dat hij zou wederkeeren, hen tot zich zou nemen en dat zij dan met hem in zijn koninkrijk of heerschappij der gerechtigheid een aandeel zouden hebben. Daar de discipelen van deze gedachten vervuld waren, kan gemakkelijk begrepen worden, waarom zij zoo'n bijzondere belangstelling voor zijn komst en het einde der wereld hadden. Zij kwamen tot Jezus, toen hij alleen was en stelden hem deze vraag: „Zeg ons wanneer zullen deze dingen zijn, en wat zal het teeken van uw komst en van het einde der wereld zijn?” (Matth. 24:3) Het antwoord van Jezus gaf te kennen, dat er een lange periode zou verstrijken, alvorens deze dag van zijn komst en het einde der wereld zou komen. Natuurlijk moest het einde der wereld den tijd aangeven, waarin hij zijn macht zou aanvaarden en zijn regeering beginnen. Daarna gaf hij zijn discipelen te kennen, wat zijn navolgers op aarde aan het einde van die periode zouden waarnemen. Hij zeide hun niet, dat zij in den hemel moesten zien naar eenige openbaring van zichtbare macht. Hij zeide hun, dat er dan op aarde gebeurtenissen zouden plaatsvinden, die gemakkelijk door alle menschen zouden kunnen

worden waargenomen. Hij zeide: „Want het ééne volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ééne koninkrijk tegen het andere koninkrijk, en daar zullen zijn hongersnooden, pestilentiën en aardbevingen in verscheidene plaatsen. Doch alle die dingen zijn maar een begin der smarten.” — Matth. 24 : 7, 8.

Het jaar 1914 kenmerkte het begin van die gebeurtenissen, die Jezus daar noemde. Voor dien tijd waren er reeds vele oorlogen gekomen en gegaan; maar in den oorlog van 1914 stond de eene natie tegen de andere natie, het eene koninkrijk tegen het andere koninkrijk op, als nog nimmer tevoren had plaatsgevonden. Het is tevens belangrijk in dit verband op te merken, dat de voornaamste natiën, die hierbij betrokken werden, natiën waren, die beweerden tot de Christenheid of het „georganiseerde Christendom” te behooren. De natiën die een godsdienst gesticht hadden en deze ten onrechte met „Christelijke godsdienst” betiteld hadden, werden in 1914 in de meest doodelijke volkerenstrijd gewikkeld. Wat beduidde dit? Het kenmerkte het einde van den tijd, waarin Satan toegelaten zou worden, de natiën der aarde zonder onderbreking of ingrijping te regeeren. Natuurlijk wist Jezus, dat het begin van dien tijd door een oorlog gekenmerkt zou worden, omdat Satan dan toornig zou worden en hij zou veroorzaken, dat alle natiën waarover hij heerschte, toornig zouden worden. Vervolgens gaf Christus Jezus aan een van zijn discipelen, namelijk Johannes, een openbaring omtrent hetgeen te dien tijde zou geschieden. Hij zeide: „Wij danken u, Heere God almachtig, die is, en die was, en die komen zal, dat gij uwe groote kracht hebt aangenomen en als koning hebt geheerscht; en de volkeren waren toornig geworden,

en uw toorn is gekomen." — Openb. 11:17, 18.

Getrouw overeenkomstig deze profetie van Jezus kenmerkte 1914 „het begin der smarten". Het was het begin van een kommervollen tijd voor Satan en zijn heerschappij en het begin van groote smarten over de volken, waarover hij langen tijd de onzichtbare heerscher geweest was. De Wereldoorlog bracht de grootste smart, die ooit over de natiën der aarde gekomen is. Evenals Jezus voorselde ging hij begeleid van een groote pestilentie, die meer menschen ten grave sleepte, dan in den oorlog gedood werden. Kort daarna in den nasleep van den oorlog brak er een verwoestende hongersnood uit, als gevolg waarvan millioenen menschen den hongerdood stierven. Sedert 1914 zijn er meer aardbevingen waargenomen dan in eenigen tijd in de geschiedenis der menschheid. In de Schrift wordt „aardbeving" gebruikt als een symbool voor revolutie. Daarom zijn er niet alleen letterlijke aardbevingen geweest, maar ook symbolische aardbevingen of revoluties, die vele van de natiën der aarde geschud hebben.

Het feit, dat Jezus verklaarde, dat de bovengenoemde gebeurtenissen „het begin der smarten" zouden vormen, toont aan, dat andere smarten volgen zouden. En zoo was het ook. De voorstanders van den Wereldoorlog beweerden met kracht en klem, dat de oorlog de regeeringsatmosfeer zoodanig zou reinigen, dat eeuwige vrede en rust onder de menschheid volgen zou en dat tevredenheid en welvaart aller lot zou zijn. Hetgeen werkelijk tot stand kwam was precies het tegendeel van deze voorspellingen. Jezus zeide, dat het aldus zijn zou. Inplaats dat de Wereldoorlog welvaart bracht en gevolgd werd door begeerenswaardige toestanden, zou er volgens Jezus op aarde zijn

„benauwdheid der volkeren, met twijfelmoedigheid, ... en den menschen het hart zal bezwijken van vreeze en verwachting der dingen die het aardrijk zullen overkomen; want de krachten der hemelen zullen bewogen worden.” — Luc. 21:25, 26.

Eenigen tijd na den wereldoorlog zeide de president der Vereenigde Staten, toen hij een beschouwing over de benarde omstandigheden in de wereld gaf:

Dit zijn dagen van groote verslagenheid, als hangt een groote wolk over de wereld. Het schijnt alsof groote blinde materiele krachten losgelaten zijn, die langen tijd in bedwang gehouden zijn.

Andere menschen gaven een soortgelijke meening te kennen:

Voor den oorlog hebben menschen dikwijls verondersteld, dat onze beschaving een Christelijke was. De oorlog heeft ons aan ons zelf geopenbaard. De beschaving is heidensch. — Dr. Bernard I. Bell.

Wij zijn aan een kruispunt gekomen en niemand weet, welke richting wij moeten inslaan. — H.G. Wells.

De toekomst is zeer duister. Wij zijn in de avond-schemering der civilisatie gekomen. — Dr. H. L. Brailsford.

Na de beëindiging van den oorlog duurde de benauwdheid voort; en nu wij den oorlog tien jaar achter den rug hebben, verkeert iedere natie der aarde in verslagenheid en het volk is in benauwdheid en vrees heeft allen aangegrepen. Men siddert als men aan de toekomst denkt.

In verdere vervulling van de profetie van Jezus betreffende het einde der wereld werden ware Christenen gedurende den Wereldoorlog vervolgd, omdat zij niet tegen hun geweten en tegen God's gebod wilden ingaan, door er aan deel te nemen

hun medemensch te dooden. De haat van alle natiën die bij den oorlog betrokken waren werd tegen dezulken gericht. (Matth. 24 : 9) Velen die beweerd hebben Christenen te zijn leggen haat aan den dag, zoowel onderling als tegen hun broeders, evenals de Heer voorzeide. (Matth. 24 : 10) Dit zijn verdere smarten. Vele valsche profeten zijn opgestaan om het volk te misleiden, en onder hen zijn in het bijzonder de geestelijken geweest, die sedert 1914 openlijk God geloochend hebben, alsmede het feit dat hij een rechtvaardige regeering op aarde zou oprichten. (Matth. 24 : 11) Een ander deel van die profetie was: „En omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zoo zal de liefde van velen verkouden.” (Matth. 24 : 12) Ongerechtigheid beteekent wetteloosheid. Er is nooit een tijd van zooveel wetteloosheid tegen God en zijn gerechtigheid geweest als thans, en wel in landen, die de aanspraak maken Christelijk te zijn.

Voorts worden de Joden in hun land herzameld en zij bouwen het land weer op, evenals Jezus voorzeide, dat zij aan het einde der wereld doen zouden. — Luc. 21:24.

Indien er geen andere bewijzen beschikbaar waren behalve de groote door Jezus gegeven profetie, zouden de feiten, die sedert 1914 hebben plaatsgevonden, reeds zonder eenigen twijfel bewijzen, dat dat jaar het groote keerpunt in de geschiedenis der menschheid aangaf. Het onbetwistbare getuigenis bevestigt boven allen twijfel, dat 1914 het begin van een tijd kenmerkt, die door God's profetie genoemd werd, waarin God de heerschappij zou opdragen aan hem „wiens recht het is”. En andere verklaring voor de toestanden die thans op aarde heerschen, is er niet. Het ligt

in God's bedoeling het volk, dat naar waarheid zoekt, uit deze gebeurtenissen te leeren, dat de dag voor hun bevrijding nabij is en dat zijn rechtvaardige regeering weldra voor hun welzijn zal werkzaam zijn. — Luc. 21 : 28.

Oorlog in den Hemel

De Schrift toont duidelijk aan, dat Satan, alhoewel hij de vijand Gods was, toegelaten werd in den hemel te blijven, tot God's bestemde tijd om hem uit te werpen, komen zou. Er staat geschreven: „Daar was nu een dag als de kinderen Gods kwamen om zich voor den Heer te stellen, dat de Satan ook in het midden van hen kwam.” (Job 1 : 6) Dit werd na den zondvloed geschreven, en de omstandigheden schijnen er buiten eenigen twijfel op te wijzen, dat Satan in dien tijd toegang tot den hemel had. Een heerschaar van booze geesten of engelen was met Satan verbonden om zijn booze heerschappij in den hemel uit te oefenen. (Efeze 6 : 12) Deze booze wezens vormden met den Duivel het onzichtbare deel der wereld, dat macht en invloed over menschen uitoefent en dat in den door God bepaalden tijd door Christus zal vernietigd worden. — 2 Petr. 3 : 7-13; 1 Joh. 3 : 8.

Langen tijd geleden bepaalde God den tijd, waarop hij Satan uit den hemel zou werpen. Hij wist precies, wanneer deze tijd zou zijn, en of hij dit al of niet aan iemand geopenbaard heeft, is niet bekend. De aanwijzingen van de Schrift zijn zoodanig, dat hij zelfs den Heere Jezus hierover niet heeft ingelicht; maar God zelf wist er natuurlijk alles van. „Gode zijn al zijn werken vanaf den beginne bekend.” (Hand. 15 : 18) Na Jezus' opstanding en verschijning in den hemel bood hij

zich Jehova aan en God zeide tot hem: „Zit aan mijn rechterhand, totdat ik uwe vijanden gezet zal hebben tot een voetbank uwer voeten.” (Ps. 110 : 1) Dit bewijst ten duidelijkste, dat God toen reeds besloten had, Satan uit den hemel te werpen en dat dus Satan een zekeren tijd daarna op de aarde zou zijn. De aarde is God's voetenbank (Jes. 66:1) en het maken van Satan tot de voetenbank van Jezus beteekende, dat God hem onder zijn voeten zou leggen. Tot aan dien tijd moest Jezus wachten. Christus Jezus was te dien tijde bekleed met macht en autoriteit, en dit wordt aangegeven door het feit, dat God tot hem zeide: „Zit op mijn troon aan mijn rechterhand”, hetgeen een gunstpositie beteekende. Jezus zelf zeide, dat hij met zijn Vader op den troon zat, nadat hij in den hemel was opgevaren. Wat Christus Jezus vanaf dien tijd ook gedaan moge hebben, hij deed niets in betrekking tot de uitwerping van Satan uit den hemel, totdat God's bestemde tijd gekomen was. Eerst dan zouden wij kunnen verwachten, dat hij in overeenstemming met Jehova's wil zou handelen.

Satan de vijand werd toegelaten, zijn goddeloos werk voort te zetten, en wel zonder eenige hinderenis, daar God wel wist, dat hij te bestemder tijd zou bewerken dat zelfs de booze werken van Satan hem zouden prijzen. Eeuwenlang aanschouwde Jezus Christus de arrogantie van Satan en zijn tartende boosheid tegen God. Hij zag, hoe hij zijn boozen invloed over de regeeringen, natiën en volken der aarde uitoefende en ze van God afkeerde. Hij moet er ongetwijfeld kennis van genomen hebben, hoe Satan Jehova lasterde en in een geheel verkeerd daglicht plaatste en de Christenen op aarde, die Jehova's gebod getrouw gehoorzaamden, vervolgden; en toch moest hij niettegenstaande dit alles

wachten. God had er een bepaald doel mede, Jezus tot zijn bestemden tijd te laten wachten, alvorens hij handelend kon optreden. Paulus bevestigt dat Jezus moest wachten, als hij zegt: „Maar deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods, ...totdat zijne vijanden gesteld worden tot een voetbank zijner voeten.” — Hebr. 10 : 12, 13.

Ongetwijfeld zou God te bestemder tijd zijn geliefden Zoon oproepen om handelend op te treden, en de tijd van het begin voor dit optreden zou aan het einde der wereld zijn, wanneer hij wiens recht het is, komen zal, evenals God door zijn profeet voorzegd had. Het boven voorgelegde bewijs toont onomstootelijk aan, dat deze bestemde tijd in 1914 gekomen was. Toen deze bestemde tijd kwam, gaf Jehova volgens de Schrift zijn geliefden Zoon als Vorst en Priester het gebod, om tegen Satan ten strijde te trekken, en dit kenmerkte het „begin der smarten”. Er staat geschreven: „De Heer [Jehova] zal den sceppter uwer sterkte [sceppter van autoriteit en rechtmatige macht, aan zijn Zoon toevertrouwd] zenden uit Zion [God's organisatie] zeggende: Heersch in het midden uwer vijanden.” (Psalm 110 : 2) Te dien tijde stond Christus Jezus op, dat wil zeggen, hij nam zijn macht en autoriteit aan en begon tegen den vijand op te treden en deze actie duurt nog steeds tegen den vijand voort, ofschoon Satan's recht om macht uit te oefenen, afgelopen is. Deze tijd kenmerkte het begin voor den strijd in den hemel tusschen den Koning der heerlijkheid, den Zoon van Jehova, en zijn engelen aan de eene zijde en Satan, ook genaamd de oude Draak, God's ontrouwe zoon, en zijn engelen aan de andere zijde. God wilde het zoo begrepen hebben, dat het zijn strijd was en dat

Christus Jezus den strijd tegen den vijand aanvoert en daarom zou Jehova God te bestemder tijd den vijand tot een voetbank zijner voeten stellen. In hoofdzaak zegt Jehova: „Dit is mijn strijd; mijn wensch is, dat dit werk door mijn geliefden Zoon tot stand gebracht wordt.” De arrogante Satan wilde natuurlijk geen afstand van den hemel doen; daarom volgde er een strijd. Dit wordt bevestigd door de profetie van Daniël, waarin verklaard wordt, dat Michaël den strijd tegen Satan aanbond. „Michaël” beteekent de Gezalfde Gods, die Christus Jezus is. De profeet zeide: „En te dien tijde [namelijk aan het einde der wereld, in 1914, of het ‚begin der smarten’] zal Michaël opstaan, die groote Vorst, die voor de kinderen uws volks staat; als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal, als er niet geweest is sinds dat er een volk geweest is, tot op dien tijd toe.” (Dan. 12 : 1) Daar begon de tijd van benauwdheid in den hemel en terzelfder tijd brak ook de benauwdheid op aarde uit. In dezen hemelschen strijd werd Satan volkomen uitgeworpen en de benauwdheid op aarde zal voortduren, totdat de grootste moeilijkheden die de aarde ooit gekend heeft, zullen bereikt zijn met als gevolg de volkomen vernietiging van Satan’s onzichtbare en zichtbare heerschappij.

Bevestigend bewijs wordt gevonden in het twaalfde hoofdstuk van Openbaring. Dat boek werd in symbolische taal geschreven. Daar wordt het woord „vrouw” gebruikt om Zion, welke God’s organisatie is en die de rechtvaardige regeering baart, te symboliseeren, welke regeering symbolisch wordt voorgesteld als „het mannelijk kind”. In de profetie staat geschreven: „Eer zij barensood had, heeft zij gebaard... een jongskén.” (Jes. 66 : 7)

Deze tekst juist uitgelegd beteekent, dat de regeering geboren werd, voordat de strijd begon. Dit moet zoo zijn, omdat de nieuwe regeering eerst moest komen, alvorens de strijd tegen Satan's regeering kon beginnen. In de Openbaring wordt aangetoond, dat er den waren en getrouwen navolgers van Christus „een groot wonder in den hemel” getoond werd. Dat wil niet zeggen dat de Christenen dit met hun natuurlijke oogen aanschouwden; maar de trouwe onderzoekers van de goddelijke profetie namen een groot wonder waar, voorgesteld door de vrouw, namelijk God's organisatie. De „vrouw” stelt Zion voor en is „bekleed met de zon en de maan onder haar voeten en op haar hoofd een kroon met twaalf sterren”. Deze symbolische taal beteekent, dat Zion het zonslicht van God's Woord en waarheid heeft en in overeenstemming met zijn wet wandelt, hetgeen gesymboliseerd wordt door „de maan”; en „een kroon op haar hoofd” symboliseert, dat God volkomen autoriteit aan het hoofd van Zion, zijn geliefden Zoon heeft toevertrouwd; terwijl de „twaalf sterren” in het bijzonder de twaalf geestelijke stammen Israëls voorstellen, een beeld van de gemeente Gods.

Terzelfder tijd verscheen er „een ander wonder” in den hemel, „een groote roode draak, hebbende zeven hoofden en tien hoornen, en op zijne hoofden zeven koninklijke hoeden”. (Openb. 12 : 3) De „groote roode draak” is de organisatie des Duivels. (Openb. 20 : 1-3) De „zeven hoofden” stellen voor, dat de Booze volledige onzichtbare macht over de natiën der aarde heeft uitgeoefend, terwijl de „tien hoornen” symbolisch voorstellen, dat hij alle regeeringen en natiën der aarde bestuurt. „Zeven” is een symbool van volledigheid, van dingen die

onzichtbaar zijn, terwijl „tien” een symbool is van volledigheid van zichtbare dingen. Daarom toonen deze beiden samen aan, dat voor het begin van den strijd en bij de geboorte van de Regeering de Duivel volledige macht in den hemel (onzichtbaar) en op de aarde over de natiën der aarde uitoefende.

De geboorte van het „mannelijk kind” stelt symbolisch de Regeering voor en kenmerkt den tijd, waarin Christus' regeering haar activiteit tegen Satan begon. De eerste daad van de nieuwe regeering was de uitwerping van Satan uit den hemel. De oorlog in den hemel begon, en Satan werd op de aarde geworpen. „En daar werd krijg in den hemel: Michaël en zijne Engelen krijgden tegen den draak, en de draak krijgde ook en zijne engelen. En zij hebben niet vermocht, en hunne plaats is niet meer gevonden in den hemel. En de groote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satan, die de geheele wereld verleidt; hij is, zeg ik, geworpen op de aarde, en zijne engelen zijn met hem geworpen. En ik hoorde eene groote stem, zeggende in den hemel: Nu is de zaligheid en de kracht en het Koninkrijk geworden onzes Gods, en de macht van zijnen Christus; want de verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onzen God dag en nacht, is nedergeworpen.” — Openb. 12 : 7-10.

Wij zijn in staat deze profetie wat den tijd aangaat uit te leggen aan de hand van hetgeen op aarde heeft plaatsgevonden; en aangezien „het begin der smarten” door het begin van den Wereldoorlog in 1914 gekenmerkt werd, wordt hierdoor tevens de tijd vastgesteld. Deze smarten moeten voortduren tot den grooten strijd des almachtigen Gods tegen den Duivel, die de vernietiging van al zijn aardsche macht ten gevolge zal hebben.

(Openb. 16:13-16) De strijd in den hemel is geëindigd en is nu op de aarde overgegaan. „Hierom bedrijft vreugde, gij hemelen en gij die daarin woont. Wee dengenen die de aarde en de zee bewonen! want de duivel is tot u afgekomen en heeft grooten toorn, wetende, dat hij een kleinen tijd heeft. En toen de draak zag dat hij op de aarde geworpen was, zoo heeft hij de vrouw vervolgd, die het jongskens gebaard had.” — Openb. 12:12, 13.

Daar Satan sedert dien tijd erkent, dat zijn tijd om zich op den grooten krijg van Armageddon voor te bereiden kort is, gaat hij voort zijn invloed op de natiën der wereld te doen gelden ten einde zich op een nieuwen grooten strijd voor te bereiden, terwijl hij door middel van de geestelijkheid een kwaadaardige vervolging opent tegen degenen die God op aarde getrouw zijn. Deze verschrikkelijke vervolging duurt voort. Dit verklaart waarom de geestelijkheid en haar georganiseerd godsdienstsysteem over de geheele aarde strijdt tegen de verkondiging der waarheid omtrent God's rechtvaardige regeering die op aarde opgericht wordt. Jezus verklaarde niet alleen, dat (1914) de Wereldoorlog het begin der smarten zou zijn, maar ook dat het definitieve einde gekenmerkt zou worden door de grootste benauwdheid die de aarde ooit gekend heeft en die ook de laatste zal zijn. „Want alsdan zal er groote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest vanaf het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal. En zoo die dagen niet verkort werden, geen vleesch zoude behouden worden; maar om der uitverkorenen wil zullen die dagen verkort worden.” (Mattheüs 24:21, 22) Deze woorden des Meesters verklaren de koortsachtige en wanhopige poging die door de regeerders der verschillende regeeringen der

aarde in het werk gesteld worden om zich op de moeilijkheden voor te bereiden. Ongetwijfeld weten de regeerders dezer regeeringen niet, dat Satan degene is, die hen tot deze voorbereiding aanspoort. Het doel waarom wij hierop de aandacht vestigen is niet om de regeerders te schande te maken, maar op de feiten te wijzen, dat de regeerders evenals het volk mogen weten, dat Satan de groote vijand der menschen is.

In dien strijd, die in den hemel gevoerd werd, behaalde Jezus als aanvoerder der hemelsche heirscharen de overwinning. De profeet toont aan, dat Jehova zeide, toen hij zich in dien tijd tot zijn geliefden Zoon richtte: „De Heer heeft gezworen, en het zal hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening Melchizedeks.” (Ps. 110 : 4) Dit bewijst, dat Christus Jezus het tegenbeeld van Melchizedek is en den strijd tegen Satan den vijand als de groote Veldmaarschalk van Jehova aanvoert. Vervolgens stelt de profeet Jehova God voor, hoe hij aan de rechterhand van zijn geliefden Zoon staat, hetgeen wil zeggen dat Jehova zijn voornaamste bijstand is: „De Heer is aan uwe rechterhand, hij zal Koningen verslaan ten dage zijns toorns. Hij zal recht doen onder de heidenen; hij zal het vol doodde lichamen maken; hij zal verslaan dengene, die het hoofd is over een groot land.” — Psalm 110 : 5, 6.

Ter verdere bevestiging van dit punt spreekt God's profeet van Christus Jezus, hoe hij zijn gezag aanvaardt om de machten der gerechtigheid tegen den Booze aan te voeren en de overwinning te behalen: „Gij zijt veel schooner dan de menschenkinderen: genade is uitgestort op uwe lippen; daarom heeft u God gezegend in eeuwigheid. Gord uw zwaard aan de heup o held! uwe majesteit en

uwe heerlijkheid; en rijd voorspoediglijk in uwe heerlijkheid, op het woord der waarheid en rechtvaardige zachtmoedigheid; en uwe rechterhand zal u vreeselijke dingen leeren." — Psalm 45 : 3-5.

God gaf door zijn Profeet Daniël een beschrijving van de wereldmachten, namelijk van Babylonië, toen het een wereldrijk werd en die daarop volgen zouden met inbegrip van het Britsche Rijk en den Volkenbond. De Volkenbond is een vereeniging van meer dan vijftig natiën en is een organisatie, die men „Christenheid” of „georganiseerd Christendom” noemt. De eigenlijke stichter van den Volkenbond is Satan de Duivel. Hij is de groote geest, die deze confederatie van natiën tot stand bracht met het doel de wereld te beheerschen. Maar God verklaart, dat deze bond van volken volkomen mislukken zal en verpletterd zal worden. (Jes. 8 : 9-12) Het was ongeveer te dien tijde, dat de profetie die door Daniël geschreven werd, in vervulling ging. Er staat geschreven: „En in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken dat in eeuwigheid niet zal verstoord worden, en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden: het zal alle die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan.” — Dan. 2 : 44.

Voorts lette men er op, dat het in 1914 was, dat de natiën der aarde zich in oorlog mengden en dat het volk ijdelheid begon te bedenken, namelijk dat de Wereldoorlog de natiën der aarde voor democratie zou rijp maken en vervolgens dat dit door een bond van volken tot stand gebracht zou kunnen worden. Te dien tijde was het, dat de profetie aangaande de aanvaarding van de heerschappij

pij door Christus Jezus op aanwijzing van Jehova God vervuld werd. Toen kwamen de aardsche heerschers volgens afspraak bijeen en de staatslieden, financiers en de geestelijken der wereld kwamen overeen, dat zij geen aandacht zouden schenken aan de vervulling van de profetie als neergelegd in God's Woord, maar dat zijzelf een heerschappij op aarde zouden vestigen, die zij ,de politieke uitdrukking van God's koninkrijk op aarde' noemden. Dit deden zij, door deze bond Volkenbond te noemen. Zij beraadslaagden tezamen tegen God en tegen zijn gezalfden. De Heer bespot hen en zal te bestemder tijd zijn macht tegen hen uitoefenen. Men lette eens op, hoe nauwkeurig Jehova door zijn profeet de gebeurtenissen voorzeide die in dit opzicht vanaf 1914 hebben plaatsgevonden: „Waarom woeden de heidenen en bedenken de volken ijdelheid? De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen te zamen tegen den Heer en tegen zijnen Gezalfde, zeggende: laat ons hunne banden verscheuren, en hunne touwen van ons werpen. Die in den hemel woont zal lachen, de Heer zal ze bespotten. Dan zal hij tot hen spreken in zijnen toorn, en in zijne grimmigheid zal hij ze verschrikken. Ik toch heb mijnen Koning gezalfd over Zion, den berg mijner heiligheid.” — Psalm 2 : 1-6.

Deze teksten stellen buiten eenigen twijfel vast, dat God bezig is een regeering der gerechtigheid op te richten en dat bij deze oprichting de diensten van eerezuchtige politici, gewetenlooze winstzoekers of geestelijken niet gewenscht zijn. Christus is de onzichtbare heerscher van de regeering der gerechtigheid en hij zal zijn vertegenwoordigers op aarde hebben om in den door God bepaalden tijd de aan-

gelegenheden der aarde op zich te nemen. De oprichting van zijn koninkrijk, die in 1914 begon, is thans in vollen gang.

De Tempel

Een van de opeenvolgende stappen, die Christus bij de oprichting van God's koninkrijk der gerechtigheid onderneemt, is de komst tot zijn tempel. Salomo, de vreedzame en heerlijke koning Israëls, die een beeld van Christus was, bouwde Jehova een tempel. Deze tempel was met steenen gebouwd en was een zinnebeeld van den tempel Gods, die niet met menschenlijke handen gemaakt is. Zij die God gezalfd heeft en die hem hun trouw bewijzen, vormen zijn tempel, die hij voor zijn bedoelingen gebruikt. Zijn tempel is geheel en al afgescheiden van Satan's organisatie en vormt er geen deel van. „Of wat samenvoeging heeft de tempel Gods met de afgoden? Want gij zijt de tempel des levenden Gods, gelijkterwijs God gezegd heeft: Ik zal in hen wonen en ik zal onder hen vandelen, en ik zal hun God zijn, en zij zullen mij een volk zijn.” (2 Cor. 6 : 16) „Want door hem hebben wij beiden den toegang door eenen geest tot den Vader. Op welchen ook gij medegebouwd wordt tot eene woonstede Gods in den geest.” — Efeze 2 : 18, 22.

Het Hoofd en de Uiterste Hoeksteen van den tempel Gods is Christus Jezus, en zijn deelgenooten worden levende steenen in den tempel genoemd. (Jes. 28 : 16; 1 Petrus 2 : 5-8; Hebr. 3 : 6) Christus Jezus is God's Boodschapper, die God gebruikt om den geestelijken tempel op te bouwen. Betreffende dezen tempel zegt God door zijn profeet: „Zie, ik zend mijnen Engel die voor mijn aangezicht den weg bereiden zal; en snellijk zal tot

zijnen tempel komen die Heer dien gijlieden zoekt, te weten de Engel des verbonds, aan welken gij lust hebt; zie, hij komt, zegt de Heer der heirscharen." — Mal. 3 : 1.

Jezus verklaarde aan zijn navolgers, dat nadat hij de noodige voorbereidingen voor hen getroffen zou hebben, hij zou wederkeeren en hen tot zich zou nemen. (Joh. 14 : 3) De bovenstaande profetie van Maleachi toont Christus, den Boodschapper als wegbereider en vervolgens hoe hij tot zijn tempel komt en dat zijn komst een groote vreugde voor de tempelklasse beteekent. Een van de titels van Christus Jezus is die van „Bruidegom”, en zijn deelgenooten in zijn regeering worden de „bruid” genoemd. Zij die tot de „bruid” behooren, zouden natuurlijk een groote vreugde in de komst van den „Bruidegom” hebben. Paulus verklaarde, dat de verschijning van Christus in zijn tempel met vreugde zou worden tegemoet gezien door degenen die met hem in zijn rechtvaardige regeering zouden verbonden zijn. (2 Tim. 4 : 8) Dit zou dus beteekenen, dat alle waarlijk gezalfde navolgers van Christus Jezus, die hem werkelijk liefhebben, zich zouden verheugen, iets omtrent zijn verschijning in den tempel te vernemen.

Gelijkenissen

Jezus sprak dikwijls gelijkenissen betreffende het koninkrijk. Een gelijkenis is een verborgen verklaring in den vorm van een profetie, in dien vorm gegeven met het doel haar niet eerder te doen verstaan, alvorens de tijd voor haar vervulling gekomen is. Jezus' doel met het spreken in gelijke

nissen tot zijn discipelen was, dat de ware navolgers van Christus Jezus in staat zouden zijn ze na de vervulling te begrijpen en dat het begrip hiervan hun geloof en vreugde zou vermeerderen. In betrekking tot den tijd van het einde der wereld, waarin hij zijn macht en heerschappij zou aanvaarden en na verklaard te hebben, wat hiervoor het bewijs zou zijn, sprak Jezus een gelijkenis betreffende de maagden: „Alsdan zal het koninkrijk der hemelen zijn gelijk tien maagden, welke hare lampen namen en gingen uit, den bruidegom tegemoet. En vijf van haar waren wijs en vijf waren dwaas.” — Matth. 25 : 1, 2.

„Tien” is een symbool van volledigheid of volheid en stelt derhalve alle maagden voor. De „tien maagden” stellen daarom alle gewijde en gezalfde Christenen voor. Er worden hier twee klassen afgebeeld, de wijze en de dwaze. De „wijze” maagden zijn degenen die hun kennis toepassen in overeenstemming met den goddelijken standaard en die zichzelf met vreugde aan den dienst van de koninkrijksbelangen, die hun opgedragen zijn, wijden. Voor dezulken is God's koninkrijk alles, en zij maken alles in hun leven aan dat koninkrijk en zijn belangen ondergeschikt. (Spreuken 3 : 35; Matth. 6 : 33) De „dwaze” maagden zijn degenen die overeengekomen zijn God's wil te doen en naar den zegen des Heeren verlangend zijn, doch die terzelfder tijd de wereld trachten te behagen; op grond van hun zelfzucht blijven zij in gebreke, getrouw hun plichten ten aanzien van de koninkrijksbelangen te vervullen. Eeuwenlang hebben alle Christenen de komst van den Heer in overeenstemming met zijn belofte verwacht. Zij

worden voorgesteld als uit te trekken om naar zijn komst uit te zien. De gelijkenis stelt voor, hoe alle maagden hun lampen meenemen. De wijzen namen olie in hun vaten mede, maar de dwazen hadden geen olie. Een „lamp” wordt in de Schrift gebruikt als een symbool voor God's Woord der waarheid, terwijl „olie” een symbool van vreugde en blijdschap is. (Ps. 119 : 105; 23 : 5; Hebr. 1 : 9) Alle Christenen hebben hun Bijbels gehad en hebben deze min of meer bestudeerd, maar slechts de wijzen hebben zich verheugd over de vooruitzichten van het op te richten koninkrijk Gods. De wijze maagden verheugen zich in den Bruidegom, als hij tot hen komt en zij worden in de gelijkenis voorgesteld, als met vreugde te zeggen: „Zie de bruidegom”. (Matth. 25 : 6) Deze gelijkenis der maagden stelt de komst van den Heer tot den tempel voor.

De tijd voor de komst tot zijn tempel heeft God vastgelegd door omstandig bewijsmateriaal, waarin hij voorzien heeft. Het heeft God behaagd een parallel van omstandigheden te doen plaatsvinden bij de eerste komst van den Heere Jezus en ten tijde van zijn tweede komst. Deze parallellen stellen den onderzoeker in staat, den tijd voor de vervulling van profetie vast te stellen, en door toepassing van de waarneembare feiten de beteekenis er van duidelijk te maken. Het was in het jaar 29 n. Chr., dat Jezus gezalfd werd en zijn dienst begon. Drie en een half jaar daarna reed Jezus de stad Jeruzalem binnen en bood zich den Israëlieten als Koning aan, waarna hij zich onmiddellijk naar den tempel begaf en deze begon te reinigen. (Matth. 21 : 1-13) Het was in het jaar 1914, dat Jezus als Priester naar de ordening van Melchizedek in gehoorzaamheid aan God's gebod

opstond en de werkzaamheden ter oprichting van zijn koninkrijk begon. Precies drie en een half jaar daarna, namelijk in het voorjaar van 1918 kwam Jezus tot zijn tempel en begon deze te reinigen. De wijze maagdenklasse erkende kort daarna de vervulling van deze profetie en verheugde zich daarover zeer. De feiten toonen dus aan, dat de vervulling van de gelijkenis der maagden begon met de komst van den Heer tot zijn tempel in 1918.

Het doel van de komst tot zijn tempel is het oordeel, als door de Schrift wordt aangetoond. „De Heer is in het paleis zijner heiligheid, des Heeren troon is in den hemel; zijn oogen aanschouwen, zijne oogleden proeven de menschenkinderen. De Heer proeft den rechtvaardige; maar den goddelooze, en dien die geweld liefheeft, haat zijne ziel.” (Ps. 11:4, 5) Dit oordeel moet bij het huis Gods beginnen, dat wil zeggen bij degenen die navolgers van Christus zijn. Dat zou dus den tijd kenmerken van vurige beproevingen, die door den Profeet Maleachi, genoemd worden. (Mal. 3:2, 3) Paulus beschrijft dezen tijd als een tijd, waarin ieders werk als door vuur beproefd zal worden. (1 Cor. 3:12-15) Tevens wordt deze periode gekenmerkt als een tijd van afscheiding van dezulken die den Heer waarachtig gewijd zijn van degenen, die hem slechts ten deele gewijd zijn. — Matth. 13:24-30, 37-40.

De feiten toonen aan dat in vervulling van deze profetische uitspraak een groote beproeving over God's volk kwam, en wel in het begin van het voorjaar van 1918, en te dien tijde werden er velen vervolgd; sommigen bleven getrouw, terwijl velen vielen. Het was inderdaad een beproeving van een ieders toewijding aan den Heer. Sedert dien tijd is het reinigen van den tempel voortgegaan en ve

len zijn gevallen, terwijl anderen hun plaats ingenomen hebben en standvastig gebleven zijn. Zij die getrouw geweest zijn, hebben zich ten eerste verheugd in de ondervindingen, die God hen liet doormaken. Deze reiniging van de tempelklasse, de waarlijk toegewijden des Heeren, wordt ook door den Profeet Jesaja afgebeeld. (Jesaja 6:1-9) Het was in vervulling van deze profetie, dat de waarachtig toegewijden des Heeren wakker geworden zijn voor hun voorrechten kort na 1918.

Daarna volgde het oordeel van alle organisaties, die zich „Christelijk” noemden. De Wereldoorlog en de daarmee gepaard gaande toestanden verschaften voldoende bewijs voor al degenen die de Schrift onderzochten, dat de tijd voor de oprichting van God's koninkrijk gekomen was. Vele geestelijken zagen het en moesten toestemmen dat het waarheid was. De druk was echter te groot voor hen. Zij hadden een te groot verlangen om in de oogen van anderen te schitteren. Zij waren gelijk hun voorbeeld, de Farizeërs. Zij wenschten het koninkrijk met uiterlijk vertoon op te richten, en wel zoo, dat zij de algemeene aandacht zouden trekken. Te dien einde liepen zij den Heer vooruit, verbonden zich met dat deel van de organisatie des Duivels, dat Volkenbond genaamd wordt en noemden deze de voorstelling van God's koninkrijk op aarde.

Door deze beproevende ondervinding die in 1918 begon, kwam de ‚wijze maagden-klasse’ naar voren, namelijk degenen die oprecht en getrouw tegenover den Heer waren en die zich over alle omstandigheden verheugden, waarin de Heer hen bracht. In het duistere nachtelijke uur, voorgesteld door middernacht, erkenden zij den Bruidegom en riepen uit: „Zie, de Bruidegom!”

Ponden en Talenten

Een ander bewijs voor de opeenvolgende stappen die in verband met de oprichting van het koninkrijk des Heeren genomen werden, wordt ons aangetoond door de gelijkenis van de ponden en talenten, die Jezus voor zijn discipelen uitsprak. In de gelijkenis van de ponden stelde Jezus zichzelf voor als „een zeker welgeboren man (reizende) in een vergeleggen land, om voor zichzelf een koninkrijk (regeering) te ontvangen, en dan weder te keeren”. Alvorens zijn dienstknechten te verlaten vertrouwt hij zijn tien dienstknechten tien ponden toe, ten aanzien waarvan hij hun de opdracht geeft, deze ponden tot zijn terugkeer wijselijk te gebruiken. „Tien” is hier wederom een symbool van volledigheid; daarom stellen de „tien dienstknechten” alle gezalfden Gods voor, terwijl de „tien ponden” alle koninkrijksbelangen of regeeringsaangelegenheden, die gedurende de afwezigheid van den Heere Jezus aan alle knechten worden opgedragen, voorstellen. Hij keert weder om met al zijn knechten afrekening te houden, waardoor zijn komst tot zijn tempel in 1918 voorgesteld wordt. De gelijkenis toont aan, dat enkelen hun trouw zouden bewijzen, terwijl anderen ontrouw zouden zijn. De getrouwen zouden de hun toevertrouwde koninkrijksbelangen goed behartigen en den Heer getrouw vertegenwoordigen; terwijl anderen onverschillig of nalatig zouden zijn. Als hij komt om met hen af te rekenen, beloont hij de getrouwen en vergeldt de ontrouwen naar hun werken. De belangrijkste les van deze gelijkenis dient om aan te toonen, hoe de Heer met zijn dienstknechten zal afrekenen als hij tot zijn tempel komt en zal beslissen wie er ge-

trouw en wie er ontrouw geweest zijn. — Lucas 19 : 12–26.

Jezus sprak een andere gelijkenis die op hetzelfde onderwerp betrekking heeft en eveneens bewijst, dat 1918 de tijd voor de komst tot zijn tempel is. „Want het koninkrijk der hemelen is gelijk een mensch, die, buitenslands reizende, zijne dienstknechten riep, en gaf hun zijn goederen over; en den eenen gaf hij vijf talenten, en den anderen twee, en den derden één, een iegelijk naar zijn vermogen, en verreisde terstond.” — Matth. 25 : 14, 15.

In deze gelijkenis stellen „zijn goederen” koninkrijks- of regeeringsbelangen voor, evenals in de bovengenoemde gelijkenis de „ponden”. In deze gelijkenis worden de koninkrijksbelangen ook voorgesteld door de „talenten”. In de gelijkenis van de „ponden” werden alle koninkrijksbelangen toevertrouwd aan al zijn dienstknechten als groep, terwijl in de gelijkenis van de „talenten” de koninkrijksbelangen individueel worden toevertrouwd aan de verschillende gezalfden, en wel „een iegelijk naar zijn vermogen”. De uitdrukking „vermogen”, al in dezen tekst gebezigd, beteekent de mate van toewijding en trouw aan God, welke wordt vastgesteld door de mate van den geest des Heeren. Hoe meer iemand in den geest des Heeren toeneemt, zooveel te meer zal ook zijn vermogen toenemen en des te getrouwer zal hij ook de belangen des Heeren behartigen. De koninkrijksbelangen, in deze gelijkenis voorgesteld met „zijn goederen” en met zijn „talenten”, met inbegrip van den geest van Christus of liefdevolle toewijding, voorgesteld door „vermogen”, openen gelegenheden voor den Christen om zijn trouw en toewijding aan den Heer te bewijzen. Als de Heer wederkeert en afrekening houdt, beloont hij niemand op grond van

eenig voordeel, dat hij God aangebracht heeft. Niemand zou den Heer eenig voordeel kunnen aanbrengeu, ongeacht wat hij ook doet. (Lucas 17 : 10) De belooning wordt aan zijn navolgers slechts gegeven op grond van hun trouw. Tot degenen die hij aantreft, terwijl zij hem getrouw vertegenwoordigen, zegt hij: „Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten: ga in in de vreugde uws heeren.” (Matth. 25 : 23) Dit toont aan, dat de getrouwen of goedgekeurden in de vreugde des Heeren zouden ingaan, als zij nog op aarde zijn en dit wordt hun verleend op grond van hun onzelfzuchtige toewijding aan de belangen des Heeren. De gelijkenis toont aan, dat den ontrouwen al hun talenten, namelijk hun koninkrijksbelangen, ontnomen worden en overgedragen worden aan degenen die getrouw geweest zijn. — Matth. 25 : 28, 29.

Deze gelijkenissen toonen aan, hoe de Heer al degenen meet, die een verbond gesloten hebben om God's wil te doen en door deze meting stelt Hij vast, wie de tempelklasse of de getrouwe leden van Christus op aarde vormen. (Openb. 11 : 1) Dit is een werk dat door den Heer ten tijde van zijn komst tot zijn tempel gedaan moet worden. Degeuen die door den Heer getrouw bevonden worden en die de koninkrijksbelangen boven al het andere stellen, keurt hij goed; en al dezulken tezamen noemt hij de „getrouwe en voorzichtige dienstknecht”, en vanaf dien tijd vertrouwt de Heer aan dezen „goede en voorzichtige dienstknecht” al zijn goederen, namelijk al zijn koninkrijksbelangen op aarde, toe. Hieromtrent lezen wij: „Voorwaar ik zeg u, dat hij hem zal zetten over alle zijne goederen.” (Matth. 24 : 45-47) In tegenstelling hiermede maakt

de Schrift ook melding van een „booze knechtsklasse”, die gevormd wordt door degenen die door den Heer afgekeurd worden, omdat zij niet de juiste waardeering voor God's koninkrijk getoond hebben.

De gelijkenis van de „maagden”, van de „ponden” en van de „talenten”, alsmede de openbaarswording van den „getrouwe en voorzichtige dienstknecht” vinden hun vervulling ten tijde van de komst des Heeren tot zijn tempel. Deze geven een voorstelling van het onderzoek, de beproeving en afscheiding van de getrouwen van de ontrouwen in de achtereenvolgende stappen bij de oprichting van de heerschappij der gerechtigheid.

De Steen

God voorzeide betreffende het werk der vestiging van zijn regeering: „Daarom alzoo zegt de Heer Jehova: Zie, ik leg eenen grondsteen in Zion, eenen beproefden steen, eenen kostelijken hoeksteen, die wel vast gegrondvest is: wie gelooft, die zal niet haasten.” (Jes. 28 : 16) In dezen tekst stelt het woord „steen” symbolisch God's gezalfden Koning voor. Het leggen van den steen beteekent de aanbieding van Jezus Christus, God's Gezalfde, al Koning. Deze aanbieding geschiedt aan degenen die belijden kinderen des Heeren te zijn. Deze profetie had een vervulling in het klein in het jaar 33 n. Chr., precies drie en een half jaar nadat de Heer gezalfd werd. Jezus reed toen Jeruzalem binnen en bood zich den Joden die God's volk bekeerden te zijn, als Koning aan. Te dien tijde was hij beproefd en verzocht en op dat oogenblik bood hij zich als Koning aan, als voorgesteld door de steenlegging, en hij werd verworpen. Deze profes-

tie had een grootere en meer volledige vervulling in 1918, toen de Heer in zijn tempel verscheen. Het was in 1914, zooals het bewijs dat hiervoor gegeven werd aantoonde, dat God zijn gezalfden Koning op zijn troon zette. (Psalm 2 : 6) De oorlog in den hemel begon toen, hetgeen voor Jezus een groote beproeving vormde, omdat hij met Satan een harden strijd moest strijden; en drie en een half jaar daarna, namelijk in 1918, kwam Jezus tot zijn tempel. Daar werd hij aan degenen die het volk Gods beleden te zijn, als Koning aangeboden. Bij het leggen van den Hoeksteen in het klein in 33 A. D. verwierpen de geestelijken als leiders van het volk en ook het meerendeel der Joden Christus Jezus als Koning, voorgesteld door den „Hoefthoeksteen”. Eveneens verwierp de geestelijkheid van het „georganiseerde Christendom” of de „Christenheid” in 1918 en daarna Jezus als Koning en verkoos in zijn plaats den Volkenbond, die een deel van de organisatie des Duivels is. Toen de Heer zich bij de vervulling in het klein voor het eerst als Koning aanbood, namen enkele Joden hem met blijdschap aan. Bij de volledige vervulling van het leggen van den Hoeksteen namen de waarachtig gezalfden hem als Koning aan en verheugden zich. In beide gevallen waren Jezus' woorden van toepassing op degenen die in gebreke bleven of weigerden hem als Koning te aanvaarden, namelijk: „Jezus zeide tot hen: Hebt gij nooit gelezen in de Schriften: De steen dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks; van den Heer is dit geschied, en het is wonderlijk in onze oogen? Daarom zeg ik ulieden, dat het koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en aan een volk gegeven dat zijne vruchten voortbrengt en wie op dezen steen valt,

die zal verpletterd worden; en op wien hij valt, dien zal hij vermorzelen." — Matth. 21 : 42-44.

Zij die de vruchten des koninkrijks voortgebracht hadden, doordat zij een algeheele en getrouwe toewijding aan den Heer aan den dag gelegd hadden, verheugden zich te vernemen dat de Hoofdhoeksteen gelegd was. Deze worden voorgesteld als te zeggen: „De steen, dien de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoofd des hoeks geworden; dit is van den Heer geschied, en het is wonderlijk in onze oogen. Dit is de dag dien de Heer gemaakt heeft: Laat ons op denzelfden ons verheugen en verblijd zijn." — Psalm 118 : 22-24.

Toen Christus als Koning bij de komst tot zijn tempel aangeboden werd, werd hij „een steen des aanstoets" voor velen, met inbegrip van het zoogenaamde „georganiseerde Christendom" als geheel en velen die de aanspraak maakten den Heer geheel gewijd te zijn. Enkelen dezer stootten zich aan den steen en vielen. Op anderen viel de Steen en vermaalde ze. De Apostel Petrus zeide in betrekking tot ditzelfde onderwerp: „Daarom is ook vervat in de Schrift: Zie, ik leg in Zion een uitersten hoeksteen, die uitverkoren en dierbaar is; en: Die in hem gelooft zal niet beschaamd worden. U dan die gelooft, is hij dierbaar; maar den ongehoorzamen wordt gezegd: De steen dien de bouwlieden verworpen hebben, deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en een steen des aanstoets, en eene rots der ergernis; dengenen namelijk die zich aan het woord stooten, ongehoorzaam zijnde, waartoe zij ook gezet zijn." (1 Petr. 2 : 6-8) Dit is precies zoo als God's profeet voorzeggd had. (Jes. 8 : 14) In overeenstemming met deze profetische uitspraken toonen de feiten aan, dat het zoogenaamde „georganiseerde Christendom" sedert 1918 den Heer en

zijn koninkrijk verworpen heeft, gestruikeld en gevallen is. De feiten toonen eveneens aan, dat velen die beweerd hebben den Heer werkelijk gewijd te zijn, niet in staat bleken de beproeving te doorstaan en ook zij hebben zich gestooten en zijn gevallen.

Door middel van den profeet Daniël, beschrijft God zijn gezalfden Koning als „de steen die zonder handen uit den berg gehouwen werd”. De berg is een symbool van God's organisatie, Zion genaamd, waaruit Christus, de Gezalfde, komt. (Rom. 11 : 26) Deze steen, namelijk God's gezalfde Koning, is het, die Satan's organisatie verplettert en God's regeering der gerechtigheid onder de menschen opricht. — Daniël 2 : 35, 44, 45.

Alles kort samenvattend komen wij tot de volgende slotsom, namelijk, dat God zijn gezalfden Koning in 1914 op den troon plaatste; dat dit het begin van de oprichting zijner regeering kenmerkte; dat er onmiddellijk daarop een strijd in den hemel ontstond, waarbij Satan uit den hemel geworpen werd; dat drie en een half jaar daarna, namelijk in 1918, de Heer tot zijn tempel kwam, nadat hij zijn heiligen tot zich verzameld had om afrekening met zijn dienstknechten te houden en hen dienovereenkomstig te richten; dat Christus zich te dien tijde als Koning aanbood aan al degenen die zijn navolgers beweerden te zijn; dat hij door velen verworpen en door anderen met vreugde ontvangen werd, en dat deze feiten de achtereenvolgende stappen bij de oprichting van God's regeering op aarde kenmerkten. De vervulling begon in 1914 en gaat nog steeds voort. Het was 1914, dat de tijd van „het begin der smarten” kenmerkte, en deze smarten gaan nog steeds over de wereld voort. Terzelfder tijd zijn de waarachtig gezalfden verheugd, niet

wegens de smarten en de moeilijkheden die over de menschen komen, maar op grond van het feit, dat de dag der bevrijding nabij is en dat deze bevrijding door God's gezalfden Koning zal komen.

Er moet een gegronde reden zijn, waarom de Heer tot zijn tempel komt om de Christenen te onderzoeken en hen te beproeven. De Heer moet in verband met het werk der oprichting van zijn koninkrijk of regeering iets voor de goedgekeurden te doen hebben. Onthult de Schrift, welk werk door de goedgekeurden gedaan moet worden? Welke zijn de volgende stappen die ondernomen moeten worden in verband met de oprichting van God's regeering der gerechtigheid?

HOOFDSTUK VII

Verkondiging

JEHOVA doet thans een wonderbaarlijk werk onder de menschen. Dat werk heeft hij lang geleden door zijn profeet voorzien en hij heeft ook de reden daarvoor aangegeven. „Want de Heer heeft gezegd: Daarom dat dit volk tot mij nadert met zijnen mond, en zij mij met hunne lippen eeren, doch hun hart verre van mij doen, en hunne vreeze, waarmede zij mij vreezen, menschengeboden zijn die hun geleerd zijn: daarom zie, ik zal voortaan wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen.” (Jes. 29 : 13, 14) Deze profetie had een vervulling in het klein, toen Jezus op aarde was. Nu sedert hij tot zijn tempel gekomen is, heeft zij een ruimere en volledige vervulling. Destijds deed de Joodsche geestelijkheid, gevormd door de Fariizeërs en hun bondgenooten, het volk tot den Heer met hun lippen naderen, terwijl hun harten verre van hem verwijderd waren. Heden naderen de verschillende sekten, in navolging van hun geestelijkheid, God met hun lippen, zingen oogenschijnlijk liederen tot zijn eer, laten geestelijken zoowel in de wetgevende lichamen als in de kerkgebouwen gebeden uitspreken, maar de harten dergenen, die hieraan meedoen, zijn niet dicht bij den Heer. Menschelijke voorschriften worden opgevolgd, terwijl zij God's Woord buiten beschouwing laten.

God heeft vele uiterlijke bewijzen gegeven, op

dat al degenen die zijn Woord bestudeeren, tot het inzicht mogen komen, dat zijn koninkrijk gekomen is; maar deze bewijzen worden door de geestelijkheid en hun bondgenooten genegeerd en zij keeren het volk van God en zijn koninkrijk af. De geestelijkheid misleidt vele menschen, maar natuurlijk misleidt zij God niet, noch kan zij het wonderbare werk, dat de Heere God thans doet, vertragen. De tijd is gekomen dat zijn werk gedaan moet worden, en al gebruikt hij ook de zwakste instrumenten als zijn zichtbare dienaren, geen macht is in staat, de uitvoering van dat werk te verhinderen. Onder dit wonderbaarlijke werk is ook begrepen het geven van het getuigenis aan de volken der aarde betreffende Jehova en zijn rechtvaardige regeering, die nu gevestigd wordt. Voor zoover het het zichtbare werk dat gedaan wordt, betreft, wordt dit niet gedaan door menschen van groote reputatie, maar integendeel door de zwakken en nederigen van hart. God heeft zijn werk niet opgedragen aan de groote en voorname geestelijkheid, maar hij heeft het opgedragen aan een groepje verachte menschen in de wereld, die zich geheel aan hem gewijd hebben. Dit maakt het des te wonderlijker, omdat resultaten bereikt worden door de pogingen van onvolmaakte menschen, in wie de kracht Gods geopenbaard wordt. Het was in 1914, dat de groote profetie die door Jezus betreffende het einde der wereld uitgesproken werd, in vervulling begon te gaan. De Wereldoorlog, hongersnood, pestilentiën, revoluties en aardbevingen die elkander opvolgden, vormden een blijde boodschap voor de getrouwe navolgers van Jezus. Hoe konden nu zulke verschrikkelijke dingen een blijde boodschap zijn? Het lijden der menschheid beteekende natuurlijk geen vreugde; maar deze dingen die plaats grepen

in overeenstemming met hetgeen daarover geprofeeteerd was, leverden het afdoende bewijs, dat de wereld geëindigd was en dat de tijd voor Christus, wiens recht het is om zijn regeering te beginnen, gekomen was. Dit vormde de blijde boodschap, die de harten der getrouwe wachters met vreugde vervulde. Dit was het begin van de gewichtigste gebeurtenis in de geschiedenis der menschheid, omdat God's regeering der gerechtigheid begonnen was. Het was de gebeurtenis, waarnaar de ware navolgers van Jezus gedurende meer dan 1800 jaren hadden uitgezien en waarover de heilige profeten reeds meer dan 4000 jaren geleden getuigd hadden. Voor die navolgers van Jezus, die de beteekenis van deze gebeurtenissen die in 1914 begonnen plaats te vinden, erkenden, was het een tijd om van vreugde te jubelen en op te springen en den almachtigen God met dankbare harten te loven en met dankbaarheid zijn geliefden Zoon, de rechtmatige Regeerder der aarde, welkom te heeten. Dit vreugdegezang dat toen door de getrouwen werd aangeheven, moet met steeds toenemende vurigheid gezongen worden.

Niet eerder dan nadat Jezus Christus tot zijn tempel gekomen was, had zelfs niet een van zijn meest toegewijde navolgers een duidelijk gezicht omtrent hetgeen gedaan moest worden. Het was in 1918, dat de Wereldoorlog eindigde, en in hetzelfde jaar kwam de Heer tot zijn tempel. Aan degenen die de Heer getrouw bevond en van wie hij den „getrouwe en voorzichtige dienstknecht" vormde, gaf hij lichtstralen uit den tempel opdat zij een beter begrip zouden ontvangen omtrent hetgeen van hen verwacht werd. (Openb. 11 : 19) De wonderbare dingen, die sedert 1914 hebben plaatsgevonden, hebben dermate een groote en blijde

boodschap voor de getrouwe wachters gevormd, dat de woorden van Jezus met grootere helderheid tot hen kwamen dan ooit tevoren. De Heer maakte voor een speciaal doel een einde aan den Wereldoorlog, en dat doel was, den getrouwen de gelegenheid te verschaffen, deze blijde boodschap voor het beslissende einde aan de menschheid te verkondigen. Jezus zeide: „En dit evangelie des koninkrijks zal in de geheele wereld gepredikt worden allen volken tot een getuigenis, en dan zal het einde komen.” (Matth. 24 : 14) De juiste beteekenis van deze woorden van den Gezalfde kon niet eerder begrepen worden dan nadat de Heer tot zijn tempel gekomen was. Toen hij zeide „dit evangelie” bedoelde hij de blijde boodschap die het feit bevestigde, dat de wereld geëindigd was en dat de tijd voor Jehova's rechtvaardige regeering gekomen was.

Hier gaf de Vorst des Vredes zijn jongeren het positieve gebod dat gehoorzaamd moest worden, en al degenen die hem liefhebben en die God liefhebben, zullen dit gebod houden en als zij dit houden, zullen zij God's bijzondere gunst genieten. (Joh. 14 : 21) Het houden van dit gebod beteekent deel te nemen aan het groote en wonderbaarlijke werk dat Jehova thans op aarde doet. Waarin bestaat dit werk? Jezus antwoordt, dat het de blijde tijding is die aan alle volken en natiën der aarde tot een getuigenis bekendgemaakt moet worden. Dit beteekent natuurlijk, dat iemand voor de volken en regeerders der aarde moet getuigen, dat Jehova de alleen ware God is en dat hij de bron van leven en zegeningen is. Den heerschers der aarde moet bekendgemaakt worden, dat de tijd voor God's regeering gekomen is, om de aangelegenheden der menschen op zich te nemen. De „ge-

vangen en" in de verschillende kerksystemen moeten in de gelegenheid gesteld worden, de boodschap der waarheid te hooren, opdat hun harten zich kunnen verheugen. Alle menschen moeten de gelegenheid hebben deze boodschap te vernemen, en daarom moet er voor hen een banier worden opgeheven, opdat zij mogen begrijpen dat er in de allernaaste toekomst betere tijden voor hen zullen aanbreken, en dit alles moet gedaan worden alvorens de „grootte dag des almachtigen Gods" komt, waarin Satan's organisatie zal ondergaan.

Oppositie

Jehova's gezalfde Koning wiens recht het is om te regeeren, zeide: „Die niet met mij is, die is tegen mij." (Matth. 12 : 30) Deze machtige Vorst naar de ordening van Melchizedek, de gezalfde Koning, dien Jehova op den troon gezet heeft, voert dit groote werk onder de menschen onder leiding van Jehova uit. Het is daarom zeker, dat Satan de Duivel tegen God's Gezalfde en tegen al degenen is, die met den Heer in trouwen dienst verbonden zijn. Al degenen die niet de zijde van Christus den Koning innemen en niet deelnemen aan het werk, dat naar zijn gebod gedaan moet worden, moeten beschouwd worden als tegen hem te zijn. Of zij het weten of niet, al dezulken worden door Satan beïnvloed om zich tegen den Heer en zijn werk te stellen. Dit zal ook velen omvatten, die de navolgers van Christus meenen te zijn. Het volk is door den listigen invloed van Satan verblind en neemt derhalve geen deel aan het groote werk, dat de gezalfden verrichten om de blijde boodschap betreffende het koninkrijk bekend te maken. Integendeel, velen der belijdende navolgers

van Christus zijn met den vijand verbonden in de oppositie tegen degenen die met vreugde het gebod gehoorzamen, door aan de verkondiging van God's rechtvaardige regeering deel te nemen.

Wat doen de kerksystemen? Zij verkondigen het volk niets omtrent God's rechtvaardige regeering, die nu aanstaande is. De geestelijken en hun leiders stellen zich openlijk tegen de boodschap van God's koninkrijk. Zij vertellen het volk, dat er in het geheel geen bewijzen voor de tweede komst des Heeren en zijn koninkrijk aanwezig zijn. Zij zeggen het volk, dat de kerksystemen de wereld moeten hervormen en haar moeten hullen in de heerlijkheid van de moreele prestaties der menschen, alvorens Christus kan komen. Dit klinkt velen goed in de ooren, maar dit is een list van den Duivel om de zinnen der menschen van de waarheid af te keeren. De geestelijkheid gebruikt in deze kerksystemen haar invloed om te verhinderen dat de hongerigen in de gemeente de blijde boodschap van het koninkrijk hooren. De kerksystemen doen derhalve niets om de blijde boodschap bekend te maken, maar zij voeren integendeel oppositie tegen de boodschap.

Gehoorzamen al degenen, die gezalfd zijn, het gebod om het getuigenis te geven? Neen, en derhalve zijn zij in dat opzicht in oppositie tegen de rechtvaardige regeering van Jehova. Velen derzulkers die eens in aanmerking voor het lidmaatschap van de koninklijke familie kwamen, weigeren de geboden des Heeren te gehoorzamen en toonen daarbij gebrek aan liefde voor God, voor Christus en voor zijn koninkrijk. Jezus zeide, dat hij aan het einde der wereld en natuurlijk ten tijde van zijn komst tot zijn tempel, scheiding zou maken tusschen al de gewijden, door de wetteloozen uit hen

te verwijderen. „De Zoon des menschen zal zijne engelen uitzenden, en zij zullen uit zijn koninkrijk vergaderen alle de ergernissen, en degenen die de ongerechtigheid doen.” — Matth. 13 : 41.

Deze woorden des Meesters toonen aan, dat degenen die verwijderd worden, gedurende een zekeren tijd als gezalfden gerekend werden. Anders zouden zij niet uit het koninkrijk kunnen verwijderd worden. Zij worden verwijderd, omdat zij zich stooten aan de wijze, waarop de Heer zijn werk ten uitvoer brengt. „Ongerechtigheid” beteekent wetteloosheid, en zij die weigeren het werk des Heeren te doen, zooals hij dat opgedragen heeft, worden wetteloos. De boodschap der waarheid die tot hen doordringt, is zoo krachtig en ijst er zoo duidelijk op, wat de navolgers van Christus in dezen tijd in betrekking tot de aankondiging van het koninkrijk moeten doen, dat zij zich er aan ergeren en hunne harten verharden; als gevolg daarvan worden zij uitgeschud. In plaats dat God tracht menschen in den hemel te krijgen, schudt hij een ieder uit, die uitgeschud kan worden, opdat de goedgekeurden openbaar mogen worden. — Hebr. 12 : 27.

Gedurende de afgelopen vijftig jaren is een groot aantal menschen tot kennis der „tegenwoordige waarheid” gebracht, die zich gewijd hebben om God's wil te doen. En, omdat zij in Christus aangenomen zijn, hebben zij de zalving voor een plaats in het koninkrijk ontvangen. Sommigen van dezen waren van nature beter in staat dan anderen om te leeren en plaatsen van ouderlingen in de verschillende vergaderingen in te nemen. Door in gebreke te blijven in zachtmoedigheid en nederigheid te wandelen en doordat zij onder den indruk van hun persoonlijke gewichtigheid kwamen, zijn

zij tengevolge van den sluwen invloed van den Booze gevallen en door hem in zijn strikken verward. Deze gehoorzamen de geboden des Heeren niet met vreugde. Zij zijn niet bereid, de wijze waarop de Heer zijn wonderbaar werk op aarde verricht, te erkennen, en omdat zij deze niet erkennen en waardeeren, weigeren zij ook, het werk ten uitvoer te brengen. Zij verkiezen hun eigen wijsheid te volgen. Zij hebben in strijd met de geboden des Heeren op hun eigen verstand vertrouwd. (Spr. 3 : 5, 6) Deze leiders of ouderlingen hebben andere gewijden beïnvloed hun verkeerden wandel te volgen. Doordat zij in gebreke blijven het grootte voorrecht van de verkondiging van God's rechtvaardige regeering te erkennen en onder den indruk van hun grootte gewichtigheid in de organisatie des Heeren, meenen zij, dat men van hen niet meer verwachten kan als te studeeren, met elkander te spreken, „karakter te ontwikkelen” en zich gereed te maken om naar den hemel te gaan. Zij zien het feit over het hoofd, dat God zijn geliefden opgedragen heeft, dit werk thans te doen, en dit werk bestaat in de bekendmaking van de blijde boodschap van zijn regeering aan het volk. Zij erkennen het belang van het welkom heeten van den Koning en de bekendmaking van dit feit aan anderen niet. Daarom blijven zij in gebreke en weigeren aan het getuigeniswerk dat gedaan moet worden tusschen de komst van den Heer tot zijn tempel en de beslissende omverwerping van Satan's organisatie, deel te nemen.

Dit wordt voorschaduwd door de ondervindingen van Koning David, die een deel van Christus was. David zond zijn priesters tot de oudsten van Juda en herinnerde hen er aan, dat zij zijn broeders waren en dat er derhalve op hen een zekere

verplichting rustte. Hij herinnerde de oudsten er aan, dat het hun plicht als leiders was, het eerst den koning welkom te heeten, opdat zij hun invloed ten goede mochten gebruiken. „Toen zond de Koning David tot Zadck en tot Abjathar de Priesteren, zeggende: Spreekt tot de oudsten van Juda, zeggende: Waarom zoudt gijlieden de laatsten zijn om den Koning weder te halen tot zijn huis? (Want de rede van het gansche Israël was tot den Koning gekomen in zijn huis.) Gij zijt mijne broederen, mijn been en mijn vleesch zijt gij: waarom zoudt gij dan de laatsten zijn om den Koning weder te halen?” — Sam. 19 : 11, 12.

Alle gezalfden die nu op aarde zijn, zijn broederen van Christus Jezus; en de plicht om den Koning in te halen en dit feit met vreugde bekend te maken rust in het bijzonder op de ouderlingen, die leiders onder zijn volk op aarde geworden zijn. Velen hunner blijven echter in gebreke, zich van dezen plicht te kwijten, en doordat zij zich niet op de zijde des Heeren stellen, wordt hun invloed aan den tegenovergestelden kant en dus tegen den Heer gebruikt.

Jehova wees door zijn profeet op den grooten tijd van beproeving, waarin zijn Engel of Boodschapper tot zijn tempel zou komen. Hij verklaarde, dat de beproeving zoo zwaar zou zijn, dat de vraag in dien tijd algemeen zou zijn: Wie zal in dien tijd staande kunnen blijven? De profeet zeide: „Hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en hij zal de kinderen van Levi reinigen en hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver; dan zullen zij den Heer spijsoffer toebrengen in gerechtigheid.” — Mal. 3 : 3.

In symbolische woorden verklaart de profeet hier, dat als de Heer tot zijn tempel zou komen,

hij zou zitten om de boodschap der waarheid te reinigen en te doorlouteren en dat hij den geest van een ieder, die hem werkelijk gewijd was zou zuiveren van de dwalingen en hem door lichtstralen uit den tempel zou verlichten. En wat werd hiermede beoogd? De profeet antwoordt: „Dan zullen zij (de gezalfden) den Heer spijsoffer toebrengen in gerechtigheid.” En van welken aard is dit offer? De apostel antwoordt, dat dit bestaat in het loven van God. „Laat ons dan door hem altijd Gode opofferen eene offerande des lofs, dat is, de vrucht der lippen die zijnen naam belijden.” (Hebr. 13 : 15) Dit beteekent, dat alle gezalfden die den Heer liefhebben en waardeeren, de vurige beproeving zullen doorstaan en daarna de offerande des lofs aan God voortdurend in gerechtigheid zullen offeren, door gehoorzaam de aankondiging of proclamatie van zijn rechtvaardige regeering bekend te maken.

Het Overblijfsel

Het grootste voorrecht dat ooit den mensch op aarde verleend werd, wordt nu zijn gezalfden verleend, namelijk om getuigenis af te leggen betreffende de oprichting van God's regeering onder de menschen. Dit is een blijde boodschap voor de menschen die haar hooren willen, omdat zij bekendmaakt, dat God's regeering hen alle verdrukking die hen zoolang terneergedrukt heeft, van hun schouders zal afwerpen, dat zij de machten der boosheid zal verbreken en de menschheid datgene zal brengen, waarnaar zij zoolang verlangd heeft. Het beteekent de rechtvaardiging van God's grooten naam. Een aandeel in de vreugdevolle verkondiging van deze blijde boodschap te hebben

beteekent een aandeel te hebben in de grootste campagne, die ooit onder de zon gehouden werd. In dezen tijd zuchten de volkeren der aarde van smart onder de verdrukking hunner regeeringen. Er is geen regeering die voor eenige natie of voor eenig volk bevredigend werkt. De uiterste nood des menschen is gekomen. Daarom is nu God's gelegenheid gekomen om zijn gezalfden op te dragen, de menschheid bekend te maken, dat de tijd voor hun verlossing en bevrijding door zijn genaderijke voorzorgsmaatregelen gekomen is. Iemand die in gebreke blijft of weigert, deze gelegenheden aan te grijpen, mist het grootste voorrecht dat ooit den mensch geboden werd. Zullen er velen zijn, die de aanspraak maken, volgelingen van Christus te zijn, die dit groote voorrecht zullen aangrijpen en zullen deelnemen aan het werk, dat de Heer thans doet?

Jehova wist en kondigde van tevoren aan, dat er slechts een klein aantal zal zijn, dat dit voorrecht zal aangrijpen. De Heere God liet de natuurlijke Israëlieten de ondervindingen van de geestelijke Israëlieten voorschaduwten. Onder de Israëlieten waren er slechts weinigen getrouw, terwijl de massa geen waardeering voor God's gunst had. God gaf Jesaja zijn profeet een gezicht, en in dat gezicht werden de Israëlieten vergeleken met een olijfboom waarvan nagenoeg alle olijven afgeschud waren en met een wijngaard, waarvan alle druiven ingezameld waren, behalve enkele die nog nagelezen moesten worden. (Jes. 17 : 6; 24 : 13) Dit voorschaduwde, dat wanneer de laatste beproeving zou komen om te zien wie er aan het groote en wonderbaarlijke werk Gods op aarde zouden deelnemen, er slechts een klein aantal zou zijn, dat dit groote voorrecht zou aangrijpen. Jesaja en zijn

zonen werden door Jehova gebruikt om te voorschaduwden, wat er over de belijdende navolgers van Christus zal komen. Er staat door dien profeet geschreven: „Zie, ik en de kinderen die de Heer mij gegeven heeft, zijn tot teekenen en tot wonderen in Israël (aanwijzingen die er met zekerheid op wijzen, dat er iets in de naaste toekomst zal plaatsvinden), van den Heer der heirscharen die op den berg Zion woont.” — Jes. 8 : 18.

Zelfs de namen van Jesaja's zonen hadden een beteekenis en voorschaduwden een toestand die over de belijdende navolgers van Jezus zou komen. De naam van een van zijn zonen (Jes. 8 : 3) beteekent het strenge en onvermijdelijke oordeel, waarmede de Heer zijn belijdend volk zal bezoeken. De naam van den anderen zoon (Jes. 7 : 3) beteekent „het overblijfsel zal wederkeeren” en heeft in het bijzonder betrekking op de genade, waarmede de Heer zijn uitverkorenen zou ontvangen, alsmede op de wijze waarop hij degenen die hem liefhebben, bewaart.

Het belangrijkste punt hierbij is, dat de ontdekkingen van Israël een overblijfsel ontwikkelden, hetgeen voorschaduwde, dat er slechts een klein overblijfsel zou zijn, dat met vreugde aan het werk des Heeren zou deelnemen. (Jes. 1 : 9) In overeenstemming hiermede schreef Paulus betreffende de Joden: „Alzoo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade.” (Rom. 11 : 5) Datgene wat bij het natuurlijke Israël plaatsvond, voorschaduwde datgene wat aan het einde der wereld over de belijdende navolgers van Christus zou komen, en hierdoor wordt duidelijk aangetoond, dat er in dezen tijd een overblijfsel zou zijn. Een overblijfsel is datgene wat overblijft, nadat het grootste

aantal weggenomen is. Dat beteekent dus, dat na dat de schudding heeft plaatsgevonden en na de verwijdering uit zijn koninkrijk van degenen die de ongerechtigheid gedaan hebben, er nog enkelen zouden overblijven die aan God getrouw zijn en met vreugde zijn wil zouden doen. Deze zouden daarbij gedreven worden door een onzelfzuchtige toewijding aan hem. Deze klasse vormt het overblijfsel. Het is het overblijfsel, dat door den Heer den „getrouwe en voorzichtige dienstknecht”, aan wien hij al zijn goederen of regeeringsbelangen op aarde toevertrouwt, genoemd wordt. (Matth. 24 : 45; Jes. 42 : 1, 6) Dit getrouwe overblijfsel acht het een vreugde de geboden des Heeren om de blijde boodschap bekend te maken, te gehoorzamen. Als iemand die door den Heer gezalfd is, niet tot de overblijfselklasse blijft behooren, is dit zijn eigen schuld en is te wijten aan hoogmoed, onverschilligheid of nalatigheid. Verwacht zou kunnen worden, dat de grootste gebeurtenis in de geschiedenis der menschheid, namelijk, de intrede van de heerschappij der gerechtigheid, door de groote massa toegejuicht zou worden. Dit is echter geenszins het geval. Het heeft God behaagd, deze aankondiging te laten bekendmaken door degenen die hem geheel toegewijd zijn en die niettegenstaande alle oppositie in hem hun vertrouwen stellen. Dezulken gebruikt hij om zijn groot en wonderbaar werk te doen. Zij zijn klein in getal en zonder reputatie of invloed onder de leiders der wereld.

Wie is God?

De groote vraag, die de zinnen der menschen bezighoudt, is thans: Wie is God? Met andere woorden: Op wien zal het volk achtgeven en wien

zal het gehoorzamen? Wien zal het volk verkiezen te dienen? Ten einde de menschen voor de keus te stellen, moeten zij eerst eenige kennis hebben, en hoe zouden zij deze kennis kunnen verkrijgen, als niemand hun deze bekendmaakt? Jehova legt thans alle bewijzen voor om aan te toonen, dat Satan gedurende langen tijd de god dezer wereld en de verdrukker der menschheid geweest is en dat thans God's tijd gekomen is om zijn rechtvaardige regeering voor den mensch op te richten. Hij wenscht, dat iemand het volk met deze groote waarheid op de hoogte stelt. De geestelijkheid tracht door haar misleidende evolutie-theorie en meer dergelijke middelen het volk te doen gelooven, dat de mensch door eigen krachtsinspanning zich kan verheffen en een begeerenswaardige toestand tot stand kan brengen. Deze leeraars van valsche leerstellingen handelen tegen God en als de vertegenwoordigers van Satan den vijand. Door middel van hen houdt hij het volk van de waarheid af. De tijd om een getuigenis onder de natiën en volken der aarde te geven, is gekomen, opdat zij de gelegenheid mogen hebben te weten wie de almachtige God is, uit wien hun zegeningen moeten voortkomen. Jehova gebiedt: „Breng vóór het blinde volk, hetwelk oogen heeft, en de dooven, die ooren hebben.” (Jes. 43:8) Vervolgens gebiedt hij dat de natiën samenvergaderd moeten worden, alsmede alle volkeren, opdat zij hooren mogen. De geestelijkheid en de valsche leeraars worden opgeroepen om hun theorieën te bewijzen of anders om toë te geven, dat zij ongelijk hebben en om God's waarheid aan te nemen. „Laat alle de heidenen samenvergaderd worden, en laat de volkeren verzameld worden: wie onder hen zal dit verkondigen? Of laat ze ons doen hooren de vorige

dingen, laat ze hunne getuigen voorbrengen, opdat zij gerechtvaardigd worden en men het hoore en zegge: Het is de waarheid." — Jes. 43 : 9.

Er moet iemand zijn die zich op de zijde des Heeren stelt en een getuigenis aflegt betreffende dengene, die de groote en machtige God is. Jehova verkiest het overblijfsel voor dit vereerende werk, en hij zegt tot hen: „Gijlieden zijt mijne getuigen, spreekt de Heer, en mijn knecht dien ik uitverkoren heb; opdat gij het weet, en mij gelooft, en verstaat dat ik het ben, dat vóór mij geen God geformeerd is, en na mij geen zijn zal. Ik heb verkondigd, en ik heb verlost, en ik heb het doen hooren, en geen vreemd god was onder ulieden; en gij zijt mijn getuigen, spreekt de Heer, dat ik God ben.” (Jes. 43 : 10, 12) Dit getuigenis moet gegeven worden, zooals Jezus gebod, opdat de volkeren der aarde in de gelegenheid mogen zijn tot oplossing van de vraag te komen: Wie is God? Er zou werkelijk geen vereerder en gezegender positie zijn dan den grooten Jehova van het universum als gezant in dezen tijd te dienen!

Bekendmaking

Alvorens Jehova een groote daad verricht, maakt hij deze eerst bekend. Hij liet Noach vele jaren tot het volk prediken om het met den komenden vloed die al het leven op aarde zou vernietigen, bekend te maken. (Gen. 6 : 12-17; 2 Petrus 2 : 5) Toen God zijn uitverkoren volk uit Egypte wilde bevrijden en die goddelooze regeering die het verdrukt had, wilde omverwerpen, liet hij zijn voor-nemen aan de regeerders van Egypte aankondigen. (Ex. 7 : 1, 2) Toen God op het punt stond de Joden te vernietigen en hun huis te verwoesten, liet

hij dit van tevoren bekendmaken, en in het bijzonder aan hun regeerders. (Matth. 21 : 43; 23 : 34-39) Bij ieder dezer gevallen verkoos hij als zijn getuigen menschen die hem toegewijd waren. En nu, nu God zijn groot werk van de oprichting van zijn rechtvaardige regeering op aarde wil voltooien en de geheele organisatie van Satan zal verpletteren, laat hij wederom een getuigenis daarvan aan de heerschers en aan het volk geven. Daartoe verkiest hij niet zelfzuchtige en hoogmoedige menschen. Aan zijn gezalfden die geroepen en uitverkoren werden en die in hun plichten getrouw volharden, verleent hij het groote voorrecht, hem in dezen tijd te vertegenwoordigen. (Jes. 61 : 1-3; 6 : 8-11) Het is het overblijfsel, dat door de genade des Heeren dit werk ten uitvoer brengt. Na 1918 heeft een kleine groep Christenen aan de heerschers der natiën der aarde bekendgemaakt, dat de tijd voor de oprichting van God's rechtvaardige regeering ter zegening der menschen gekomen is.

Gevangenen

Alle kerksystemen, zoowel Katholieke als Protestante, werken onder den naam „Christelijk”. Zij noemen zichzelf bij den naam van Christus, niet tegenstaande het feit dat zij een deel van de organisatie des vijands, de wereld, vormen. Vele goede menschen hebben het oprechte verlangen om God te dienen en Christus te volgen en daar zij geen andere plaats weten, waarheen zij kunnen gaan, zijn zij in deze kerksystemen tezamen gebracht. De geestelijkheid van iedere kerk noemt zich de wachter dier kudde en beschouwt de kudde als de zijne. (Jes. 56 : 10, 11) In plaats dat zij de hongerige zielen van die kudde uit het Woord Gods voedt, ver-

Het bestuur van de regering des Heeren zal gunstig voor de armen zijn. „Hij zal de armen met gerechtigheid richten.“ (Jesaja 11:4) Een ieder zal dan genoodzaakt zijn, eerlijk met zijn naasten te handelen. „...Richt een waarsachtig gericht, en doet goedertierenheid en barmhertigheden, de een aan den ander; en verdrukt de weduwe noch den wees, den vreemdeling noch den ellendige; en denkt niet in uw hart de een des anderen kwaad.“ — Zacharia 7: 9, 10.

Verlaten

Adolf Echter

Als twee burgers
elkander uitdagen
om hun geschillen
te beslechten en
dan overeenko-
men elkander in
het open veld te
ontmoeten... met
doodelijke wa-
pens, en een van
hen sterft, wordt
de overlevende
van moord in den
ergsten graad be-
schuldigd... Als
na beraadslaging
enkele weinige
mensen, die bij
hun respectieve
regeeringen de
leiding hebben,
trachten gerezen
geschillen op het
veld met doode-
lijke wapens te
vereffenen,
noemen zij dit
„oorlog“.

Het duel

Jean Leon Gerome

Als een geestelijke zijn eigen wijsheid ten uitdrukking brengt en daarbij God en Zijn Woord der beschouwing onwaardig doet voorkomen, wordt hieraan groote publiciteit gegeven door de publieke pers. De groote geldelijke interessen verstaan het, de eierzuchtige geestelijken te vleien. Daartoe geven zij dezen geestelijken een douceurtje en dezen zijn er bij om dit aan te grijpen.

Sommige burgers gaan voor het gerecht om schadeloos gesteld te worden voor onrecht hun aangedaan. Weldra wordt het hun echter duidelijk, dat de zelfzuchtige monopolie de gerechtshoven in haar macht heeft en ze onrechtvaardig beïnvloedt. Zulke toestanden zullen onder God's regering niet mogelijk zijn. De hooghartigen zullen zich genoodzaakt zien, hun hoogmoed af te leggen ... en de armen en zachtmoedigen zullen opgeheven worden, opdat allen een gelijke plaats voor den rechtmatigen en rechtvaardigen Rechter mogen innemen.

De Rechter

Honore Daumier

schaft de geestelijkheid een voedsel van eigen maaksel, zooals politiek en zakenleven, waaraan toegevoegd een weinig uit den Bijbel, dat nog geheel verkeerd is uitgelegd. Daarom spreekt de profeet van hun tafels als „vol uitspuwsel”. (Jes. 28:8) De gewijde navolgers van Jezus, die zich nog in deze kerksystemen bevinden, walgen van dit mengelmoes van valsche leerstellingen, waarmede zij gevoed worden, en van de huichelachtige praktijken dergenen die hun dit voedsel bereiden en toedienen. Zij weten, dat de leerstelling der evolutie geheel in strijd met de waarheid betreffende Christus Jezus en zijn groot offer is. Zij weten, dat de Heer gezegd heeft, dat een ware navolger van Christus zich van de wereld afgescheiden moet houden. Zij zien, hoe de geestelijken de gewinzoekers en politici de eerste plaatsen in hun kudde toewijzen en aan den zelfzuchtigen invloed dezer menschen toegeven. Zij zien, hoe hun leiders openlijk aan de aangelegenheden der wereld deelnemen. Deze arme schapen van de kudde zijn ziek en verkeerden in verslagenheid en weten niet wat zij doen moeten. De geestelijkheid zegt hun, dat zij kunnen gelooven wat zij willen, als zij maar in de kerk blijven en deze ondersteunen. Hun wordt gezegd, dat indien zij de kerk verlaten, zij hun eigen belangen en de belangen van hun gezinnen en de belangen der gemeenschap daardoor benadeelen, en dat indien de kerk valt, alle moraliteit zal ophouden. Voorts dreigen zij hen met de vuren der eeuwige pijniging, in het geval zij de kerksystemen verlaten. Door deze verschillende middelen houdt de geestelijkheid deze zieke en hongerige zielen als „gevangenen” in de kerksystemen en verhindert hen voor zoover mogelijk, iets omtrent God's regeering te weten

te komen. Deze „gevangenen” zien, dat de geestelijkheid Jehova niet langer als God en Christus Jezus als Verlosser heeft, maar dat zij God, zijn Woord en het bloed van Christus, dat hen vrijgekocht heeft, loochent en inplaats daarvan de God-onteerende leerstelling der evolutie voorstaat. In hun benauwdheid roepen zij uit: „Help ons, o God onzes heils! ter oorzaak van de eer uws naams; en red ons, en doe verzoening over onze zonden, om uws naams wil. Waarom zouden de heidenen [ongeloovigen] zeggen: Waar is hun God? Laat de wraak van het vergoten bloed uwer knechten onder de heidenen [ongeloovigen] voor onze oogen bekend worden. Laat het gekerm der gevangenen voor uw aanschijn komen; behoud overig de kinderen des doods, naar de grootheid uws arms.” — Psalm 79 : 9-11.

Dat de Heer te zijner tijd deze gevangenen zal bevrijden, wordt met zekerheid door zijn belofte bevestigd: „Welgelukzalig is hij die den God Jacobs tot zijne hulp heeft, wiens verwachting op den Heer zijnen God is; Die den hemel en de aarde gemaakt heeft, de zee en al wat in dezelve is; die trouwe houdt in eeuwigheid; die den verdrukten recht doet, die den hongerigen brood geeft. De Heer maakt de gevangenen los; de Heer opent de oogen der blinden; de Heer richt de gebogenen op; de Heer heeft de rechtvaardigen lief.” — Psalm 146 : 5-8.

Vervolgens geeft de Heer te kennen, wanneer hij deze gevangenen zal losmaken en hij verklaart, dat dit geschieden zal, als hij Zion opbouwt. Dit beteekent, wanneer de Heer tot zijn tempel komt, de getrouwen tot zich neemt en hen met den mantel der gerechtigheid bedekt. (Psalm 102 : 17-21; Jes. 61 : 10) Maar op welke wijze zal hij deze gevangenen

genen losmaken? Jehova richt zich dan tot zijn knechtsklasse, de gezalfden, die als zijn getuigen geroepen zijn en die het overblijfsel vormen, en zegt: „Ik de Heer heb u geroepen in gerechtigheid, en ik zal u bij uwe hand grijpen; en ik zal u behoeden, en ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der heidenen, om te openen de blinde oogen, om den gebondene uit te voeren uit de gevangenis, en uit het gevangenhuis degenen die in duisternis zitten.” — Jes. 42 : 6, 7.

Groot is het voorrecht dergenen die aan dit getuigeniswerk deelnemen. Zij hebben den troost, hun broeders in Christus, die gevangen gehouden worden, de tijding te brengen, dat de tijd gekomen is, dat zij zich moeten toonen en zich op de zijde des Heeren moeten stellen. (Jes. 49 : 8, 9) Dit getuigenis moet gegeven worden en het wordt gegeven. Dit verklaart, waarom er een kleine groep mannen en vrouwen is, die hun leven niet kostbaar voor zichzelf rekenen en die met vreugde de boodschap van God's goedertierenheid en zijn rechtvaardige regeering uitdragen tot de hongerige zielen, die zich in dezen tijd in de verschillende kerksystemen bevinden. Terwijl Satan al zijn vertegenwoordigers gebruikt om God in de oogen van het volk in een verkeerd daglicht te stellen, is het 't voorrecht van het overblijfsel om getuigenis af te leggen voor degenen die hooren willen, dat Jehova God is en dat hun zegeningen van hem moeten komen.

Het Volk

Jehova voerde in Israël het jubeljaarstelsel in. Dit jubeljaar voorschaduwde zijn koninkrijk of rechtvaardige regeering, waarin alle verdrukten

bevrijd moeten worden en in de gelegenheid gesteld zullen worden, den weg der gerechtigheid te betreden. De wet bepaalde, dat aan het begin van het jubeljaar de bazuin geblazen moest worden, om het volk bekend te maken, dat het jubeljaar gekomen was. (Lev. 25 : 9, 10) Daardoor voor- schaduwde de Heer, dat hij het volk betreffende de oprichting van zijn rechtvaardige regeering, waardoor een ieder zal terugkeeren tot zijn bezittingen, die oorspronkelijk voor hem bestemd waren, zou laten inlichten. Om deze reden verklaarde Jezus, dat de blijde boodschap van het Koninkrijk aan alle volken tot een getuigenis moest verkondigd worden, alvorens de laatste smarten over Satan's organisatie zullen komen, gedurende welken tijd zijn booze organisatie geheel ten onder zal gaan. Door zijn profeet zeide God tot zijn gezalfd overblijfsel, zijn getuigen: „Gaaf door, gaaf door, door de poorten, bereidt den weg des volks; verhoogt, verhoogt eenen baan, ruimt de steenen weg, steekt eene banier omhoog tot de volkeren. Zie, de Heer heeft doen hooren tot aan het einde der aarde: Zegt der dochter Zions: Zie, uw heil komt; zie, zijn loon is met hem, en zijn arbeidsloon is voor zijn aangezicht.” — Jes. 62 : 10, 11.

Een „poort”, zooals hier gebruikt wordt, is een symbool van den ingang in het koninkrijk. Het overblijfsel, dat zich thans in den tempel bevindt, trekt daarom thans de poorten des koninkrijks binnen. Als God's getuigen hebben zij de opdracht om den weg voor het volk te bereiden, door hen op zijn rechtvaardige regeering te wijzen. Zij moeten de steenen des aanstoots, namelijk de valsche leerstellingen en theorieën, waardoor het volk verblind geworden is, verwijderen. Zij moeten een banier voor het volk opheffen, waardoor het volk op het

feit geweest wordt, dat God's rechtvaardige regering een banier is, waarom het zich moet scharen. Dit is een deel van het werk, dat God in dezen tijd op aarde verricht, en slechts degenen die hem onzelfzuchtig toegewijd zijn, hebben een aandeel in dat werk.

De eenige actieve vijanden van Satan op aarde zijn degenen die met vreugde het feit bekendmaken dat God zijn Koning op zijn troon gesteld heeft. Deze moeten God's geboden als zijn getuigen gehoorzamen en het werk doen en voleindigen, alvorens de Heer Satan's organisatie in den eindstrijd, die naar Christus Jezus aantoonde, nu zeer nabij is, zal verpletterd worden. (Mattheüs 24 : 14, 21, 22) Zooals verwacht kon worden, is Satan, de oude Draak, uitermate toornig op de getrouwe getuigen des Heeren en zal alles doen wat in zijn krachten staat, hen te vernietigen. De Heer zeide, dat hij dit doen zou: „En de draak vergrimde op de vrouw, en ging henen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren en de getuigenis van Jezus Christus hebben.” — Openb. 12 : 17.

Door de geestelijkheid en de heerlijken van haar kudde leidt Satan den strijd tegen het overblijfsel Gods, omdat deze groep den Heer getrouw is. Maar de vijand kan hen niet overwinnen, omdat er geschreven staat: „En zij hebben hem overwonnen door het bloed des lams, en door het woord hunner getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot den dood toe.” — Openb. 12 : 11.

Het getrouwe overblijfsel, dat in het bloed van Christus vertrouwt, door den geest van Jehova gezalfd is en het eigen leven niet op hoogen prijs stelt, geeft met vreugde getuigenis en door de ge-

nade des Heeren zullen zij den vijand overwinnen. Voorwaarts gaan zij in het werk met vreugde en jubelgezang. Zij dringen den strijd tot aan de poort van Satan's organisatie terug, en terwijl zij dit doen hebben zij geen kwaad te duchten, omdat zij zich in de schuilplaats des Allerhoogsten bevinden. (Ps. 91 : 1-15) God die dit wonderlijke werk in dezen tijd voorzag, zegt door zijn profeet tot het overblijfsel: „Te dien dage zal de Heer der heirscharen tot eene heerlijke kroon en tot een sierlijken krans zijn den overgeblevenen zijns volks, en tot eenen geest des oordeels dien ten oordeel zit en tot eene sterkte dengenegen die den strijd afkeeren tot de poort toe.” — Jesaja 28 : 5, 6.

Vele Christenen hebben zichzelf misleid door te gelooven, dat God tracht, hen een schoon en liefelijk karakter te laten ontwikkelen, opdat zij naar den hemel mogen gaan en daar voor eeuwig mogen zingen en rust genieten. De ware overblijfselklasse is zich er van bewust, dat als zij van de hemelsche regeering wil deel uitmaken, zij, zoolang zij op aarde is, reeds moet zingen tot verheerlijking van Jehova's naam. De overgeblevenen moeten namelijk nu zijn getuigen zijn voor het feit, dat hij de machtige God is. Zij zijn geroepen uit de duisternis tot zijn wonderbaar licht, opdat zij op aarde zijn deugden mogen verkondigen. (1 Petr. 2 : 9, 10) God wil slechts diegenen in zijn regeering aannemen en deze tot officieele leden van de regeering benoemen, die bewijzen dat zij hem en zijn koning meer lief hebben dan hun eigen leven. Volmaakte liefde vreest niet voor den mensch, noch voor den Duivel, maar hij die volmaakte liefde e. absoluut vertrouwen in den Heer heeft, verkondigt stoutmoedig de waarheid tot een getuigenis in den naam des Heeren. — Joh. 4 : 17, 18.

De Vorst van het Volk

Toen Jezus aan den Jordaan stond en door den heiligen geest gezalfd werd, werd hij de erfgenaam van Koning David, en het eeuwig verbond had vanaf dien tijd op hem betrekking. Waarom werd dit verbond gesloten? Onder andere reden antwoordt God's profeet: „Zie, ik heb hem tot een getuige der volken gegeven; eenen Vorst en gebieders der volken.” (Jes. 55 : 4) God sloot dit eeuwig verbond met Jezus om hem een troon en onsterfelijkheid te geven, met inbegrip van alle belangen van zijn rechtvaardige regeering op aarde. De koninkrijksbelangen eischten van hem, dat hij een getuige voor den naam van Jehova was. Pilatus zeide tot Jezus: „Zijt gij een koning?” Het antwoord van Jezus was: „Gij zegt dat ik een Koning ben. Hiertoe ben ik geboren en hiertoe ben ik in de wereld gekomen, opdat ik der waarheid getuigenis geven zoude. Een iegelijk die uit de waarheid is, hoort mijne stem.” (Joh. 18 : 36, 37) Dit bewijst afdoende, dat een van de voorwaarden van het eeuwig verbond was, dat hij voor den naam van Jehova getuigenis zou afleggen. Tot zijn getrouwe navolgers zeide Jezus: „Ik sluit met u een verbond, evenals mijn vader met mij een verbond gesloten heeft, voor een koninkrijk.” Met even groote zekerheid als Jezus getuigenis voor de waarheid moest afleggen, moet ook een ieder die in dit verbond opgenomen is, een getuige voor de waarheid zijn. Dit is in het bijzonder waar, nadat de Heer tot zijn tempel gekomen is. Door dat verbond werd Jezus tot vorst van het volk aangesteld. Hieruit volgt eveneens, dat al degenen die in dat verbond opgenomen zijn, „vorsten” of leiders van het volk onder leiding van het Hoofd

moeten worden. Deze leiding van het volk moet in overeenstemming met God's gerechtigheid zijn. Om een leider te zijn moet een ieder een getrouwe getuige zijn als de gelegenheid zich daartoe voor doet. Het beteekent eveneens, dat deze leiders geheel afgescheiden moeten zijn van de booze wereld en haar god, den Duivel. Jezus weigerde om met den Duivel tot een minnelijke schikking te komen. Zijn navolgers moeten hetzelfde doen. Evenals Jezus zichzelf vergat en slechts deed wat zijn Vader hem gebod, zoo moeten ook degenen die in het verbond opgenomen zijn, zichzelf vergeten en met vreugde de geboden des Heeren gehoorzamen.

In dezen dag van benauwdheid en verslagenheid, waarin het volk lijdt onder de lasten van onrechtvaardige regeeringen en niet weet, waarheen het zich te wenden heeft, was er nooit een schoo- nere gelegenheid als die welke thans aan de ware navolgers van Jezus gegeven wordt om het volk op den weg der gerechtigheid te leiden, door hen op God's koninkrijk te wijzen. Het is de recht- vaardige regeering die voor de menschheid ver- ademing en eeuwige vreugde brengen zal. Eenigen der gezalfden hebben gedurende een zekeren tijd het voorrecht om een getuige voor Jehova te zijn, verzaakt. De Schrift toont aan, dat eenigen dezer zich van hun nalatigheid bewust worden, voor hun voorrechten ontwakten en vervolgens aan de ver- kondiging van de blijde boodschap deelnemen, en als zij dit doen, kunnen zij er van verzekerd zijn, door God met eeuwige zegeningen gezegend te worden. (Jes. 59 : 20, 21) Terwijl de Heer voort- gaat, zijn regeering op te richten, zegt hij tot de- genen die hij tot zijn getuigen uitverkoren heeft: „Ik heb mijne woorden in uwen mond gelegd en ik heb u bedekt onder de schaduw mijner hand,

opdat ik de hemelen moge planten en de grondslagen der aarde moge leggen en tot Zion moge zeggen: Gij zijt mijn volk." — Jes. 51 : 16.

Het feit, dat hij zijn boodschap dezen getuigen in den mond gelegd heeft, vormt een onomstootelijk bewijs, dat zij zijn naam en de regeering moeten bekendmaken aan degenen die hoorende ooren hebben. Dit is het deel, dat dezulken bij het planten van het onzichtbare als van het zichtbare deel van God's regeering hebben. Zij hebben het voorrecht om de menschen de beteekenis van het hedendaagsche gebeuren duidelijk te maken en hun aan te toonen, hoe de Heer een regeering voor hen zal vestigen, die hun vrede en zegeningen zal brengen. Door zoo te handelen, treden deze deelgenooten met Christus Jezus als leiders des volks op.

Verhoogt zijn Naam

Jaren lang is de naam van Jehova op den achtergrond gesteld, zoodat Christenen zelfs niet eens de beteekenis er van wisten. Thans is het den navolgers van Jezus duidelijk geworden, dat de naam van Jehova zijn bedoelingen ten aanzien van zijn volk beteekent en dat de tijd gekomen is om zijn naam op de gansche aarde te verhoogen. De verhooging van Jehova's naam geschiedt niet met een zelfzuchtig doel, maar opdat de menschen de gelegenheid mogen hebben te weten, dat hij de Verlosser en Weldoener der menschheid is en dat er geen ander middel bestaat om leven te verkrijgen. Door zijn profeet geeft hij den tijd aan, dat deze verkondiging betreffende de verhooging van zijn naam zal beginnen.

De uitdrukking, die dikwijls in de Schrift gezegd wordt, „te dien dage” heeft steeds betrek-

king op den tijd, waarop God zijn groot werk ter oprichting van zijn regeering begint. Door zijn profeet legt God den getrouwen dienaren een gezang of lied in den mond, dat hen er op wijst wat zij moeten zingen, terwijl hij zijn groot werk volvoert. Het overblijfsel begon dit lied kort na 1918 te zingen. Het lied begint met de woorden: „En te dienzelfden dage [te dien tijde] zult gij zeggen: Ik dank u, Heer, dat gij toornig op mij geweest zijt, maar uw toorn is afgekeerd en gij troost mij.” — Jesaja 12 : 1.

Tot op dien tijd hadden vele gewijden hun vertrouwen op menschen, die hun leiders en leeraars waren, gesteld. De ondervindingen die de Heer hun liet doormaken, deden hen tot het inzicht komen, dat het voor hen noodzakelijk was, hun vertrouwen op hem te stellen. — Psalm 118 : 8, 9.

De profeet vervolgt: „Zie, God is mijn heil, ik zal vertrouwen en niet vreezen; want de Heer is mijn sterkte en psalm, en hij is mij tot heil geworden.” (Jes. 12 : 2) Zijn getrouwe getuigen erkennen, dat Jehova almachtig is en dat het in zijn bedoeling ligt, thans zijn regeering op te richten en zij vertrouwen volkomen in hem en kennen geen vrees. Zij waardeeren zijn belofte ten volle, dat hij degenen bewaart die hem liefhebben en die hem getrouw zijn. — Psalm 31 : 24.

„En gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteinen des heils.” (Jes. 12 : 3) Water is een symbool van waarheid. Maar de kennis der waarheid alleen brengt geen heil aan. Het is de kennis der waarheid en het gebruiken van deze waarheid in overeenstemming met den wil Gods, dat zijn goedkeuring brengt. Een fontein is een bron van water. Water putten uit de fonteinen des heils symboliseert, hoe men de groote verfrisschen-

de waarheden, die God voor zijn volk voorzien heeft uit de bron der waarheid put en deze in overeenstemming met de geboden des Heeren gebruikt. Slechts zij die de waarheid ontvangen en in de liefde der waarheid bewaren en de geboden des Heeren gehoorzamen, putten water (waarheid) uit de fonteynen des heils. Anderen putten uit hun eigen fonteynen. Dit wordt aangetoond door de woorden van den profeet: „Want mijn volk heeft twee boosheden gedaan, mij, de springader des levenden waters, hebben zij verlaten, om zichzelf bakken uit te houwen, gebrokenē bakken die geen water houden.” — Jer. 2 : 13.

Dan zegt de Heer wat het getrouwe overblijfsel moet doen: „En zult te dien dage zeggen: Dankt den Heer, roept zijnen naam aan, maakt zijne daden bekend onder de volkeren, vermeldt dat zijn naam verhoogd is.” (Jes. 12 : 4) Deze woorden worden niet tot personen gericht. Het feit, dat het woord „gij” (Zie vers 1) gebruikt wordt, toont aan, dat deze woorden gericht worden tot de groep van getrouwen die door den Heer gezalfd zijn en die den „knecht” vormen, aan wien de Heer zijn koninkrijksbelangen opgedragen heeft. — Jesaja 42 : 1; Matth. 24 : 45.

De lezing volgens kantteekening van dezen tekst is ‚verkondigt zijn naam onder de menschen’. Dit is een duidelijk gebod, dat verkondigt moet worden, dat de naam van Jehova in de harten der menschen verhoogd moet worden. Thans is de naam van Jehova in Zion, zijn organisatie, verhoogd. Hij moet echter ook in de harten van anderen verhoogd worden. Indien nu eenigen die tot Zion beweren te behooren, zich tegen den dienst ter bekendmaking van Jehova's deugden verzetten, is dit op zichzelf een duidelijk bewijs, dat dezulken

niet tot de tempelklasse behooren. „In zijn tempel zegt hem een iegelijk eere.” — Psalm 29 : 9.

Dan toont de profeet aan, dat de „knecht” zich er niet mede moet tevreden stellen, slechts voor een oogenblik te zingen en dan op te houden, maar dat hij moet voortgaan te zingen: „Psalmzingt den Heer, want hij heeft heerlijke dingen gedaan, zulks zij bekend op den ganschen aardbodem.” (Jesaja 12 : 5) Dit is in nauwkeurige overeenstemming met de woorden van Jezus, dat deze blijde boodschap des koninkrijks aan alle volkeren der aarde verkondigd moet worden. Bij het uitdragen van deze boodschap moeten de getuigen geen verontschuldigende houding aannemen, maar zij moeten haar met vrijmoedigheid verkondigen. „Juich en zing vroolijk, gij inwoneres van Zion, want de Heilige Israëls is groot in het midden van u.” (Jes. 12 : 6) Zij die werkelijk tot Zion behooren, zien thans het duidelijke bewijs, dat God weldra en volledig de overwinning over de machten der boosheid zal behalen, en met vreugde heffen zij een triomfgeroep aan in verwachting van deze groote overwinning.

Welke zijn de feiten, die de vervulling van deze profetie aangeven? Het is na 1918, dat de Heer de beschikking over het radio gegeven heeft, dat hij meer dan 3000 jaren geleden voorspelde. (Job 38 : 35) Door middel van het radio wordt de boodschap van het koninkrijk aan de natiën der aarde bekendgemaakt. Het is waar dat ook zelfzuchtige belangen onder leiding van Satan van het radio gebruik maken. Deze zelfde zelfzuchtige belangen trachten te verhinderen, dat het radio voor een algemeene bekendmaking der waarheid gebruikt wordt. Jehova laat dit toe, naar hem goedgeeft. Hij zou natuurlijk den vijand kunnen beletten, zulks te doen, maar hij doet dit niet, en ongetwij-

feld heeft hij daarvoor een bepaalde reden. Op de hem eigene wijze beschikte hij, dat op 24 Juli 1927 de grootste keten van radio-zenders, die ooit op aarde tot stand gebracht werd, werd gebruikt ter proclamering van de boodschap betreffende zijn rechtvaardige regeering. Te dien tijde werd het volk het verschil voor oogen gevoerd tusschen de boosheden van Satan's verdrukkende regeering en God's rechtvaardige regeering en de zegeningen, die daarvan te verwachten zouden zijn. De Heer liet dit bekendmaken, opdat het volk met zijn koninkrijk mocht bekend worden, en opdat zijn naam zou verhoogd worden in de harten dergenen die een hoorend oor hebben.

Omdat het God's wil is en zijn tijd daartoe gekomen is, maakt een kleine groep navolgers van Christus, die zich Jehova's getuigen noemt, gebruik van het radio om het volk den naam en het voornemen van Jehova God bekend te maken. Om deze zelfde reden drukken en publiceeren zij boeken, gaan van huis tot huis en plaatsen deze boeken tegen de minimum kosten in de handen van het volk. Zij doen dezen dienst niet om geldelijk voordeel, maar omdat het voor hen het grootste voorrecht is den Heer en zijn Koning te dienen en deze blijde boodschap aan het volk bekend te maken. Precies wie het overblijfsel vormen, kan geen mensch zeggen. „De Heer kent degenen die de zijnen zijn.” (2 Tim. 2:19) De menschen behoeven dit ook niet te weten. Aan degenen die aldus getrouw tot het einde voortgaan, heeft God beloofd, een naam te zullen geven, dien de Heer alleen weten zal, en natuurlijk ook degene die dezen naam ontvangt. (Openb. 2:17) Hierdoor toont hij de zoete en vertrouwelijke verhouding tusschen hem en degenen die hem getrouw zijn, aan. Zij die thans op aarde zijn, vormen als laatste

leden van het lichaam van Christus zinnebeeldig de „voeten” van hem, en tot degenen die getrouw in den dienst des Heeren voortgaan, zegt hij: „Hoe liefelijk zijn op de bergen de voeten desgenen die het goede boodschapt, die den vrede doet hooren; desgenen die goede boodschap brengt van het goede, die heil doet hooren; desgenen die tot Zion zegt: Uw God is Koning! Daar is een stem uwer wachters, zij verheffen de stem, zij juichen te samen; want zij zullen oog aan oog zien, als de Heer Zion wederbrengen zal.” — Jesaja 52 : 7, 8.

Wraak

De gezalfden des Heeren die thans op aarde zijn, hebben de opdracht den dag der wrake Gods te verkondigen. (Jes. 61 : 1, 2) De wraak van Jehova wordt niet tegen een ieder persoonlijk ten uitdrukking gebracht, maar tegen Satan en zijn goddelooze organisatie, door middel waarvan hij het volk verdrukt en verblindt, en tegen de instrumenten of werktuigen, die hij voor dat doel gebruikt. Het ligt in Jehova's voornemen, Satan's booze werken met inbegrip van zijn geheele organisatie te vernietigen, en hij heeft nu zijn getuigen opgedragen, dit feit aan de natiën bekend te maken. Om deze reden maakt hij aan degenen die tot de tempelklasse behooren, duidelijk, wat eigenlijk de organisatie des Duivels vormt. Deze blijkt een machtige en gruwelijke organisatie te zijn, die alleen de Heer kan en zal vernietigen. Hij legt zijn dienstknechten de verplichting op, zijn voornemen om deze organisatie te vernietigen, onder algemeene aandacht te brengen. Jezus verklaart, dat nadat de blijde boodschap van het koninkrijk aan de volkeren verkondigd is er over de natiën der aarde een tijd van benauwdheid zal komen,

die zijn weerga in de geschiedenis niet kent en die tevens de laatste zal zijn. Dit zal de uitdrukking van God's wraak of verbolgenheid tegen den Booze en zijn systeem zijn. (Matth. 24:21, 22) De periode tusschen de staking der vijandelijkheden in de wereld tot aan den tijd van de laatste benauwdheid is speciaal bestemd voor het geven van een getuigenis betreffende God's voornemens.

Jehova verklaart door zijn profeet, dat hij een twist met de volken heeft, die Satan's organisatie vormen, en dat hij deze natiën zal verpletteren. Nu God reeds Satan uit den hemel geworpen heeft en daardoor een einde aan zijn hemelsche heerschappij gemaakt heeft, kunnen wij er zeker van zijn dat God ook weldra Satan's heerschappij en invloed op aarde zal vernietigen. Dit is een van de werken die aan God's rechtvaardige regeering op aarde moeten voorafgaan. (Jer. 25 : 29-36) Bij dit vernietigingswerk heeft Jezus Christus de leiding. Hij treedt hierbij op als de machtige uitvoerende dienaar Jehova's. (Ps. 110 : 5, 6) Christus alleen is de wijnpers, die het levensbloed uit de booze organisatie perst. (Jes. 63 : 3-5) Het deel dat bij dit werk door de getrouwe navolgers van Christus op aarde verricht wordt, is dat van procesdienaren. Zij zorgen voor de bekendmaking, door de regeerders en de volken der aarde van Jehova's voornemens om door Christus de booze organisatie te vernietigen, op de hoogte te stellen. (1 Joh. 3 : 8) Natuurlijk weet Satan, dat de groote strijd nadert, maar hij is zoozeer met zichzelf ingenomen, dat hij nog gelooft, dien strijd te zullen winnen. Daar hij weet, dat zijn tijd om zich op dien strijd voor te bereiden, kort is, haast hij zich de natiën en regeerders der aarde op den grooten slag voor te bereiden, in welken grooten slag Satan's organisatie

zal vallen om nooit meer op te staan, terwijl dan den naam van Jehova God voor alle eeuwigheid verhoogd zal zijn. — Openb. 12:12; 16:13-16.

Gezanten

Het getrouwe overblijfsel van navolgers van Christus Jezus, die nu nog op aarde zijn, zijn gezanten voor God en zijn Koning. Zij zijn in de wereld om God te vertegenwoordigen. Het moge sommigen onlogisch voorkomen, dat deze gezanten in de wereld zijn en toch de waarheid verkondigen omtrent hetgeen weldra de wereld zal overkomen. Men zou kunnen aanvoeren, dat gezanten slechts zoolang in een land blijven, wanneer de beide betrokken landen in vrede met elkander leven, en dat wanneer de oorlog verklaard wordt, de gezant zich terugtrekt; terwijl God's regeering toch niet met Satan's organisatie in vrede leeft. Dit is de regel, die wel van toepassing is op regeeringen, die onder Satan's heerschappij staan, maar zulks is niet de regel des Heeren. De Schrift toont aan, dat de gezanten des Heeren tot de regeerders gezonden worden, wanneer de vijandelijkheden beginnen. Satan's organisatie staat op voet van oorlog met God's organisatie, en God heeft zijn voornemen te kennen gegeven, Satan's organisatie te vernietigen. Christus is God's Gezant ten einde verzoening tusschen het volk en God tot stand te brengen, omdat er vijandelijkheden bestaan. De leden van het lichaam van Christus zijn gezanten die aan het verzoeningswerk deelnemen, omdat het volk vijandig tegenover God staat. Op geen andere wijze kunnen de woorden van den Apostel Paulus juist begrepen worden. (2 Cor. 5:19, 20) De gezanten des Heeren

bevinden zich in de wereld, maar zijn niet van de wereld. Zij hebben de autoriteit om op veroordeelende wijze datgene aan te kondigen, wat God's Woord zegt omtrent zijn voornemen, zijn verbolgenheid tegen het booze systeem, dat Satan opgebouwd heeft, te openbaren. Aangezien dit systeem het volk verdrukt, zal God het volk hiervan bevrijden, en hij wil, dat dit eerst aangekondigd wordt. Paulus sprak van zichzelf als een „gezant in ketenen”, en deze ketenen waren hem door Satan's organisatie opgelegd. (Ef. 6 : 20) Alle gezanten van Christus op aarde zouden thans met ketenen gebonden zijn, als God zijn hand niet over hen uitgestrekt hield en hen niet door zijn macht beschermde, totdat het werk, dat hij hun opgedragen heeft, ten einde is. Als dat werk ter verkondiging van zijn naam en voornemen gereed is, zal God zijn gezanten wegnemen.

De Vreugde des Heeren

Terwijl deze gezanten des Heeren zich in de wereld bevinden, hebben zij vele moeilijkheden te verduren, zooals Jezus hun voorzegd had. (Joh. 16 : 33) Hun moeilijkheden zijn het gevolg van tegenstanders van de boodschap die zij brengen en het werk dat zij doen. Deze getrouwen verheugen zich echter evenals Paulus in deze verdrukking, omdat dit voor hen een teeken van God is, dat zij zijn gezalfden zijn. (Fil. 1 : 28, 29; Rom. 12 : 12; Hand. 14 : 22) Zij die tot de overblijfselklasse behooren, zijn in de vreugde des Heeren ingegaan, omdat zij erkennen, dat de tijd voor de rechtvaardiging van God's heiligen naam, voor den val van den verdrukker en voor de vestiging van vrede en gerechtigheid op aarde door zijn gezalfden Ko

ning, gekomen is. Voor Christus brak een tijd van groote vreugde aan, toen Jezus na een lange wachtperiode van zijn Vader de opdracht ontving, tegen den vijand handelend op te treden. Toen hij tot zijn tempel kwam en sommigen aantrof, die hij op grond van hun trouw goedkeurde, noodigde hij dezen uit om in zijn vreugde in te gaan. Zij die sedert dien tijd met vreugde het feit erkend en gewaardeerd hebben, dat het koninkrijk gekomen is en nu Jehova's naam gerechtvaardigd wordt, en die voortgaan den Heer lief te hebben, zijn met het werk, vervuld van de vreugde des Heeren, voortgegaan.

Regeeringsmuziek

Jehova God heeft voor de nieuwgeboren regeering voor toepasselijke muziek gezorgd en zijn getrouwe getuigen verheugen zich over dit feit. De Psalmen van den Bijbel zijn gedichten, die voor muziek geschreven zijn. Buiten de Psalmen bestaat er slechts weinig waardevolle poëzie. De koninkrijks- of regeeringspsalmen zijn opgedragen aan den „Opperzangmeester”. Het schijnt duidelijk, dat de Opperzangmeester dat deel van de gezalfde klasse is, waarvan de leden in de vreugde des Heeren ingegaan zijn, die zichzelf vergeten, die actief zijn in de bekendmaking van de daden des Heeren en die zich laten onderrichten door hetgeen in de Psalmen geschreven staat en daaruit voordeel trekken. Ofschoon alle anderen den Heer schijnen te vergeten, vertrouwen deze volkomen op hem en verheugen zich, zijn wil te doen. Zij zingen: „De Heere God is mijn sterkte; en hij zal mijne voeten maken als der hinden, en hij zal mij doen treden op mijne hoogten.” (Hab. 3:17-19) De

hinde is een dier, dat zoo zeker is van de stappen die het neemt, dat het de steilste rotspunten zonder gevaar kan beklimmen. Zoo wordt ook de getrouwe overblijfselklasse, die door God's getuigen gevormd wordt, door hem tot hooge plaatsen verhoogd; maar op grond van hun nederigheid en hun volkomen getrouwheid aan den Heer, vreezen zij niet en verliezen zij nimmer hun bezinning.

Deze koninkrijkspsalmen of regeeringsmuziek geven duidelijk te kennen, dat er aan het begin van de vestiging van God's regeering een grootsch opgezette publiciteitscampagne ter proclameering van het koninkrijk gevoerd moest worden. Het zingen van deze boodschap is een poëtische wijze om bekend te maken, dat het getrouwe overblijfsel actief de koninkrijksbelangen op aarde moet behartigen en dat zij dit werk met vreugde moeten doen, waardoor zij hun liefde voor God en zijn koninkrijk bewijzen. (1 Joh. 5:3) Eenige dezer gedichten die tot de officieele muziek van God's koninkrijk behooren, worden hier besproken, ten einde een beter begrip van het werk te geven, dat de Heer thans op aarde doet.

Het was een gevestigde gewoonte en daarom zoo goed als een wet voor Israël, dat wanneer een koning op den troon geplaatst werd, het volk onder leiding van de priesters (de gezalfden) in de handen klapte, om daardoor hun vreugde te kennen te geven. (2 Koningen 11:9-12) Hiervan wordt thans melding gemaakt in het belang van degenen op wie de einden van de wereld gekomen zijn. (1 Cor. 10:11) De dichter had dit gebruik in den zin en paste dit op den tijd toe, waarin God zijn Koning op zijn heiligen troon zou zetten, toen hij schreef:

„Alle gij volkeren, klapt in de hand; juicht Gode met een stem van vreugdegezag.” Een gejuich wijst op vertrouwen in God's zekere overwinning. En waarom wordt dit gejuich aangeheven? „Want de Heer, de Allerhoogste, is vreeselijk, een groot Koning over de gansche aarde. Hij brengt de volken onder ons, en de natiën onder onze voeten . . . God vaart op met gejuich, de Heer met geklank der bazuin”; hetgeen beteekent, dat God zijn werk begonnen is met een gejuich aan de zijde van zijn volk. Het waren de priesters, die de bazuinen bliezen, hetgeen voorschaduwde dat de gezalfden de heerlijkheid van zijn naam zouden verkondigen. „Want God is een Koning der gansche aarde; psalmzingt met eene onderwijzing.” Dit toont aan, dat deze lofliederen gezongen worden door degenen die een begrip van God's voornemen hebben. „God zit op den troon zijner heiligheid. De edelen der volken zijn verzameld tot het volk van den God Abrahams; want de schilden der aarde zijn Godes: Hij is zeer verheven.” De hier genoemde „edelen” zijn zij, die gewillig zijn; en omdat zij het geloof van Abraham hebben, vormen zij de getrouwe overblijfselklasse, die met vreugde Jehova's lof verkondigt. De hier genoemde „schilden” stellen Christus den Koning, den rechtmatigen Heerscher der aarde op zijn troon voor. Schilden hebben betrekking op regeerders of beschermheeren. — Psalm 47 : 2-10.

Een ander voor muziek geschreven koninkrijksgedicht is Psalm 99. Het begint met de verklaring dat Jehova Koning geworden is en dat de volkeren beven. „De Heer is groot in Zion [in het bijzonder in dezen tijd] . . . Dat zij uwen grooten en vreeselijken naam loven, die heilig is . . . Verheft den Heer onzen God, en buigt u neder voor de voet

bank zijner voeten, hij is heilig." Zijn naam wordt door een groote openbare verkondiging verheven. De „voetbank zijner voeten" is zijn tempelklasse op aarde, omdat deze Jehova God op aarde zal vertegenwoordigen.

Het zesde vers van dezen psalm spreekt van Mozes, Aäron en Samuel, hoe zij den Heer aanriepen en door hem gehoord werden en hoe hij hun antwoordde. Dit is ongetwijfeld tot aanmoediging van degenen die heden den naam van Jehova aanroepen en hem onvoorwaardelijk vertrouwen, in dezen psalm weergegeven.

Een van de andere gezangen voor deze regeering is Psalm 68. Deze begint met de woorden: „God zal opstaan, zijne vijanden zullen verstrooid worden." Door vertegenwoordiging is Jehova in het Melchizedeksche priesterschap opgestaan. Christus, de groote Hoogepriester, heeft zich van zijn zetel verheven, om zijn vijand tot een voetbank zijner voeten te maken, en de gewijden Gods die heden op aarde zijn, melden zich in dezen dag als vrijwilligers. (Ps. 110 : 3) „Zingt Gode, psalmzingt zijnen naam; hoogt de wegen voor hem die in de vlakke velden rijdt, omdat zijn naam is Jehova en springt op van vreugde voor zijn aangezicht." Het is er God niet zoo zeer aan gelegen, zelf deze liederen te hooren, maar veelmeer daaraan, dat de menschen het hooren en dat zijn naam verhoogd wordt. Daarom moet er een openlijk getuigenis voor zijn naam gegeven worden.

Er staat geschreven, dat steeds wanneer de ark des verbonds verplaatst werd, ongeveer dezelfde woorden, waarmede deze psalm begint, uitgesproken werden: „Sta op Jehova, en laat uwe vijanden verstrooid worden." (Numeri 10 : 35) Ook

toen David de ark des verbonds tot haar rustplaats op den berg Zion bracht, werd van deze gewoonte niet afgeweken. Er wordt bericht, dat David bij deze gelegenheid zangers met muziekinstrumenten bestelde. (1 Kron. 15:16-28) Met gezang en muziekbegeleiding werd de ark naar den berg Zion gedragen. Dit geschiedde ten overstaan van de vijanden. Dit stelde voor hetgeen thans op aarde geschiedt. Dit koninkrijkslied zegt: „O God! zij hebben uwe gangen gezien, de gangen mijns Gods, mijns Konings, in het heiligdom.” (Ps. 68:25) Zoo ziet heden de vijand het werk voorwaarts gaan en hij hoort het overblijfsel zingen.

Een ander gezang over de nieuwe regeering is Psalm 149. Deze begint als volgt: „Hallelujah! Zingt den Heer een nieuw lied [op grond van het feit dat zijn koninkrijk gekomen is], zijn lof zij in de gemeente der gunstgenooten. Dat Israël zich verblijde in dengene die hem gemaakt heeft, dat de kinderen Zions zich verheugen over hunnen Koning”, omdat de Koning der heerlijkheid gekomen is. „Dat zijne gunstgenooten van vreugde opspringen, om die eer, dat zij juichen op hunne legers.” De Heer is tot Koning verheerlijkt, en zijn eer gaat ook op zijn overblijfsel, als gezant van den nieuwen Koning, over en daarom zijn zij in heerlijkheid. Zij juichen op hunne legers, in plaats van te slapen, zooals anderen zouden doen. Zij zijn werkzaam in de verkondiging van den lof des Heeren dag en nacht en gaan daarmede voort, tot de natuurlijke slaap hen overmant. Dit is in nauwkeurige overeenstemming met de woorden van de profeet Gods in Jesaja 62 de verzen 6 en 7, waarin de Heer profeteert dat zijn wachters dag en nacht niet zwijgen maar den naam des Heeren voortdurend in herinnering zullen brengen.

„De verheffingen Gods zullen in hunne keel zijn, en een tweesnijdend zwaard in hunne hand.” God is hun Schepper, en hij is waardig, geprezen te worden. Het „zwaard in hunne hand” toont aan, dat deze getrouwen aan den veldtocht tegen Satan’s zaad deelnemen.

„Om wraak te doen over de heidenen [natiën], en bestraffingen over de goden.” Het „zwaard”, waarmee zij wraak doen, is God’s Woord. (Efeze 6:17) Het doen van deze wraak bestaat slechts in de verkondiging van hetgeen God’s Woord over zijn wraak en de wijze waarop deze aan Satan’s organisatie voltrokken zal worden, te zeggen heeft.

„Om hunne Koningen te binden met ketenen, en hunne achtbaren met ijzeren boeien.” Klaarblijkelijk wordt hier betrekking genomen op de koningen der Christenheid, die gebonden moeten worden. Het getrouwe overblijfsel bedient zich van het Woord Gods, om deze koningen en achtbaren te binden. „De scepter der goddeloosheid zal niet [langer] rusten op het lot der rechtvaardigen.” (Psalm 125:3) De verkondiging der waarheid lost onder het volk den invloed der „achtbaren”, namelijk de geestelijkheid, op. De oogen der menschen beginnen open te gaan en zij verliezen hun vreeze voor deze geestelijke achtbaren.

„Om het beschreven recht over hen te doen.” Dit toont aan, dat het overblijfsel zich houden moet aan hetgeen geschreven staat en dat het slechts de boodschap van het koninkrijk Gods te verkondigen heeft. Het heeft niet de opdracht, tegen de heerschers en edelen geweldmiddelen aan te binden, doch het moet hun slechts het gericht aankondigen, dat God over hen besloten heeft en in zijn Woord liet opteekenen. Derhalve zijn deze

getuigen van Jehova slechts aankondigers van hetgeen er geschieden zal. Dit lied eindigt met de woorden: „Dit zal de heerlijkheid van al zijne gunstgenooten zijn.” De Heer beschouwt dit als een eervol werk. Wie dus in gebreke blijft of zelfs weigert om aan dit groote getuigeniswerk voor den grooten naam van Jehova met vreugde deel te nemen, is overeenkomstig de aanwijzingen van dezen psalm van de klasse der heiligen uitgesloten.

Een ander koninkrijkslied is Psalm 72: „O God! geef den Koning [den steen, Christus Jezus, God's gezalfde Koning] uwe rechten [uwe besluiten en de volmacht deze te voltrekken], en uwe gerechtigheid [den „mantel der gerechtigheid”] den zoon [den koninklijken zonen, die nog op aarde zijn] des Konings [Jehova]. Zoo zal hij [Christus Jezus, aan wien God's oordeelen en volmacht overgegeven is] uw volk richten met gerechtigheid, en uwe ellendigen met recht.” Dit gezang is een verder bewijs voor hetgeen thans als een deel van het groote werk Gods door het overblijfsel op aarde gedaan moet worden.

Een ander lied voor de nieuwe regeering is Psalm 95, die nu door de overblijfselklasse gezongen wordt: „Komt, laat ons den Heer vroolijk zingen, laat ons juichen den rotssteen onzes heils.” De aanleiding tot dit lied is het inzicht, dat Jehova de groote God is, die nu in Zion verhoogd is. In het jaar 1914 werd de aarde des Heeren, en Jehova heeft zijn Gezalfde uitgezonden, om de heerschers der aarde te verdrijven. Daarom zijn volgens de woorden van dezen Psalm de diepste plaatsen der aarde in zijn hand. God heeft door zijn Profeet Ezechiël beloofd, dat hij naar zijn schapen zoeken en hen tot zich roepen zal, en dat hij zijn kudde zal weiden en ze uit alle plaatsen,

waarheen zij verstrooid zijn, redden zal. (Ezech. 34: 11, 12) Het overblijfsel erkent, dat de Heer dit gedaan heeft, en zingt daarom: „Want hij is onze God, en wij zijn het volk zijner weide en de schapen zijner hand. Heden zoo gij zijne stemme hoort, verhardt uw hart niet, gelijk te Meriba [haat], gelijk de dagen van Massa [verzoeking] in de woestijn.”

De Apostel Paulus past dezen psalm op het einde van het genadetijdperk voor Israël toe, en overeenkomstig de door hemzelf geschreven regel, heeft deze psalm nog een diepere beteekenis voor het einde der wereld, wanneer God zijn volk tot zich zou samenbrengen. Sedert de komst van den Heer tot zijn tempel en het begin van het gericht bij het huis Gods spreekt de stem des Heeren tot de knechtsklasse, dat zij haar hart niet verharden moet, maar dat zij zich met vreugde door zijn Woord moet laten leiden. De Heer zegt, dat velen van degenen die tot het koningschap gezalfd waren, hun harten verharden, hierin volharden en deelnemen aan het blijde gezang ter bekendmaking van zijn koninkrijk. Deze zullen hun broeders aanklagen en zij beweren, dat hun niets anders te doen staat, als den tijd af te wachten waarin zij in het koninkrijk zullen opgenomen worden. De Heer zegt echter, dat de getrouwe overblijfselklasse zing moet: „En zij zongen als een nieuw gezang voor den troon en voor de vier dieren en de ouderlingen, en niemand kon dat gezang leeren, dan de honderd vier en veertig duizend die van de aarde gekocht waren.” — Openb. 14: 3.

De murmureerders kunnen dit lied niet begrijpen, omdat zij weigerachtig blijven, het met hun broeders aan te heffen. De navolgers des Heeren die reeds in de hemelsche heerlijkheid op

genomen en voor eeuwig met hem verbonden zijn, stemmen met dit lied ter verheerlijking Jehova's in en ook het overblijfsel, dat nog op aarde is, neemt aan dit gezang of deze muziek der nieuwe regeering deel. Het feit, dat verklaard wordt, dat niemand op aarde het lied zingen kan als slechts de 144.000, toont aan, dat de overblijfselklasse, die zich nog op aarde bevindt het lied moet kennen en zingen.

Een verder aan den „opperzangmeester” opgedragen gezang over de nieuwe regeering is Ps. 66: „Juicht Gode, gij gansche aarde.” Dit gejuich moet onder de natiën tot een getuigenis gehoord worden, en het moet overeenkomstig het gebod des Heeren aangeheven worden door degenen, die de boodschap liefhebben en getrouwe getuigen des Heeren zijn. Het lied vervolgt: „Psalmzingt de eer zijns naams, geeft eer zijnen lof.” In de afgelopen eeuwen heeft God zijn woord der belofte groot gemaakt. Nu is de tijd gekomen, waarin zijn naam op aarde verhoogd moet worden, en zijn door hem uitverkoren getrouwe getuigen hebben het voorrecht aan de verheerlijking van zijn naam deel te nemen, doordat zij aan degenen die hooren willen, verkondigen, dat zijn rechtvaardige regeering nabij gekomen is.

Onder de gezangen der nieuwe heerschappij, die door het overblijfsel gezongen worden, is ook Psalm 75: „Wij loven u, o God! wij loven dat uw naam nabij is; men vertelt uwe wonderen.” (Psalm 75 :1) Jehova doet thans wonderen op aarde. De gezalfde knechten nemen deze waar, en deze zijn voor hen het bewijs, dat God zelf nabij is en in de aangelegenheden der aarde ingrijpt. Eenige zijner werken doet hij door middel van andere machten als zijn volk op aarde. Nagenoeg het geheele werk zijner gezalfden bestaat in de ver-

kondiging van de heerlijkheid zijns naams. Voor de gezalfden zijn de gelegenheden, die hun nu gegeven zijn om zijn naam te verkondigen, een bewijs, dat God hen gebruikt en dat zij hem welgevallig zijn. Bovendien bewijst dit nog, dat thans God's bestemde tijd gekomen is, om zijn naam op de aarde te laten verkondigen. Uitgerust met een duidelijk begrip van God's voornemen betreffende hen, kunnen de gezalfden heden in het volste vertrouwen zijn werk verder doen. Het heeft niet zoozeer hun belangstelling, hoe lang zij zijn werk op aarde nog zullen bedrijven, noch zijn zij er over bezorgd, hoe groot het daarmee verbonden gevaar van de zijde van den vijand is, maar zij zijn er veel meer bezorgd om, hun verbond getrouw te blijven. In grooten vrede des harten psalmzingen zij de eer zijns naams.

Eenige gezalfden zijn de meening toegedaan, dat zij niet tegen de organisatie des Duivels moeten s reken, maar in vrede met haar zullen leven. Des zulken zijn wankelmoedig, omdat zij onmogelijk zoo kunnen handelen en tegelijkertijd den Heer toegewijd en getrouw kunnen zijn. „Mijn zoon, vrees Jehova en den Koning [God's Gezalfde, den in Zion gelegden steen], vermeng u niet [verbind u niet] met hen die naar verandering staan [wankelmoedigen].” (Spreuken 24:21) Zij die zich afkeeren, om zich met de werken der ongerechtigheid te verbinden, zullen vallen. „Maar wie zich neigen tot hunne kromme wegen, die zal de Heer weg doen gaan met de werkers der ongerechtigheid. Vrede zal over Israël zijn.” — Psalm 125 : 5.

Slechts de getrouwen des Heeren zullen kunnen bestaan. Als iemand heden nog tot de overblijfselsklasse behoort, is dit op zichzelf nog geen garantie, dat hij tot aan het einde tot het overblijfsel zal

behooren, maar hij moet tot het einde toe ijverig en getrouw blijven. „Hebt gij eenen man gezien die vaardig in zijn werk is [d. w. z. in het werk des konings, doordat hij de belangen van het koninkrijk behartigt]? hij zal voor het aangezicht der Koningen [Jehova en Christus Jezus] gesteld worden [van aangezicht tot aangezicht]; voor het aangezicht der ongeachte lieden [niet voor de jammerlijke koningen der aarde; hij begeert hun welgevallen niet] zal hij niet gesteld worden.” (Spreuken 22:29) Wie getrouw is en dit tot het einde toe blijft, en wie ijverig is om den lof van den naam van Jehova te verkondigen, zal zich altijd in de vriendschap van den gezalfden koning Gods kunnen verheugen. „Die de reinheid des harten liefheeft, wiens lippen aangenaam zijn, diens vriend is de Koning.” — Spreuken 22:11.

Het wonderbaarlijk werk van Jehova schrijdt voorwaarts. En zijn volk ziet met vertrouwen den tijd tegemoet, waarin zijn rechtvaardige regeering ten volle op aarde zal zijn opgericht, en de aanlegenheden der menschheid regelt.

HOOFDSTUK VIII

Godsregeering

JEHOVA is vol medegevoel, barmhartig, genadig en lankmoedig voor den mensch. Deze eigenschappen zijn hem eigen. Gedurende langen tijd heeft hij den menschen toegestaan, hun beste pogingen in het werk te stellen, om een begeerenswaardige regeering tot stand te brengen. In die periode, die vele eeuwen omvat, heeft de mensch niet slechts één maar vele regeeringsvormen geprobeerd. De geschiedenis van iederen regeeringsvorm werd opgeteekend. Geen mensch kan deze geschiedenis met werkelijke bevrediging lezen. Teleurstelling heeft iedere periode van 's menschen ondervinding met deze regeeringsvormen gekenmerkt. Het ligt in God's bedoeling, den menschen te leeren, dat hij de alleen ware God is. Maar nu is de tijd gekomen waarin denkende menschen de geschiedenis der volken — in het bijzonder van de laatste vijf en twintig honderd jaren — vrij van alle hartstocht moeten beschouwen en hieruit nuttige lessen moeten leeren.

Een godvreezend gemoed kan temidden van deze verschrikkelijke ondervindingen uit alle tijden de genadige hand Gods waarnemen, hoe hij steeds den menschen de waarheid voor oogen voert, opdat zij hieruit profijt zouden kunnen trekken. Eeuwenlang is den volken der zoogenaamde „Christenheid” de groote waarheid voorgehouden: „Gelukkig is het volk, welks God Jehova is.” (Psalm 33:12) Niettegenstaande het feit dat al deze na

tiën deze groote waarheid buiten beschouwing lieten, ging God voort, hun zijn goedertierenheid en lankmoedigheid te bewijzen en wachtte den door hem bepaalden tijd af, waarin hij het volk uit het moeras, waarin het verzonken is, zal bevrijden. Zelfs wanneer een volk zoozeer ontaard was, dat zijn vernietiging berechtigd scheen, bewees de groote Jehova God het zijn medelijden en genade. Het is echter heden duidelijk, dat zijn bestemde tijd gekomen is, om zijn voornemen aan het volk zoo duidelijk te verklaren, dat het leert begrijpen op welke wijze een waarlijk rechtvaardige regeering op de aarde voor de menschheid zal worden opgericht.

De regeeringsmethoden, die de mensch gepoogd heeft om in te voeren, kunnen in drie hoofdklassen verdeeld worden. Wanneer de hoogste politieke macht bij een enkel mensch berust, wordt de regeeringsvorm een monarchie of alleenheerschappij genoemd. Als de hoogste politieke macht door slechts enkelen wordt uitgeoefend, wordt deze regeering een aristocratie genoemd. Wanneer echter de hoogste regeeringsmacht in de handen van het volk in het algemeen ligt, noemt men zulk een regeering een democratie. Wanneer een monarchie op onrechtmatige wijze wordt uitgeoefend, noemt men haar een tirannie. Ontaardt een aristocratie, dan noemt men haar een oligarchie of willekeursherschappij. Als een democratie verdorven is, zou men deze regeering een rapaljeheerschappij kunnen noemen. Monarchieën zijn òf absoluut òf beperkt. De macht van de absolute monarchie wordt door den hoogsten heerscher zelf uitgeoefend. Een beperkte monarchie daarentegen bezit gewoonlijk een grondwet, die de macht en de autoriteit van het staatshoofd beperkt en deze ten deele op de bur-

gers overdraagt. Een monarchie is òf een erfheerschappij òf een verkiezingsheerschappij. Een democratie is òf een directe òf een indirecte volksheerschappij. Als een volk zijn vertegenwoordigers kiest en deze de regeeringsmacht uitoefenen, kan van een indirecte democratie of republiek gesproken worden. Een directe democratie daarentegen is een regeering, waarbij het geheele volk eer. stem bij de vorming en doorvoering der wetten heeft. Al deze regeeringsvormen heeft de mensch geprobeerd.

Wanneer men de geschiedenis der natiën — wier regeering een monarchie, aristocratie of democratie was — nagaat, zal men erkennen, dat geen dezer regeeringsvormen het volk ten volle kon bevredigen. De geschiedenis van iedere natie maakt melding van een strijd tusschen de verschillende klassen. En in al die gevallen ging het om een strijd tusschen de uitbuiters en degenen die uitgebuit werden. Het is een algemeene regel geweest, dat een kleine klasse de groote massa van het volk geregeerd en nagenoeg steeds verdrukt heeft. Deze onlusten hadden talrijke revoluties, groot lijden en veel bloedvergieten ten gevolge. Uit deze burgeroorlogen zijn de verschillende radicaal genoemde regeeringstheorieën of regeeringsvormen, zooals communisme, socialisme, sovjetheerschappij en bolsjewisme geboren. In een zekeren zin hebben zij hun bestaan te danken aan den nood en den strijd om het bestaan der verdrukten.

Het communisme eischt een gemeenschappelijk aandeel van alle dingen, de opheffing van het particulier bezit en het gebruik van de gemeenschappelijke eigendommen voor het welzijn van de gemeenschap.

Het socialisme verklaart, dat de middelen ter voortbrenging en verdeeling van den rijkdom der natiën het gemeenschappelijke eigendom der arbeiders moeten worden, door wier moeite en krachtsinspanning deze waarden geschapen worden, terwijl de voor het gebruik gereedkomende goederen het eigendom van iederen arbeider moeten worden. Socialistische regeeringen bestrijden ook de bevoorrechtiging van de aristocratie.

Uit den oorlog werd de sovjetregeering van Rusland geboren. De volksmassa's van die natie hadden langen tijd onder een bijna aan tirannie grenzende regeering geleden. De oorlog bracht de gelegenheid om de monarchie ten val te brengen. „Sovjet” beteekent woordelijk raad of harmonie. Tot nu toe was de sovjetregeering echter verre van harmonisch. De regeering bestaat uit arbeiders- en soldatenraden, die gedeputeerden genoemd worden. Er bestaan vele plaatselijke raden en een opmerste centraalraad. De sovjetregeering wordt een georganiseerden vorm van dictatuur van het proletariaat genoemd, maar deze regeering weigert aan zekere klassen uit het volk het stemrecht. De sovjetregeering is geen succes geweest en zal dit ook nooit worden, en zij is er nog ver van af, het volk, waarop deze regeeringsvorm toegepast wordt, te bevredigen. Evenals bij alle andere regeeringsvormen, waarbij het volk zoogenaamd het stemrecht bezit, beheerschen de volksmenners en partijmannen de verschillende raden; en daarom heeft de sovjetregeering niet meer voordeelen geboden dan iedere andere regeering. Integendeel, het bolsjewisme heeft het volk veel leed veroorzaakt, en het wordt door vele andere natiën en regeeringen der aarde met recht gevreesd.

Iedere regeeringsvorm, dien de mensch geprobeerd heeft, zij het een monarchie, aristocratie of democratie, republikeinsche of socialistische regeering, heeft bewezen over het algemeen onbevredigend te zijn. Onder al deze regeeringsvormen waren er ongetwijfeld mannen, die oprecht poogden, een rechtvaardige en onpartijdige heerschappij in te voeren; maar zij hebben daarbij geen succes gehad. Aangenomen, dat de Wereldoorlog het mogelijk gemaakt had, om onder alle volken de democratie in te voeren. Zou deze volksheerschappij dan met succes bekroond geworden zijn en zou zij het volk bevredigd hebben? Zij had onmogelijk succesrijk en ten volle bevredigend geweest kunnen zijn. De partijleiders en beroepspolitici zouden dan toch verder gedaan hebben, wat zij tot dusverre altijd gedaan hebben: Zij zouden hun partij- en privébelangen toch boven de belangen van het algemeen gesteld hebben. Een krachtiger bewijs ter bevestiging van deze gevolgtrekking, als de huidige toestanden onder de regeering der Vereenigde Staten leveren, is niet meer noodig. Deze regeering benadert meer een ideale democratie dan welke andere natie ook, en toch wordt door vele mannen van groot gezag betuigd — wat ook het volk in het algemeen bekend is — dat deze regeering door zelfzuchtige mannen beheerscht en geleid wordt. De algemeene welvaart van het geheele volk wordt als iets van ondergeschikte beteekenis behandeld, terwijl aan begunstigde zelfzuchtige belanggroepen bevoorrechte posities worden ingeruimd. De Vereenigde Staten van Amerika waren onder alle natien de meest begunstigde natie onder de zon; dit land heeft onder de voordeeligste omstandigheden bestaan. Gedurende de periode van het bestaan der Vereenigde Staten hebben ook werkelijk vele edel-

gezinde mannen de grootste pogingen in het werk gesteld, om een begeerenswaardige regeering te vormen, maar na een ruim honderd vijftig jaren lange ervaring blijkt, dat deze regeering voor het volk in het algemeen hoogst onbevredigend is.

Wij geven gaarne toe, dat er in iedere natie oprechte mannen hun best gedaan hebben, een bevredigende regeering op te richten. Toch moet worden toegegeven, dat zij geen succes gehad hebben. Wanneer na vijf en twintig honderd jaren van oprecht streven en geweldige inspanning van de zijde der natiën, om een begeerenswaardige regeering te scheppen, het resultaat teleurstellend is, is dan niet de tijd gekomen, dat nuchter denkende menschen kalm en vrij van hartstocht de ware oorzaak van het mislukken dezer pogingen trachten te erkennen? Waarom heerscht er in iedere natie ontevredenheid, benauwdheid en verslagenheid? Waarom heeft geen volk een ideale en bevredigende regeering kunnen vormen?

Hiervoor bestaan twee redenen: (1) Omdat de onzichtbare heerscher aller natiën der wereld boos is, en omdat zijn invloed, die hij op de zichtbare regeerders uitgeoefend heeft, verderfelijk was. (2) Omdat de mensch onvolkomen en daarom voor booze invloeden ontvankelijk is. Onvolkomen menschen konden onder dergelijke omstandigheden onmogelijk een rechtvaardige regeering vormen.

Hieruit volgt, dat er dus niet eerder een ideale en rechtvaardige regeering tot stand gebracht kan worden als totdat iemand, die rechtvaardig, wijs en geheel onzelfzuchtig is, iemand, die zijn macht voor het welzijn van allen en niet ten gunste van de persoonlijke belangen van een bevoorrechte klasse uitoefent, de hoogste en onbegrensde macht zal

bezitten. Deze gevolgtrekking zou wel door geen oprecht mensch ontkend kunnen worden. Een dergelijke regeering is eeuwenlang de wensch van het volk geweest, en juist een dergelijke regeering heeft God lang van tevoren beloofd; ja, hij is thans bezig, deze tot het welzijn der menschen op te richten. God zal de booze, onzichtbare heerschers dezer wereld geheel en al machteloos maken, zoodat het booze dan de naar ideale toestanden strevende menschen niet langer kan beïnvloeden. Zoowel de onzichtbare als de zichtbare invloed van God's regeering over de menschen zal hun ten goede komen.

Godsregeering

Welke regeeringsvorm zal dan de volken der aarde leiden? De toekomstige regeering zal een zuivere theocratie of godsregeering zijn. Eeuwenlang heeft de geheele schepping gezucht en geleden, wachtende op de openbaarwording van deze regeering. (Rom. 8 : 19) Nu is de tijd voor haar oprichting gekomen, en zoowel de regeerders als de geregeerden der aarde dienden daaromtrent de waarheid te leeren kennen en zich te verheugen. Wat hier tegen de verschillende regeeringsplannen gezegd is, geschiedt natuurlijk niet met het doel om ontevredenheid op te wekken; maar dit werd gezegd, opdat denkende mannen en vrouwen den eenigen weg, die tot oprichting van gerechtigheid, vrede en geluk leidt, mogen kiezen. Dergelijke begerenswaardige toestanden van gerechtigheid, vrede en geluk zou het volk nooit van een monarchie, aristocratie, democratie of communistische, socialistische, sovjet of welke andere regeering ook kunnen verwachten. Het verlangen van het volk kan slechts op de door God bepaalde wijze komen.

„Men zal te dien dage zeggen: Zie, deze is onze God, wij hebben hem verwacht en hij zal ons zaligmaken; deze is de Heer, wij hebben hem verwacht, wij zullen ons verheugen en verblijden in zijne zaligheid.” — Jes. 25 : 9.

Een theocratie is een regeering, aan het hoofd waarvan als opperste heerscher Jehova God staat. Hij is de Maker van zijn wetten, die hij door zijn daartoe aangestelde vertegenwoordigers laat uitvoeren. Ofschoon het waar is, dat de hoogste macht steeds bij Jehova berust heeft, zoo liet hij het toch bij den val van den laatsten koning van Israël toe, dat de mensch zijn eigen weg volgde, en God is daarbij niet tusschenbeide gekomen, totdat de tijd kwam om dengene „wiens recht het is” op zijn troon te zetten. (Gen. 49 : 10) Jehova heeft deze bestemd en gezalfd om als zijn gevolmachtigde en in overeenstemming met zijn wil te heerschen. De profetieën, die God destijds door heilige mannen liet uitspreken, moeten te bestemder tijd in vervulling gaan; en de tijd is nu gekomen waarin de volgende profetieën in vervulling gegaan zijn.

Jehova, de Koning

In het jaar 1914 begon God door zijn geliefden Zoon, dien hij op zijn heiligen troon gezet had, de autoriteit over de aangelegenheden der wereld uit te oefenen. Toen begon de vervulling van de volgende profetie: „Zegt onder de heidenen: De Heer regeert; ook zal de wereld bevestigd worden, zij zal niet bewogen worden; hij zal de volken richten in alle rechtmatigheid.” — Ps. 96 : 10.

„God is koning geworden over de natiën, God heeft op zijn heiligen troon plaats genomen.” — Ps. 47 : 9, Rotherham.

„Jehova is koning geworden, dat de aarde zich verheuge, dat de eilanden zich verblijden. Wolken en dikke duisternis zijn rondom hem, rechtvaardigheid en gericht zijn de grondslagen van zijn troon. Vuur gaat voor zijn aangezicht henen, opdat het rondom zijn wederpartijen verteren moge. Zijn bliksemen hebben de wereld verlicht, het aardrijk heeft het gezien en het beeft.” — Ps. 97 : 1-4, Rotherham.

Zion is de naam, die aan God's organisatie gegeven is. Jeruzalem is een verdere zinnebeeldige naam, die op God's organisatie betrekking heeft; dikwijls worden beide namen gebruikt, om hetzelfde aan te toonen. Het door Jehova georganiseerde volk Israël vormde het zinnebeeldige Zion. Zoolang het volk met God in overeenstemming bleef, was die regeering in het voorbeeld een theocratie of godsregeering. Deze was een mislukking; vanzelfsprekend was dit niet aan Jehova God te wijten, maar aan de onvolkomenheid des menschen en den verderfelijken invloed, die Satan daardoor op de menschen kon uitoefenen. Deze invloed zal echter aan het begin van de volle machtsontplooiing der rechtvaardige regeering Gods niet meer werkzaam mogen zijn. God onttrok zijn gunst aan het zinnebeeldige Zion in het jaar 606 v. Chr. God's profeten hebben over een tijd geprofeteerd, waarin hij het ware Zion zou oprichten, en zij hebben hierbij den Heer als naar Zion terugkeerend voorgesteld. Dit geschiedt ongetwijfeld in den tijd, als God zijn gezalfden Zoon op zijn troon zet. (Ps. 2 : 6) „Alzoo zegt de Heer der heirscharen: Ik heb geijverd over Zion met eenen grooten ijver, ja met groote grimmigheid heb ik over haar geijverd. Alzoo zegt de Heer (Jehova): Ik ben wedergekeerd tot Zion, en ik zal in het midden van Jeruzalem

wonen; en Jeruzalem zal geheeten worden eene stad der waarheid, en de berg des Heeren der heirscharen een berg der heiligheid." (Zach. 8 : 2, 3) „De Heer zal in eeuwigheid regeeren; uw God, o Zion! is van geslacht tot geslacht. Hallelujah!" — Ps. 146 : 10.

De groote godsregeering zal, zoodra het volk haar ziet en waardeert, de vreugde der gansche aarde zijn. God's organisatie — Zion genaamd — zal dan voor het welzijn der menschheid macht en autoriteit uitoefenen. „De Heer is groot en zeer te prijzen in de stad onzes Gods op den berg zijner heiligheid. Schoon van gelegenheid, eene vreugde der gansche aarde is de berg Zion, aan de zijden van het Noorden, de stad des grooten Konings." (Ps. 48 : 2, 3) „Want de Heer is een groot God (in Zion), ja een groot Koning boven alle goden. In wiens hand de diepste plaatsen der aarde zijn, en de hoogten der bergen zijn zijne." — Ps. 95 : 3, 4.

Jehova is de bron van alle macht, en zijn macht kent geen grenzen. Zijn naam God, de Almachtige beteekent, dat er geen macht boven hem staat. (Gen. 17 : 1) In zijn hand zijn de volken der aarde niet meer als een stofje aan de weegschaal of als een druppel aan den emmer. (Jes. 40 : 15-22) Hij heeft onbepaalde, absolute macht over alle dingen (Rom. 9 : 21), en hij kan zijn macht overdragen op wien hij wil.

Jehova God is de Alwijze. Hij wist het einde voor het begin. (Hand. 15 : 18) Zijn raadsbesluit staat eeuwig. (Ps. 33 : 11) „De Heer heeft de aarde door wijsheid gegrond, de hemelen door verstandigheid bereid; door zijne wetenschap zijn de afgronden gekloofd, en druppelen de wolken dauw." — Spr. 3 : 19, 20.

Jehova is rechtvaardig. „Gerechtigheid en ge

richt zijn de vastigheid uws troon, goedertierenheid en waarheid gaan voor uw aanschijn henen." — Ps. 89 : 15.

Bij hem is geen aanzien des persoons. (1 Petr. 1 : 17; Jac. 3 : 17) Hij is onveranderlijk. (Mal. 3 : 6) „Heer, gij zijt rechtvaardig, en elkeen uwer oordeelen is recht." (Ps. 119 : 137) „Uwe gerechtigheid is als de bergen Gods, uwe oordeelen zijn een groote afgrond; Heer, gij behoudt menschen en beesten." — Ps. 36 : 7.

Jehova God is liefde. (1 Joh. 4 : 16) Dat beteekent, dat hij geheel onzelfzuchtig is en dat hij zijn macht niet voor zelfzuchtige doeleinden gebruikt, maar voor het welzijn van al zijn gehoorzame schepselen. „Hoe dierbaar is uwe goedertierenheid, o God! dies de menschenkinderen onder de schaduw uwer vleugelen toevlucht nemen." — Ps. 36 : 8; Ps. 63 : 4.

Jezus heeft zijn navolgers onderwezen, ten allen tijde tot God te bidden: „Uw koninkrijk kome! Uw wil geschiede, gelijk in den hemel alzoo ook op aarde!" Omdat Jehova God de groote Koning over allen is, wordt deze regeering in de Schrift God's koninkrijk genoemd, wat met de feiten in overeenstemming is.

Zijn Gezalfde

Jehova God heeft zijn geliefden Zoon gezalfd en hem de macht overgedragen, om heerscher over de gansche wereld te zijn. God had Lucifer voor een bepaald werk gezalfd, maar Lucifer heeft de hem verleende macht misbruikt. God heeft zijn Zoon Jezus een hoogere zalving verleend, en hij heeft zich tegenover die zalving getrouw betoond. — Ezech. 28 : 14; Num. 24 : 7.

In het jaar 1914 was het einde van den wachttijd gekomen, en daarmede begon de verwezenlijking van de groote profetie. God had laten opteekenen: „Ik toch heb mijnen Koning gezalfd over Zion, den berg mijner heiligheid.” (Ps. 2 : 6) Het rijk is derhalve het koninkrijk Gods en tevens het koninkrijk van den Messias, omdat Christus op grond van de hem door Jehova, zijn Vader, overgedragen macht en autoriteit handelt. (Joh. 5 : 22–26; Matth. 28 : 18) In het jaar 1914 begon de volgende profetie vervuld te worden: „En de zevende Engel heeft gebazuind, en daar geschiedden groote stemmen in den hemel, zeggende: De koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van zijnen Christus, en hij zal als Koning heerschen in alle eeuwigheid. En de vierentwintig ouderlingen die voor God zitten op hunne tronen, vielen neder op hunne aangezichten en aanbaden God, zeggende: Wij danken U, Heere God almachtig, die is, en die was, en die komen zal, dat gij uwe groote kracht hebt aangenomen en als Koning hebt geheerscht.” — Openb. 11 : 15–17.

Lucifer, die langen tijd de onzichtbare heerscher van de volken der aarde geweest is, heeft ongerechtigheid liefgehad. Jezus, de geliefde Zoon Gods, heeft altijd gerechtigheid liefgehad en ongerechtigheid gehaat. „Gij zijt veel schooner dan de menschenkinderen; genade is uitgestort op uwe lippen; daarom heeft u God gezegend in eeuwigheid. . . Gij hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid: daarom heeft u, o God! uw God gezalfd met vreugdeolie boven uwe medegenooten.” — Ps. 45 : 3, 8; Hebr. 1 : 9.

Door goddelijke wijsheid wordt Christus Jezus de heerscher. (Spr. 8 : 1, 15) Krachtens de volmacht, die Jehova zijn Zoon verleend heeft, rust de ver-

antwoording der rechtvaardige regeering op zijn schouder. (Jes. 9 : 5) Christus Jezus is degene „wiens recht het is”, aan wien God het koningschap beloofd en ook gegeven heeft. (Ezech. 21 : 32) Nadat Jehova hem op den troon verheven en hem het recht op de heerschappij verleend heeft, zegt hij tot hem: „Uw troon, o God! is eeuwig en altoos, de scepter uws koninkrijks is een scepter der rechtmatigheid.” — Ps. 45 : 7.

Hij is het, dien Jehova uitgezonden heeft, om in het midden van zijn vijanden te heerschen. (Ps. 110 : 2) Van dezen machtigen Zoon Gods of Priester naar de ordening van Melchizedek zal God zich bedienen, om alle dingen nieuw te maken. (Openb. 21 : 5) Jehova God zegt van hem: „Ik zal zijne vijanden met schaamte bekleeden, maar op hem zal zijne kroon bloeien.” (Ps. 132 : 18) Hij is de eerste geborene aller creatuur. (Col. 1 : 15) „Ook zal ik hem ten eerstgeboren zoon stellen, een hoogste over de koningen der aarde. Ik zal hem mijne goeder-tierenheid in eeuwigheid houden, en mijn verbond zal hem vast blijven. Zijn zaad zal in eeuwigheid zijn, en zijn troon zal voor mij zijn gelijk de zon. Hij zal eeuwiglijk bevestigd worden, gelijk de maan, en de getuige in den hemel is getrouw.” — Ps. 89 : 28, 29, 37, 38.

In de Schrift wordt God's gezalfde Koning ook zinnebeeldig de „steen” genoemd. Alle regeerings-bouwlieden, met inbegrip van de geestelijkheid, zoowel van de Joden als van de zoogenaamde „Christenheid”, hebben hem verworpen. „De steen, dien de bouwlieden verworpen hadden, is tot een hoofd des hoeks geworden; dit is van den Heer geschied, en het is wonderlijk in onze oogen.” (Ps. 118 : 22, 23) Deze machtige steen is de groote Koning geworden, en de opbouw van zijn konink-

rijk maakt het onmogelijk, dat wie ook tot het booze beïnvloed of verleid zou kunnen worden. — Hebr. 12 : 28.

God gebruikte Mozes als voorbeeld om Jezus Christus te voorschaduwten. Mozes had koning van Egypte kunnen worden; maar hij bedankte hiervoor, omdat hij Jehova wilde dienen. (Hebr. 11 : 25) Evenzoo wees Jezus Satan's aanbod van de hand, om aan hem de heerschappij over de wereld af te staan. (Matth. 4 : 8-10) Mozes trachtte niet, zichzelf tot koning over Israël te verhoogen. Hij wist, dat de scepter nooit van Juda zou wijken. Evenmin trachtte Jezus naar het aardsche koningschap over Israël, maar hij ontweek de volksmassa's toen deze hem wilden dwingen, koning over hen te worden. (Joh. 6 : 15) Dengene die zichzelf verneederde, zal God boven alle anderen verhoogen, en te bestemder tijd zullen alle anderen zich tot verheerlijking van Jehova voor hem buigen. — Fil. 2 : 5-11.

Jezus Christus, de nieuwe en rechtmatige Regeerder der aarde, is het „uitgedrukte beeld” van Jehova God en handelt in nauwkeurige overeenstemming met hem. Daarom is Christus de volkomen uitdrukking van gerechtigheid, wijsheid, macht en liefde, en dit is voor allen een waarborg, dat hij als heerscher over de volken zijn volle macht en autoriteit onzelfzuchtig en voor het welzijn der menschen zal uitoefenen. (Hebr. 1 : 3) Jehova heeft Christus Jezus tot „leider en gebieders der volken” gemaakt. (Jes. 55 : 4) Zijn leiderschap en heerschappij over het volk zal in nauwkeurige overeenstemming met Jehova's wil uitgevoerd worden: „Des Konings (Gezalfden) hart is in de hand des Heeren als waterbeken, hij (Jehova) neigt het tot al wat hij wil.” (Spr. 21 : 1) Zijn gedachten zijn

zo verheven, goed er rechtvaardig, en zooveel hooger dan die eens menschen, dat zij onnaspeurbaar zijn. (Spr. 25 : 2, 3) „Waarzegging (God's Woord) is op de lippen des Konings (Christus); zijnen mond zal niet overtreden in het gericht (in het rechtspreken).” (Spr. 16 : 10) „Zie, de Heer Jehova zal komen met kracht (grenzenlooze macht), en zijn arm (zijn gezalfde Koning) oefent heerschappij voor hem uit; zie, zijn loon is bij hem, en zijn arbeidsloon is voor zijn aangezicht.” (Jes. 40 : 10) Dat Jehova God hem tot heerscher over de gansche wereld gemaakt heeft en hem voor deze positie voorbereidde, wordt door de profeten ook nog als volgt betuigd: „Wie heeft van den opgang dien rechtvaardige verwekt, heeft hem geroepen op zijnen voet, de heidenen voor zijn aangezicht gegeven en gemaakt dat hij over koningen heerschte, heeft ze aan zijn zwaard gegeven als stof, aan zijnen boog als een voortgedreven stoppel.” — Jes. 41 : 2.

Deelgenooten

In de groote regeering van Jehova zal niemand met macht en autoriteit bekleed zijn, als hij deze niet van Jehova ontvangen heeft en in nauwkeurige overeenstemming met zijn wil handelt. Velen die in de meening verkeerd hebben, dat God getracht heeft hen in den hemel te krijgen, zullen teleurgesteld zijn. God heeft een volk voor zijn naam uit alle natiën genomen, liet het een voorbereidings-school doorgaan en heeft het aan zekere oefeningen onderworpen; en thans schoolt hij nog zijn overblijfsel op aarde voor een bepaalde positie, die het in zijn koninkrijk zal innemen. Jezus sloot een verbond, om slechts dezulken in zijn koninkrijk

of te nemen, die denzelfden weg bewandeld hebben als hij, dat wil zeggen dezulken die met hem zijn beproevingen hebben doorgemaakt en die daarbij steeds God getrouw gebleven zijn. (Lucas 22 : 28-30) Tot deze klasse sprak hij: „Een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Indien zij mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen.” (Joh. 15 : 20) Zoo moeten ook degenen die met hem aan zijn koninkrijk zullen deelhebben, evenals Jezus, die in de wereld gekomen was, om een getuige te zijn en op grond van zijn trouw gesmaad werd, trouwe en waarachtige getuigen zijn en voor hun trouw gesmaad worden. (Joh. 18 : 36, 37; Jes. 43 : 10-12) Tot dezulken sprak de Heer: „Die overwint, ik zal hem geven met mij te zitten in mijnen troon, gelijk als ik overwonnen heb en ben gezeten met mijnen Vader in zijnen troon.” — Openb. 3 : 21.

Geen Anderen

Jehova God verklaart duidelijk door zijn profheet, dat behalve zijn gezalfden niemand aan zijn officieele regeering zal deelhebben, omdat „dat koninkrijk aan geen ander volk overgelaten zal worden”. (Dan. 2 : 44) Dit sluit alle volksuitbuiters, alle politici, geestelijken en alle andere door zelfzucht gedreven menschen voor altijd uit, een aandeel in deze regeering te hebben. De Schrift verklaart, dat de Allerhoogste „over de koninkrijken der menschen heerschappij heeft, en dat hij ze geeft aan wien hij wil.” (Dan. 4 : 32) Het is zeker, dat hij niemand aan zijn koninkrijk zal laten deelnemen behalve degenen die in volkomen harmonie met hem zijn en de beproeving op toewijding en gehoorzaamheid aan God met succes doorstaan

hebben. Door zijn profeet schildert Jehova God den val van de door Satan beheerschte machten der aarde en geeft vervolgens een beschrijving van degenen, die aan de heerlijke theocratische regeering ter zegening van de menschheid zullen deelhebben: „Dit zag ik, totdat de tronen werden neergeworpen, en de Oude van dagen zich zette, wiens kleed wit was als de sneeuw, en het haar zijns hoofds als zuiver wol; zijn troon was vuurvonken, deszelfs raderen een brandend vuur. Voorts zag ik in de nachtgezichten, en zie, daar kwam een met de wolken des hemels, als eens menschen zoon, en hij kwam tot den Oude van dagen, en zij deden hem voor denzelve naderen; en hem werd gegeven heerschappij en eer en het koninkrijk, dat hem alle volkeren, natiën en tongen eeren zouden; zijne heerschappij is eene eeuwige heerschappij die niet vergaan zal, en zijn koninkrijk zal niet verdorven worden. Maar de heiligen der hooge plaatsen zullen dat koninkrijk ontvangen, en zij zullen het rijk bezitten tot in der eeuwigheid, ja tot in eeuwigheid der eeuwigheden. Maar het rijk en de heerschappij en de grootheid der koninkrijken onder den ganschen hemel zal gegeven worden aan het volk der heiligen der hooge plaatsen, welks rijk een eeuwig rijk zal zijn, en alle heerschappijen zullen hem eeren en gehoorzamen.” — Dan. 7 :9, 13, 14, 18, 27.

De rechtvaardige regeering, die thans opgericht wordt, is en zal voor eeuwig een zuivere theocratie zijn. Zij wordt in de Schrift God's koninkrijk genoemd, omdat Jehova God de Heerscher over allen is. Deze godsregeering wordt ook het Messiaansche koninkrijk genoemd, omdat Christus, de Gezalfde Gods, onder het toezicht van Jehova en in overeenstemming met zijn wil regeert. Deze theocratische regeering wordt tevens het koninkrijk der

hemelen genoemd, omdat de Heerscher en Bestuurder voor het menschelijk oog onzichtbaar zal blijven en ten allen tijde zijn macht en weldadigen invloed op de menschen ten goede zal uitoefenen.

Wat zal echter het lot der millioenen zijn, die zich gewijd hebben om de voetstappen van Jezus te volgen en die denken, dat zij aan het hemelsche koninkrijk zullen deelhebben? Hoe zal dit hemelsche koninkrijk of deze rechtvaardige regeering werken, zoodat zij voor menschelijke oogen waarneembaar zal zijn?

HOOFDSTUK IX

Dienaren

JEHOVA heeft voorbestemd, dat de officieele koninklijke familie van zijn regeering uit een begrensde aantal zal bestaan. (Openb. 7 : 4; 14 : 3) Wel heeft hij voor dit hooge ambt velen beroepen, maar slechts dit bijzondere, begrensde aantal is uitverkoren en bewijst zijn trouw tot aan het einde. — Openb. 17 : 14.

Om een navolger van Christus te worden, moet men geloof in God en zijn Woord hebben, men moet gelooven, dat Jezus Christus zijn leven gegeven heeft als een groot rantsoen voor den mensch en men moet dit geloof bewijzen door zich te wijden of een verbond te sluiten om den wil Gods te doen. Wanneer men de geschiedenis der Christenheid vanaf Pinksteren tot heden overziet, zal men vinden, dat gedurende dit tijdperk een groot aantal mannen en vrouwen navolgers van Christus geworden zijn. Velen dezer werden gevonden in het Katholieke kerksysteem, terwijl vele anderen tot de Protestantsche systemen of sekten behoorden. Grote getalen dezer hebben het eerlijke en oprechte verlangen gehad, den Heer te dienen, maar zij hebben niet altijd den juisten weg gevolgd. Daar zij door de geestelijkheid van hun sekten beïnvloed werden te gelooven, dat zij een deel van de wereldorganisatie moesten zijn, trachtten zij Christenen te zijn en terzelfder tijd mede te werken aan de wereldorganisatie, daardoor hopende een zegen voor de menschheid te zijn. Zij volgden hun gees-

telijken, voor zoover het om het vasthouden aan de kerksystemen ging, maar zij weigerden dikwijls, met hun geestelijken mee te gaan in de verloochening van het bloed van Jezus als den grooten loskoopprijs voor de menschen. Zij waren met ontzag voor de geestelijkheid vervuld en vreesden derhalve, tegenover haar iets in het tegendeel van haar beweringen te zeggen en bleven zodoende in gebreke, om vrijmoedige getuigen voor de waarheid te worden. Eerst, toen zij navolgers des Heeren werden, waren zij van het ijverig streven beziel, anderen te zeggen, wat zij aangaande God's voornemen betreffende de menschheid wisten. Het werd hun echter weldra duidelijk, dat op die wijze vervolging hun deel zou zijn, en daarom bekoelde hun ijver voor den Heer. Aan het einde van het tijdperk maakte zich echter een deel van deze Christenen van de kerksystemen los en werd ijverig voor den Heer. Velen hunner werden echter moede in het goeddoen, zij werden bij de behartiging van de koninkrijksbelangen nalatig en onverschillig en tenslotte blind voor hun groote voorrechten. Slechts het overblijfsel blijft tot het einde toe waarsichtig en getrouw. Alle anderen, voor zoover zij tenminste nog aan hun geloof vasthouden, worden in den Bijbel gerekend tot een klasse, die de „grootte schaar” genoemd wordt.

Simson

Om een bepaalde en goede reden liet God in zijn Woord een uitvoerig bericht opteekenen over Simson, zijn geboorte, zijn ondervindingen en zijn dood. Simson was een Israëliet en wordt in de Schrift speciaal vermeld als iemand die van God een goed getuigenis ontving en in het geloof ge-

storven is. (Hebr. 11:32) Ten aanzien van de verklaring der Schrift, dat „al deze dingen zijn hun (de Israëlieten) overkomen tot voorbeelden”, moet de onweerlegbare gevolgtrekking gemaakt worden, dat de ondervindingen van Simson ten doel hadden iets te voorschaduwen in verband met degenen, die overeengekomen waren, de navolgers van Jezus Christus te zijn. (1 Cor. 10:11) Het Bijbelsche bericht over Simson staat opgeteekend in het boek der Richteren, de hoofdstukken dertien tot en met zestien, welke in dit verband zorgvuldig doorgelezen moeten worden. Het zal van belang blijken te zijn, hier enkele van de meest merkwaardige ondervindingen van Simson aan te voeren.

De vrouw van Manoach was onvruchtbaar. De engel des Heeren verscheen haar en vertelde haar, dat zij zwanger zou worden en een zoon zou baren, „op wiens hoofd geen scheermes zal komen; want dat knechtje zal een Nazireër Gods zijn, van moeders buik af; en hij zal beginnen Israël te verlossen uit der Filistijnen hand.” (Richteren 13:5) Zij zeide dit aan haar man Manoach, en op diens verzoek en gebed verscheen de engel weer aan Manoach en zijn vrouw en bevestigde wat hij aan de vrouw over de geboorte van het kind gezegd had. Te bestemder tijd werd Simson geboren.

Het hier gebruikte woord Nazireër beteekent iemand die gewijd of van anderen afgescheiden is. Hieronder is dus te verstaan, dat Simson vanaf zijn geboorte als een aan God gewijde afgezonderd werd, om Jehova God te vertegenwoordigen. Voor de grondlegging der wereld verordeneerde God, dat hij uit de menschen een klasse zou nemen, die zijn gemeente zou vormen. (Ef. 1:4,5) Allen die tot de gemeente beroepen zijn, zijn tot één hoop

op het lidmaatschap in het lichaam van Christus beroepen, en niemand is tot de groote schaar beroepen. Alle geroepenen moeten God gewijd en van de wereld afgezonderd zijn, daarom moeten al dezen dus geestelijke Nazireërs tegenover God zijn. Deze klasse omvat dus allen die verwekt en door den heiligen geest gezalfd zijn. Aangezien Simson een Nazireër was, zou hij deze heele klasse kunnen voorschaduwten.

De naam Simson beteekent „schitterend licht, of zonlicht, of dat wat licht weerkaatst”. Als iemand door den heiligen geest verwekt wordt, wordt hij lichtdrager en weerspiegelt het licht des Heeren min of meer. De naam Simson zou derhalve een lichtdragende klasse, of wel de gewijde Christenen voorschaduwten.

Het haar is een hoofdbedekking, en groeit uit het hoofd. De feiten toonen aan, dat Simson's kracht in zijn haar lag. De kracht van iedere Christen komt van en door het Hoofd, Christus Jezus. (2 Cor. 12 : 9, 10; Efeze 6 : 10) Wanneer de hogepriester bij Israël gezalfd werd, werd de zalfolie over zijn hoofd uitgestort, en natuurlijk op zijn haar, en vloeide verder over zijn baard. (Ps. 133 : 2) Allen die door den heiligen geest verwekt en in het lichaam van Christus gebracht worden, ontvangen de zalving van den heiligen geest door het Hoofd, Christus Jezus. Toen Simson's haar afgesneden werd, verloor hij zijn kracht. Wanneer een Christen zijn zalving verliest, wordt hij als lid van het lichaam van Christus ontbonden; hij kan echter nog steeds een Christen zijn, indien hij in het groote rantsoenoffer gelooft. Daar zijn geloof zwak is, zoo is hij zwak. Indien zijn geloof sterker wordt, kan hij ook sterker worden.

De profetie over Simson luidt: „Hij zal beginnen Israël te verlossen uit der Filistijnen hand.” Maar er zij opgemerkt, dat hij het werk der bevrijding van de Filistijnen die de organisatie des Duivels voorstellen, niet voltooide. Eveneens is een groot aantal menschen Christen geworden, en gedurende een zekeren tijd hebben deze Christenen stoutmoedig voor den Heer ingestaan, en zijn een goed werk der bevrijding van God's volk uit de organisatie des Duivels begonnen; dan verloren zij de belangstelling, openbaarden gebrek aan geloof, gaven aan andere invloeden toe en hielden met dit werk op. In verband hiermede stelde Simson een klasse voor, die eerst den Heer begon te volgen, doch daarna lauw en vreesachtig werd.

Over Simson lezen wij: „En het geschiedde daarna, dat hij eene vrouw liefkreeg, aan de beek Sorek, welker naam was Delila.” (Richt. 16:4) Simson kwam in een ongeoorloofde verhouding met deze vrouw van Sorek. Het woord Sorek beteekent een wijnstok, en zou dus een goede afbeelding zijn voor die gewijden, die een deel van den wijnstok der aarde worden. Delila schijnt goed de kerksystemen voor te stellen, die een deel van de organisatie van den Duivel vormen, en waarover de Duivel vorst is. Vele Christenen hebben toegegeven aan de vleierij en den invloed van het kerken-dome en zijn in ongeoorloofde gemeenschap met deze systemen geraakt.

Het Schriftuurlijk bericht is, dat „de vorsten der Filistijnen” tot Delila zeiden: ‚Verleid Simson en onderzoek, waarin zijn groote kracht ligt, opdat wij hem binden en kwellen kunnen; en wij zullen u daarvoor dan goed betalen.’ (Richt. 16:5) De vorsten zijn de hoofdpersonen in het kerkelijke stelsel, namelijk de geestelijkheid, en hun opperheer

is de Duivel. Steeds hebben zij getracht, de kracht en den invloed van ijverige en werkzame Christenen, die voor den Heer werken, te vernietigen. Eenigen tijd weerstond Simson de verleidingen van Delila, maar tenslotte gaf hij toe aan haar gesmeek en diplomatie, en verklaarde haar, waarin zijn kracht lag. Delila was onoprecht tegenover Simson en tegen betaling verried zij hem aan de Filistijnen. Cok de kerksystemen zijn onoprecht geweest tegen het groote aantal ware Christenen, dat daarin was; en tegen betaling, namelijk om op goeden voet met de organisatie van den Duivel te komen, hebben zij deze ware Christenen in de handen van den Duivel en zijn organisatie overgeleverd.

Delila volvoerde haar plannen, door Simson op haar knieën te doen slapen, en terwijl hij sliep, sneed zij zijn haar af. Toen kwamen de Filistijnen over hem, namen hem gevangen en staken hem de oogen uit. Zeer veel Christelijke menschen zijn in slaap gesust door de smeekbeden en de diplomatie, die de Duivel door middel van de kerkelijke systemen in praktijk gebracht heeft, en zijn daardoor van den Heer verwijderd en hebben de sterkte des Heeren verloren. Daar zij hun zalving verloren hadden, werden hunne oogen der erkenning uitgestoken. Zij zijn blind geworden, omdat zij het Woord Gods genegeerd hebben, door toe te geven aan den invloed dergenen, die in de kerksystemen zijn. — Ps. 107 : 10–16; 2 Petrus 1 : 9.

Nadat de Filistijnen Simson de oogen uitgestoken hadden, zetten zij hem in de gevangenis. Er is een groote schaar Christenen, die blind gemaakt zijn voor God's voornemens door list en bedrog, die in de kerksystemen tegen hen uitgeoefend werden, en bijzonder door het werk der geestelijkheid, en nu in de gevangenhuisen van

de kerkelijke systemen gevangen gehouden worden. Deze gevangenen worden zich van het feit bewust, dat in deze systemen geen waarheid is, en zij bidden en roepen tot den Heer. — Ps. 102:18–21.

De Psalmist die de groote schaarklasse later beschrijft, zegt: „Want hij (God) heeft de koperen deuren gebroken, en de ijzeren grendelen in stukken gehouwen.” (Ps. 107:16) De Filistijnen hielden Simson in koperen en ijzeren ketenen gevangen en dwongen hem, in het gevangenhuis te malen. Te bestemder tijd werd Simson bevrijd, onder verderfelijke toestanden. Het bericht luidt verder: „Het haar zijns hoofds begon weder te wassen, gelijk toen hij geschoren werd.” (Richt. 16:22) Dit schijnt aan te geven, dat hij zijn kracht weer begon te herkrijgen. Dit zou dan ook aantoonen, dat de klasse die Simson voorstelde, tenslotte de kracht die zij verloren had, weer zou terugkrijgen.

Wij leven nu aan het einde van het tijdperk. Het overblijfsel des Heeren, ook bekend als de tempelklasse of „de Knecht” (Jes. 42:1), begint thans meer en meer uit het Woord des Heeren te erkennen, dat er in de kerkelijke systemen een groot aantal menschen is, dat de Heer liefheeft en in het bloed van Jezus Christus gelooft; dat deze menschen gevangenen zijn in de gevangenhuisen der kerkelijke systemen (Jes. 49:9); dat deze blind zijn en in duisternis zitten (Ps. 107:10–14; 2 Petrus 1:9); en dat het de plicht en het voorrecht der knechtsklasse is, de boodschap der waarheid aan deze gevangenen in de gevangnissen te brengen, opdat de blinde oogen geopend mogen worden. — Jes. 42:6,7.

Het is het Woord des Heeren, dat degenen die zwak zijn, versterkt. Over de gevangenen staat geschreven: „Zij zullen op de wegen weiden, en op

alle hooge plaatsen zal hunne weide wezen." (Jes. 40:9) Het voedsel moet hun zeker van den Heer op den door hem bepaalden weg gebracht worden door degenen die getuigen voor den Heer zijn. Als deze groote schaar de waarheid erkent en er zich mede voedt, zullen de leden dezer schaar aan geloof en kracht toenemen. Wanneer deze dan hun plaats aan de zijde des Heeren beginnen in te nemen, zullen zij vanzelf de mikpunten van vervolging dezer systemen, en in het bijzonder van de gevangenebewaarders worden.

Ongeveer ten tijde dat Simson's haar begon te groeien, verzamelden zich de vorsten der Filistijnen, om hun god Dagon een groot offer te brengen (Richt. 16:23) en tevens een groot feest te houden, dat echter met een groote ramp eindigde. Thans verzamelt de Duivel zijn krachten voor Armageddon. De groote schaarklasse die de waarheid begint te leeren, zal erkennen en begrijpen, dat de organisatie des Duivels vernietigd moet worden.

Intusschen gebruikten de Filistijnen, in het bijzonder de hooge autoriteiten onder hen, Simson als tijdverdrijf en maakten zich vroolijk over hem. (Richt. 16:25) Eveneens scheidt de geestelijkheid er thans behagen in, zich aan den getrouwen Christen te verlustigen, en van dit standpunt beschouwd kunnen wij zeggen, dat als deze gevangenen hun plaats aan de zijde des Heeren innemen, deze geestelijkheid hen voor den gek zal houden en hen zal onderdrukken.

Het bericht zegt verder, dat Simson den Heer aanriep met de woorden: „Heere, Heere! gedenk toch mijner, en sterk mij toch alleenlijk ditmaal, o God! dat ik mij met een wrake voor mijne twee

oogen aan de Filistijnen wreke." (Richt. 16 : 28) Insgelijks wordt de groote schaar voorgesteld als gevangenen, die tot den Heer roepen: „Help ons, o God onzes heils! ter oorzake van de eere uws naams; en red ons, en doe verzoening over onze zonden, om uws naams wil. Waarom zouden de Heidenen zeggen: Waar is hun God? Laat de rijkdom des vergoten bloeds uwer knechten onder de Heidenen voor onze oogen bekend worden. Laat het gekerm der gevangenen voor uw aanschijn komen; behoud overig de kinderen des doods, naar de grootheid uws arms; en geef onzen naburen zeevenvoudig weder in hunnen schoot hunnen smaad, waarmede zij u, o Heer! gesmaad hebben." — Ps. 79 : 9-12.

Verder staat hun gebed tot den Heer opgeteekend in Psalm 142: „Tot u riep ik, o Heer! ik zeide: Gij zijt mijne toevlucht, mijn deel in het land der levenden. Let op mijn geschrei; want ik ben zeer uitgeteerd; red mij van mijne vervolgers; want zij zijn machtiger dan ik. Voer mijne ziel uit de gevangenis, om uwen naam te loven; de rechtvaardigen zullen mij omringen, wanneer gij wél bij mij zult gedaan hebben." (Ps. 142 : 5-7) Evenals God Simson verhoorde en hem kracht verleende, toont de profeet aan, dat hij thans de gebeden van de gevangene schare hoort en dat „de Heer de gevangenen losmaakt." — Ps. 102 : 20, 21; 146 : 7.

Daar Satan thans in groote haast zijn strijdkrachten voor Armageddon verzamelt, is een ieder gedwongen, zich óf op de zijde van Satan óf op de zijde des Heeren te stellen. De ongelooovigen en onverschilligen zullen op de zijde van Satan zijn. Slechts dezulken die den Heer meer liefhebben dan hun eigen leven, zullen uiteindelijk aan de zijde

des Heeren staan. Deze scheiding der menschen zal zich met steeds grooter wordende duidelijkheid voltrekken, totdat zij geheel doorgevoerd is. Velen die zich bereid verklaard hebben om in de voetstappen van Jezus te volgen, zullen tot het inzicht komen, dat zij vele gelegenheden in den dienst des Heeren verzaakt hebben, en zij zullen tot een volle erkenning van het feit komen, dat de „oogst voorbij” en de regeeringsklasse ingezameld is, en dat zij er niet bij zijn. „Zie, de stem van het geschrei der dochter mijns volks is uit zeer verren lande; Is dan de Heer niet te Zion, is haar Koning niet bij haar? Waarom hebben zij mij vertoornd met hunne gesnedene beelden, met ijdelheden der vreemden? De oogst is voorbij, de zomer is ten einde; nog zijn wij niet verlost.” (Jer. 8 : 19, 20) Zij zullen bittere tranen van teleurstelling weenen; maar God zal in zijn barmhartigheid en goedertierenheid deze tranen afwisschen. — Openb. 7 : 14-17.

Simson wist, dat de Filistijnen zouden sterven. De groote schaar van „Christenen” zal erkennen, dat de organisatie des Duivels, die door de Filistijnen voorschaduwde werd, moet ondergaan. Simson met zijn hernieuwde kracht besloot te sterven, door het gebouw, dat hem gevangen hield, om te trekken, om daardoor nog den Heer getrouw te sterven. De „Christenen”, welke de „groote schaar” vormen, zullen, wanneer zij de waarheid in zich opnemen, den stand van zaken erkennen en dan een ondubbelzinnige, vastberaden plaats aan de zijde des Heeren innemen, wel wetende, dat zij door hun stellingname zich den toorn der organisatie Satans op den hals halen. Zij die den Heer werkelijk liefhebben, zullen besluiten, om als getuigen voor den Heer en aan zijn zijde staande, te sterven.

Hun Loon

Jezus heeft met autoriteit verklaard, dat na de beëindiging van het groote getuigenis aan de volken, welk getuigenis in 1918 begonnen werd, een tijd van benauwdheid over de volken komen zou, desgelijken nog nooit op aarde geweest is. Deze benauwdheid is Armageddon. (Matth. 24 : 21, 22) In dezen tijd van benauwdheid zal de „groote schaar” voleindigd worden. „Dezen zijn het, die u de groote verdrukking komen; en zij hebben hunne lange kleederen gewasschen ... in het bloed des Lams.” — Openb. 7 : 14.

Een kleed wordt in de Schrift gebruikt als een symbool van welbehagen. Zij zullen nog God's welbehagen verkrijgen, omdat zij een standvastige houding op de zijde des Heeren innemen en niets ongemoeid zullen laten, om toch nog de goedkeuring te ontvangen. Deze moeilijkheden beginnen nu reeds. God heeft aangetoond dat hij hun genadig zal zijn en hun een dienende plaats in zijn koninkrijk zal schenken. Hij maakt hen tot dienaren van de koninklijke familie of van zijn tempel en zij zullen als boden van zijn regeering dienst doen. „Daarom zijn zij vóór den troon Gods en dienen hem dag en nacht in zijnen Tempel; en die op den troon zit, zal hen overschaduwten.” — Openb. 7:15.

Zij zullen dienaren in het paleis van den Koning zijn, hetgeen beteekent, dat zij hun dienst onder de leiding en het toezicht van den Koning, den Messias, zullen verrichten. (Ps. 45 : 15, 16) Zij zullen dus wel in het koninkrijk zijn, maar geen leden van de koninkrijksklasse worden.

Zichtbare Vertegenwoordigers

Het koninkrijk of de onzichtbare heerschappij over de wereld zal voor menselijke oogen altijd onzichtbaar zijn. Maar deze rechtvaardige regeering van Jehova zal onder de menschen zichtbare vertegenwoordigers hebben. Eeuwenlang is Satan de onzichtbare heerscher der wereld geweest en hij heeft zijn verderfelijken invloed op de menschen uitgeoefend, die het zichtbare deel van zijn organisatie gevormd en als zijn vertegenwoordigers op de aarde geregeerd hebben. Maar daarna zal het koninkrijk Gods en zijn Christus zijn invloed op de volken der aarde uitoefenen, en de aarde zal dus dan God's organisatie worden en zichtbare vertegenwoordigers krijgen, wier macht en autoriteit in het algemeen welzijn zal worden uitgeoefend.

God liet in zijn Woord een korte geschiedenis van een zekere klasse godvruchtige en getrouwe menschen opteekenen, die leefden en stierven, voordat Christus Jezus in den vleesche op aarde was. Het bericht begint met Abel en somt een rij namen op, waaronder die van alle getrouwe profeten begrepen zijn en waarvan die van Johannes den Dooper de laatste is. (Hebr. 11 : 1-32) Deze heilige menschen kunnen geen leden van het koninkrijk of de regeering zijn, ofschoon zij tot in den dood getrouw waren, omdat zij voor de kruisiging en opstanding des Heeren stierven. Jezus Christus moet de eerste zijn en den voorrang boven allen genieten. Dit is de uitdrukkelijke wil Gods. (Col. 1 : 18) De waarde van zijn volkomen offer moest eerst als zondoffer in den hemel aangeboden worden, alvorens eenig mensch kan worden uit-

genoodigd, in het verbond voor het koninkrijk te worden opgenomen.

Jezus verklaarde van Johannes den Dooper: „Voorwaar zeg ik u, onder degenen die van vrouwen geboren zijn, is niemand opgestaan meerder dan Johannes de Dooper; doch die de minste is in het koninkrijk der hemelen, is meerder dan hij.” (Mattheüs 11:11) Deze woorden bewijzen, dat Johannes de Dooper niet tot de koninklijke regeering, het koninkrijk der hemelen, behoort. Hij bekleedde de groote en vooraanstaande positie van voorlooper van den Messias; en als hij een lid van het koninkrijk ware, zou hij zeker niet de minste zijn.

Al deze getrouwen hadden het geloof, dat God te bestemder tijd een koninkrijk of een regeering der gerechtigheid zou oprichten. In deze geloofs-overtuiging verlieten sommige van hen zelfs hun vaderland en trokken naar den vreemde, om getuigen voor Jehova te zijn. Dit deden zij uit vrijen wil. Als zij geweld hadden, zouden zij naar hun vaderland hebben kunnen terugkeeren en zich aan de regeering der wereld hebben kunnen onderwerpen. „En indien zij aan dat vaderland gedacht hadden van hetwelk zij uitgegaan waren, zij zouden tijd gehad hebben om weder te keeren; maar nu zijn zij [het in het geloof aanschouwend] begeerig naar een beter [koninkrijk], dat is naar het hemelsche. Daarom schaamt zich God hunner niet, om hun God genaamd te worden; want hij had hun eene stad [organisatie] bereid.” — Hebr. 11:15, 16.

God heeft betreffende het „zaad” van Abraham beloofd, dat in dit zaad „alle geslachten des aardrijks zullen gezegend worden”. „Abraham's zaad naar de belofte” is de Gezalfde, de Christus, het koninkrijk of de regeering, gevormd door Jezus

Christus en de lichaamsleden. Abel, Abraham, Izaäk en Jacob en alle getrouwe profeten kunnen terecht „de oude waardigen” of geloofshelden genoemd worden, en ook zij moeten hun zegeningen door het „zaad der belofte” ontvangen. Zij zullen de eerste menschen op de aarde zijn, die deze zegeningen ontvangen, doordat zij als volkomen menschen uit den dood zullen opgewekt worden.

Een prins is de zoon van een koning. Prinsen of vorsten zijn leiders of hoofden des volks. De „oude waardigen” of geloofshelden werden in Israël „vaderen” genoemd. Nadat zij uit den dood teruggebracht zijn, zal deze naam niet meer op hen van toepassing zijn. „In plaats van uwe vaderen zullen uwe zonen zijn, gij zult ze tot Vorsten stellen over de gansche aarde.” (Ps. 45 : 17) Zij zullen kinderen van den Christus worden, omdat zij hun zegeningen overeenkomstig het verbond door Christus zullen ontvangen; en als werkelijke kinderen van den Christus zullen zij ook terecht vorsten of prinsen genoemd worden. Deze getrouwe vorsten zullen de zichtbare vertegenwoordigers van God's regeering op de aarde zijn. Zij zullen de hoofden of vorsten des volks zijn en het op den weg der gerechtigheid leiden. Het volk zal hen als zijn zichtbare heerschers, als gevolgmachtigden van het hemelsche koninkrijk der gerechtigheid erkennen. Dat zij als zichtbare vertegenwoordigers onder Christus met het koninkrijk verbonden zullen zijn, wordt verder nog door den profeet betuigd: „Zie, een Koning zal regeeren in gerechtigheid, en de Vorsten zullen heerschen naar recht.” — Jes. 32 : 1.

De Schrift toont aan, dat Jehova een machtige organisatie heeft, door middel waarvan hij zijn voornemen ten uitvoer brengt. De hoogste plaats

in deze aan Jehova onderworpen organisatie wordt door Christus, den Koning, ingenomen. Aan dezen machtigen Koning geeft God alle natiën ten erfdeel en hij moet over hen in gerechtigheid regeeren. Het koninkrijk zal voor menschelijke oogen niet zichtbaar zijn, maar het zal voor menschelijke oogen zichtbare vertegenwoordigers op aarde hebben.

Deze zichtbare vertegenwoordigers zullen bestaan uit die getrouwen, die voor de komst van Christus ter verlossing der menschheid God getrouw en oprecht toegewijd waren en wien God een betere opstanding ten deel zal laten worden. Deze zijn de vorsten, die de verordeningen van den grooten Koning zullen doorvoeren. Als vertegenwoordigers van het koninkrijk zullen zij een deel van de organisatie Gods vormen. Zij zullen de menschen op den rechten weg leiden. Deze oprechte en getrouwe vertegenwoordigers van het koninkrijk zullen dermate van de dienaren der tegenwoordige booze wereld verschillen, dat allen bereidwillig zullen erkennen, dat deze goede en getrouwe vertegenwoordigers leden van God's organisatie zijn.

Dat deze organisatie alle getrouwe profeten in zich zal sluiten, die dan als volkomen menschen tot het leven opgewekt en als vertegenwoordigers van het koninkrijk Gods op aarde ingezet zullen zijn, wordt verder nog door de volgende woorden van Jezus bewezen: „Gij zult zien Abraham en Izaäk en Jacob en alle de Profeten in het koninkrijk Gods.” Het volk zal uit alle hemelsrichtingen toestroomen, om zich door deze getrouwen in het koninkrijk te laten onderwijzen. (Lucas 13 : 23, 29) „Doch ik zeg u, dat velen zullen komen

van Oosten en Westen, en zullen met Abraham en Izaäk en Jacob aanzitten in het koninkrijk der hemelen." — Mattheüs 8 : 11.

Deze godvruchtige en getrouwe menschen uit oude tijden zijn in het geloof gestorven, en God heeft beloofd hen uit den dood op te wekken, en wel als volmaakte menschen. God's belofte is in dien zin, dat hun opstanding zal plaats vinden, nadat het lichaam van Christus voleindigd zal zijn. (Hebr. 11 : 35, 40) De bewezen feiten, dat 1914 het groote keerpunt is, waarbij God zijn Koning op zijn troon gezet heeft, en dat de Heer tot zijn tempel gekomen is en zijn koninkrijk in werking laat treden, veroorloven ons de redelijke gevolgstrekking te maken, dat de „oude waardigen" in naar verhouding korten tijd als volkomen menschen op de aarde zullen zijn. Hun tegenwoordigheid als volkomen menschen op de aarde zal het volk duidelijk doen erkennen, dat de tijd gekomen is, waarin God's rechtvaardige heerschappij de teugels ter besturing van het wereldgebeuren in handen genomen heeft.

De bewijzen toonen derhalve aan, dat het koninkrijk der hemelen, nadat het ten volle in werking zal zijn getreden, zoowel zichtbare als onzichtbare dienaren zal hebben, die allen in volkomen overeenstemming met Jehova voor het welzijn des menschen zullen werkzaam zijn. De rechtvaardige regeering die God opricht, zal het welzijn der menschen beoogen en haar onzelfzuchtige en weldadige werking zal de menschen met eeuwigen lof tot verheerlijking Gods vervullen.

HOOFDSTUK X

Het Bestuur

JEHOVA zelf zal de algemeene aangelegenheden besturen. Dit is op zichzelf reeds een absolute waarborg, dat de resultaten voor het volk de best denkbare zullen zijn. God's bestuur zal uitgeoefend worden door zijn gezalfden Koning, die ook „Priester des Allerhoogsten naar de ordening van Melchizedek” genoemd wordt. Over dezen machtigen Koning en Priester en zijn beheer staat geschreven: „Want daar zal een rijsje [scheut] voortkomen uit den afgehouden tronk van Isai [deze tronk werd afgesneden in 606 v. Chr.], en eene scheut uit zijne wortelen zal vrucht voortbrengen, en op hem zal de geest des Heeren rusten (Jesaja 61:1), de geest der wijsheid en des verstands, de geest des raads en der sterkte, de geest der kennis en der vreeze des Heeren; en zijn rieken zal zijn in de vreeze des Heeren, en hij zal naar het gezicht zijner oogen niet richten, hij zal ook naar het gehoor zijner ooren [dat wil zeggen, naar het hooren zeggen] niet bestraffen, maar hij zal de armen met gerechtigheid richten, en de zachtmoedigen des lands met rechtmatigheid bestraffen; doch hij zal de aarde slaan met de roede zijns mond, en met den adem zijner lippen zal hij de goddelooze dooden; want gerechtigheid zal de gordel zijner lendenen zijn, ook zal de waarheid de gordel zijner lendenen zijn.” — Jes. 11:1-5.

Satan is de belichaming van ongerechtigheid en boosheid. Christus Jezus is de belichaming van

gerechtigheid en het goede. Het ligt voor de hand, dat er tusschen deze beiden geen gemeenschap of harmonische samenwerking kan bestaan. Daarom verklaarde Jezus: „Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.” De profeet des Heeren werpt de vraag op: „Zoude zich de stoel der schadelijkheden met u vergezelschappen, die moeite verdicht bij inzetting?” (Psalm 94 : 20) In het Woord des Heeren wordt hierop het antwoord gevonden: „Het is der koningen gruwel, goddeloosheid te doen; want door gerechtigheid wordt de troon bevestigd. De lippen der gerechtigheid zijn het welgevallen der koningen en elkeen van hen zal liefhebben dien die rechte dingen spreekt.” (Spr. 16 : 12, 13) Op grond hiervan moet Satan's organisatie ten onder gaan en de organisatie des Heeren eeuwig bestaan. De regeering der gerechtigheid moet dus noodzakelijkerwijze beginnen, alvorens de doodelijke eindstrijd begint, die met de vernietiging van Satan's organisatie eindigen zal.

In het jaar 1914 heeft Jehova God zijn Koning op zijn heiligen troon gezet. De eerste noodzakelijke daad der rechtvaardige regeering was de uitdrijving van Satan uit den hemel, die door Christus Jezus tot stand gebracht werd. (Psalm 110 : 2-5; Openb. 12 : 1-11) Dat was het begin van de werkzaamheid der rechtvaardige regeering. Satan de Duivel is als geestwezen voor de menschen onzichtbaar, en zijn heerschappij over de menschen, die de aarde regeeren, en over het volk, dat haar ondersteunt, is verder blijven bestaan. Derhalve staat er geschreven: „Hierom bedriift vreugde gij hemelen en gij die daarin woont. Wee dengenen die de aarde en de zee bewonen! want de Duivel is tot u afgekomen, en heeft grooten toorn, wetende dat hij een kleinen tijd heeft.” — Openb. 12 : 12.

Hoe zal nu de kennis van God den menschen van nut worden? Jezus zelf was het, die deze vraag beantwoordde: „Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien gij gezonden hebt.“ Datgene wat de mensch boven alle andere dingen wenscht, is dat hij in geluk kan leven. God schiep den mensch en schonk hem het leven, en geen scheepsel heeft het recht zonder God's toestemming leven te nemen. Hieruit volgt, dat geen mensch of geen scheepsel eeuwig leven zou kunnen ontvangen zonder de instemming van Jehova God. God te kennen beteekent dus te leven.

Jezus en de Visschers

Ernst Zimmermann

Bergen

Charles Eicher

In de opeenvolgende stappen ter voorbereiding van zijn regeering, liet God vele gebeurtenissen in bergen plaatsvinden. . . Daar begon Salomo den bouw van den tempel. . . Aanschouwt de bergen. Jehova God formeerde ze. . . Hun grondvesten zijn onwrikbaar, tenzij door de kracht van den almachtigen God Evenmin als de stormen en overstromingen de bergen bewegen, evenmin zullen alle stormen en stortvloedden van oppositie, die nu woeden of nog zullen opkomen, God's rechtvaardige regeering vermogen te verontrusten of te schudden.

Als het koninkrijk Gods reeds in werking getreden is, waarom wordt dan Satan den Duivel nog langer toegestaan, zijn verderfelijke macht over de natiën der aarde uit te oefenen? Omdat Satan niet vrijwillig van zijn macht afstand wil doen, en daarom moet er op aarde een grooten strijd plaatsvinden tusschen den Heer der gerechtigheid en den Duivel, in de Schrift aangeduid als „de krijg van Armageddon”. De groote strijd zal eindigen met de volkomen omverwerping van de organisatie van Satan; en door de macht des Heeren zal het Satan onmogelijk gemaakt worden, de volken nog langer te misleiden. — Openb. 17 : 14; 20 : 1-3.

Meer dan tien jaren zijn sedert het einde der wereld in het jaar 1914 verstreken, en de verdorven toestanden op aarde worden hoe langer hoe slechter. Als God echter voornemens is, Satan en zijn goddelooze organisatie te vernietigen en daarvoor een rechtvaardige heerschappij of regeering in de plaats te stellen, waarom doet hij dit dan niet onverwijld? In het jaar 1918 kwam de Heer tot zijn tempel en verzamelde zijn getrouwen tot zich. Het ligt nu in God's bedoeling, voor den val der goddelooze organisatie de heerschers en volken der aarde van zijn voornemen in kennis te stellen. Dat is de reden, waarom God op aarde een groot getuigenis omtrent zijn voornemens en zijn regeering liet geven. De profeet stelt Jehova voor, hoe hij tot zijn verhoogden Koning zegt: „Ik zal de heidenen [natiën] geven tot uw erfdeel, en de einden der aarde tot uwe bezitting. Gij zult ze verpletteren met eenen ijzeren schepter, gij zult ze in stukken slaan als een pottebakkersvat.” — Psalm 2 : 8, 9.

Alvorens God echter tot zijn wraakgericht over de goddelooze systemen overgaat, laat hij voor

alle menschen een aankondiging en waarschuwing weerklinken. Hiertoe heeft hij een groot aantal boeken en andere geschriften benut, die in groote getalen onder de menschen verspreid werden, en hij heeft tevens de beschikking over het radio en andere middelen gegeven, om deze verkondiging algemeen te doen worden. In dit verband zegt de Heer tot de regeerders der aarde: „Nu dan, gij koningen, handelt verstandiglijk, laat u tuchtigen, gij richters der aarde. Dient den Heer met vreeze, en verheugt u met beving. Kust den Zoon, opdat hij niet toorne en gij op den weg vergaat, wanneer zijn toorn maar een weinig zoude ontbranden. Welgelukzalig zijn allen die op hem betrouwen.” — Psalm 2 : 10-12.

De werkzaamheid van God's rechtvaardige regeering gaat voorwaarts; en de volgende groote stap, die naar de Schrift toont gedaan moet worden, is het richten van de natiën der aarde. Alvorens dit gericht over hen komt, moeten de menschen, overeenkomstig God's uitgedrukten wil, hiervan in kennis gesteld worden. Daarom staat er geschreven: „Maar de Heer is in zijnen heiligen tempel: zwijg voor zijn aangezicht, gij gansche aarde.” — Hab. 2 : 20.

Het Oordeel

Mannen uit het openbare leven, die leden van de huidige regeeringen der aarde zijn, verklaren openlijk, dat de macht, die deze regeeringen beheerscht, uitermate boos is. De in het eerste hoofdstuk van dit boek weergegeven openlijke aanklacht van een lid van den Senaat der Vereenigde Staten is een der sprekende bewijzen voor de hedendaagsche noodtoestanden. Als reeds deze vertegenwoor-

digers der huidige regeeringen tegen zichzelf getuigen, zullen zij uit hun eigen woorden veroordeeld worden. Als zulke openlijke verklaringen zonder voorbehoud gedaan worden en niet tegen gesproken worden, is iedere verdere bewijsvoering overbodig. Voor het geval echter meerdere bewijzen verlangd worden, zoo zij hieraan toegevoegd, dat het volk uit eigen ervaring maar al te goed weet, dat de door dezen senator gedane verklaringen waar zijn. Vele natiën, de Vereenigde Staten inbegrepen, beweren Christelijke natiën te zijn. De heerschende macht in deze natiën is het nauwkeurige tegenbeeld van de heerschende macht der Joden, tot wie Jezus zeide: „Uit uwe woorden zult gij veroordeeld worden.” (Matth. 12 : 37) De zichtbare regeeringsmachten der wereld bestaan uit de grootkapitalisten, die geen hart voor de lijdende menschheid hebben, bijgestaan en aangezet door de beroepspolitici en goedgekeurd en ondersteund door een afvalligen clerus, die in deze organisatie geduld wordt, om haar een vroom tintje te geven. God heeft zijn geïnspireerde getuigen tegen haar laten profeteeren, en deze profetie zal weldra aan haar vervuld worden: „Kom aan dan, gij rijken, weent en jammert over de rampen die u boven het hoofd hangen. Uw rijkdom is verrot, uw kleeren zijn vol motgaten, uw goud en zilver is verroest, en die roest zal tegen u getuigen en als vuur uw vleesch verteren. Gij hebt het opgespaard tegen den jongsten dag. Zie, het loon der arbeiders die uw akkers hebben gemaaid, dat door u achtergehouden is, schreeuwt om wraak, en de klachten der maaiers zijn gekomen tot de ooren van den Heer Zebaoth. Gij hebt op aarde gezwelgd en gebrast, u tegoedgedaan op den dag der slachting. Gij hebt den rechtschapene ge-

vennist, vermoord, zonderdat hij zich tegen u verzette." — Jac. 5 : 1-6.

De door ambtenaren der Amerikaansche regeering gedane openlijke aanklacht, dat de ideaalste regeering der wereld thans in handen is van woekeraars, politieke zwendelaars en omkoopers, die zeker geen vertegenwoordigers van de rechtvaardige regeering van God en van Christus zijn, maar die vertegenwoordigers van Satan den Booze zijn, is onweerlegd gebleven. Alvorens de rechtvaardige regeering voor het welzijn van het volk onbeperkt werkzaam kan zijn, moet eerst de „wijnstok der aarde", het officieele deel van Satan's organisatie, door den rechtmatigen Koning getreden worden. Natuurlijk kende Jehova de hedendaagsche toestanden van tevoren, en hij liet zijn profect een waarheidsgetrouwe voorstelling van dit booze systeem neerschrijven. Hij laat ook bekendmaken, dat de ontbinding van dit goddelooze systeem een deel van het werk van de rechtvaardige regeering Gods is. (Jes. 63 : 1-6) Met andere woorden, alvorens de Heer met den opbouw der wereld begint, zal hij eerst alles uit den weg ruimen, wat den voortgang der menscheid hinderend in den weg zou kunnen staan.

Wijnpers

De profect stelt de vraag: „Wie is deze die van Edom komt met besprenkelde kleederen, van Eozra? Deze die versierd is in zijn gewaad, die voorttrekt in zijne groote kracht?" (Jes. 63 : 1) Het antwoord op deze vraag wordt door God's Koning gegeven, aan wien hij de natiën der aarde tot een erfdeel gegeven heeft. Hij zegt: „Ik ben het, die in gerechtigheid spreek, die machtig ben

te verlossen." Verder wordt de vraag gesteld: „Waarom zijt gij rood aan uw gewaad, en uwe kleederen als van een die in de wijnpers treedt?" Hierop antwoordt de rechtmatige Koning der aarde: „Ik heb de pers alleen getreden, en daar was niemand van de volkeren met mij; en ik heb hem getreden in mijnen toorn en heb ze vertrappt in mijne grimmigheid, en hunne kracht is gesprengd op mijne kleederen, en al mijn gewaad heb ik bezoedeld. Want de dag der wrake was in mijn hart, en het jaar mijner verlossing was gekomen." Eenige woorden van deze profetie hebben een symbolische beteekenis. Een definitie hiervan in harmonie met de Schrift zal den lezer in staat stellen, de beteekenis van deze profetie, die thans in vervulling begint te gaan, beter te begrijpen.

Definities

Edom: De naam Edom is een voorstelling van datgene, wat zich tegen den Heer verzet. Het heeft dezelfde beteekenis als Esau, en heeft derhalve betrekking op de organisatie van Satan, waarvan het kerkelijk stelsel het meest afkeurenswaardige is. — Gen. 36 : 1-8; Psalm 137 : 7, 8.

Idumea: Idumea heeft dezelfde beteekenis als Edom, en is eigenlijk Edom. (Jes. 34 : 5) God's wraak is speciaal tegen Idumea gericht. (Ezech. 35 : 15) Het heeft betrekking op hetzelfde booze stelsel als in Openbaring 19 : 19, 20, beschreven wordt.

Bozra: Bozra was de voornaamste stad van Edom. Daarom zou dus Bozra het centrum of meest belangrijke deel van des Duivels organisatie voorstellen, of te wel, de heerschende macht. De heerschende machten van des Duivels organisatie

bestaan uit de commercieele, politieke en kerkelijke machten, waarvan de laatste het meest te laken is, omdat zij den aanspraak maakt God te vertegenwoordigen. Satan's organisatie heeft vele voorstanders, maar de regeerende machten vormen het voornaamste gedeelte daarvan.

Wijnpersbak: Het woord wijnpersbak, zooals in de Schrift gebruikt wordt, beteekent een vat, waar druiven in gedaan worden, wanneer ze geperst worden, of een reservoir, waarin het sap na het persen wordt bewaard.

Wijnpers: Een wijnpers is een instrument, dat gebruikt wordt, om de vruchten te persen of open te breken.

De wijnstok: De wijnstok brengt de vrucht, de druiven voort. De ware wijnstok is Christus, en zijne getrouwe leden de ranken. (Joh. 15:1-3) Deze brengen de vruchten des geestes" voort, welke vrucht onzelfzuchtige overgave aan Jehova God is, en gebruikt wordt, om het volk te zegenen. De ware wijnstok is daarom het officieele gedeelte van God's organisatie.

De wijngaard der aarde: „De wijngaard der aarde" (Openb. 14:18, 19) brengt de druiven of vruchten der aarde voort. De aarde stelt het voor den mensch zichtbare gedeelte van Satan's organisatie voor. De wijnstok der aarde is precies het tegenovergestelde van den waren wijnstok, en vormt daarom het officieele gedeelte van des Duivels zichtbare organisatie. De wijnstok der aarde brengt de vrucht der boosheid voort, waardoor de Duivel het volk aan hem onderworpen gehouden heeft. Deze valsche wijngaard der aarde alsmede zijne vruchten moeten vernietigd worden.

Buiten de profetie, die wij hier onderzoeken, wordt de wijnpers nog genoemd in het veertiende

en negentiende hoofdstuk van Openbaring. Klaarblijkelijk wordt in elk voorbeeld op dezelfde wijnpers betrekking genomen. Daar de wijnpers het instrument of werktuig is, waardoor de landman de druiven uitperst, en aangezien Jehova de landman is (Joh. 15:1), volgt eruit, dat de wijnpers het middel of werktuig is, waardoor Jehova des Duivels organisatie zal vernietigen. Dit is logisch zoowel als Schriftuurlijk. Daar wij hierover een juiste definitie hebben zal het ons niet moeilijk vallen, de beteekenis van de wijnpers vast te stellen.

Het is duidelijk, dat Zion, God's organisatie met Jezus Christus aan het hoofd, de wijnpers is. Zion is de organisatie die Jehova gebruikt, om in het allereerste begin van het actieve optreden van zijn rechtvaardige regeering Satan's organisatie omver te werpen. Het feit, dat de Heer zegt: „Ik heb de wijnpers alleen getreden, en niemand van de volken was met mij”, bewijst, dat niemand van degenen die met hun mond belijden navolgers des Heeren te zijn, bij hem en aan zijn zijde zal staan, doch slechts degenen, die den Heer volkomen zijn toegewijd, en deze worden als een deel van hemzelf beschouwd. — Psalm 103:10; Openb. 19:14.

Welk aandeel hebben nu de getrouwe, nog op aarde levende leden van Jezus Christus in de omverwerping van Satan's organisatie, dus in het treden van de wijnpers? Hebben zij inderdaad hierin een aandeel? Uit de Heilige Schrift blijkt duidelijk, dat het aandeel dezer Godgewijde Christenen bestaat in de bekendmaking van God's voornemen. Zij dienen slechts als getuigen Gods, om het volk betreffende God's voornemen in te lichten. (Jes. 61:2; 43:10, 12) Geen ware Christen zou ooit van geweldmiddelen kunnen gebruikmaken tegenover degenen die het volk verdrukken. De

Schrift verbiedt hem zulks. God komt de wraak toe, en hij zal deze op zijne wijze voltrekken. „Mijne is de wraak, ik zal het vergelden, spreekt de Heer.” — Hebreën 10 : 30.

Alle ware Christenen, die heden het begin der rechtvaardige regeering Gods waarnemen, verheugen zich, zijn lof te verkondigen en het volk de boodschap te brengen, dat zijn koninkrijk gekomen is, en dat hij hen redden en hun hartewensch vervullen zal. Ware Christenen zullen echter nooit van geweldmiddelen tegen de bestaande machten gebruikmaken. God heeft de lichaamskracht van menschen niet noodig, en iedere gebruikmaking van geweldmiddelen aan de zijde eens Christen zou geheel en al met God's wil in strijd zijn.

Een treffende illustratie hiervan wordt in 2 Kronieken 20 gegeven. Daar smeadden de volken van Moab, Ammon en van het gebergte Seir, de nakomelingen van Esau, die allen treffend des Duivels organisatie, zooals zij thans op den voorgrond treedt, voorstellen, een complot tegen de Israëlieten. God zeide toen tot de Israëlieten: „Vreest gijlieden niet, en wordt niet ontzet vanwege deze groote menigte; want de strijd is niet uwer, maar Godes... Gij zult in dezen strijd niet te strijden hebben; stelt uzelf, staat en ziet het heil des Heeren met u, o Juda en Jeruzalem! vreest niet en ontzet u niet, gaat morgen uit, hun tegen; want de Heere zal met u wezen.” (2 Kron. 20 : 15, 17) Toen gebod de Heer, dat, wanneer zij ten strijde trokken, zij zangers van Israël zouden plaatsen, en dat deze den lof van Jehova zingen en de schoonheid zijner heiligheid prijzen zouden. Dit deden zij, en de Heer vernietigde het leger van den vijand.

In overeenstemming hiermede zegt de profeet, als hij het deel, wat door de heiligen, die nog op aarde zijn, verricht moet worden, beschrijft: „Dat zijne gunstgenooten van vreugde opspringen, om die eere; dat zij juichen op hunne legers. De verheffingen Gods zullen in hunne keel zijn, en een tweesnijdend zwaard in hunne hand.” (Psalm 149 : 5, 6) Deze zijn de middelen, die zij gebruiken, om aan den strijd deel te nemen. Zij zijn de getuigen des Heeren, doordat zij zijn boodschap verkondigen, zijn koninkrijk proclameeren en getuigenis afleggen van hetgeen hij op het punt staat te doen.

Eeuwig Verbond

Daar Satan toch de hoofdmisdadiger is, waarom laat God dan aan de natiën en volken der aarde zijn wraak bekendmaken? Een der redenen hiervoor wordt door den profeet in de volgende woorden weergegeven: „Want het land is bevuurd vanwege zijne inwoners, want zij overtreden de wetten, zij veranderen de inzetting, zij vernietigen het eeuwig verbond: Daarom verteert de vloek het land, en die daarin wonen, zullen verwoest worden; daarom zullen de inwoners des lands verbrand worden, en daar zullen weinige menschen overblijven.” — Jes. 24 : 5, 6.

Van welk eeuwig verbond is hier sprake? Toen na den zondvloed Noach en zijn gezin de ark verlaten hadden, sloot God met hem een verbond. Dat is de eerste maal, waar de Bijbel een onmiddellijk verbond tusschen God en de menschen noemt.

God zeide Noach, dat ieder levend wezen hem tot spijs zou zijn; maar hij moest het bloed niet

eten, omdat het leven in het bloed is. „En uwe vreeze, en uwe verschrikking zij over al het gevogelte des hemels; in al wat zich op den aardbodem roert, en in alle visschen der zee; zij zijn in uwe hand overgegeven. Al wat zich roert, dat levend is, zij u tot spijs; Ik heb het u al gegeven, gelijk het groene kruid. Doch het vleesch met zijne ziel, dat is zijn bloed, zult gij niet eten. En voorwaar, ik zal uw bloed, het bloed uwer zielen eischen; van de hand van alle gedierte zal ik het eischen; ook van de hand des menschen, van de hand eens iegelijken zijns broeders zal ik de ziel des menschen eischen. Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden; want God heeft den mensch naar zijn beeld gemaakt.” — Genesis 9 : 2-6.

Ongetwijfeld vormen de bovenaangehaalde woorden van vers zes een deel van dat verbond, er stellen den eeuwigdurenden regel vast, dat God de Levengever is en dat niemand straffeloos iemand het leven kan nemen, hetzij dan door God's volmacht of toestemming als zijn dienaar of beul. Later gaf God aan de Israëlieten zijn voorschriften, die een bijzondere uitdrukking van zijn wet zijn. Hierin waren nadrukkelijk de volgende woorden ten uitdrukking gebracht: „Gij zult niet doodslaan.”

Toen God op speciale wijze zijn wet aan Israël gaf, legde hij den nadruk op de beteekenis daarvan, door haar in uitdrukkelijke bepalingen te verklaren. Hij spreekt over onrechtmatig vergoten bloed, dat het land ontheiligt. „Want het bloed ontheiligt het land; en voor het land zal geen verzoening gedaan worden over het bloed, dat daarin vergoten is, dan door het bloed desgenen, die dat vergoten heeft.” — Numeri 35 : 33.

Dit is in nauwkeurige overeenstemming met de door den Profeet Jesaja in den eerstgenoemden tekst gedane verklaring, en deze beide Schriftuurlijke uitspraken slaan terug op de bepalingen van het verbond, dat God met Noach betreffende de heiligheid van het menschelijk leven sloot.

God beloofde in het verbond met Noach, dat er over de aarde nooit meer een vloed zou komen, om alle vleesch te verdelgen. Maar dat is niet het heele verbond. Het schijnt, alsof de mensch in het algemeen volgens de theorie te werk gaat, dat hij altijd aanspraak kan maken op de voordeelen van dit deel van het verbond zonder voor het andere deel verantwoordelijk te zijn. Menschen en natiën, die aanspraak gemaakt hebben op de voordeelen van dat gedeelte van het verbond, dat betrekking heeft op de behoudenis van alle vleesch van vernietiging, zijn door ieder deel van het verbond gebonden, zelfs al hebben ook velen gedacht, dat dit gedeelte het geheele verbond uitmaakte. Indien alleen het tegengaan van het vernietigen van alle vleesch door een zondvloed het geheele verbond was, zoo zou God dat verbond kunnen houden en tegelijkertijd alle vleesch door een ander middel kunnen vernietigen, als hij dit noodig achtte. Daarom zou er dan niet zooveel troost in de belofte liggen, dat de aarde voor een zondvloed gespaard zou blijven, als er nog zoo vele andere middelen tot vernietiging zouden zijn.

De woorden die bij dit verbond gebruikt werden, toonen op zichzelf reeds aan, dat de belofte, dat er nooit meer een groote zondvloed zou komen, niet het belangrijkste deel van het verbond was. God zeide: „En ik richt mijn verbond op met u, dat niet meer alle vleesch door de wateren des vloods zal worden uitgeroeid; en dat er geen

vloed meer zijn zal, om de aarde te verderven.” — Gen. 9 : 11.

Het geheele verband moet hier genomen worden, en datgene wat als de wet uitgesproken wordt, moet vanzelfsprekend een deel van het verbond zijn. Men lette er op, dat God zeide: „Ik richt mijn verbond op met u”, en dan aantoonde, dat het terughouden van een zondvloed er een deel van was.

Het verbond sloot ook ieder schepsel in, dat leven heeft. Om den mensch aan het verbond te herinneren, werd een teeken gegeven. „En God zeide: Dit is het teeken des verbonds, dat ik geef tusschen mij en tusschen ulieden, en tusschen alle levende ziel, die met u is, tot eeuwige geslachten. Mijnen boog heb ik gegeven in de wolken; die zal zijn tot een teeken des verbonds tusschen mij en tusschen de aarde. En het zal geschieden, als ik wolken over de aarde brenge, dat deze boog zal gezien worden in de wolken; dan zal ik gedenken aan mijn verbond, hetwelk is tusschen mij en tusschen u en tusschen alle levende ziel van alle vleesch; en de wateren zullen niet meer wezen tot eenen vloed, om alle vleesch te verderven. Als deze boog in de wolken zal zijn, zoo zal ik hem aanzien, om te gedenken aan het eeuwig verbond tusschen God en tusschen alle levende ziel, van alle vleesch, dat op de aarde is.” — Gen. 9 : 12-16.

De regenboog is het teeken van het gesloten verbond en wat het behelst. Het is een teeken van de heiligheid des levens. De menschen, die naar dat teeken kijken en het begrijpen, zouden dan weten, dat het beteekent, dat leven heilig is en dat het zonder rechtmatige volmacht van Jehova niet genomen zal worden. De regenboog is het teeken

van het geheele verbond, zooals duidelijk door de woorden des Heeren aangegeven wordt: „Dit is het teeken des verbonds, dat ik opgericht heb tusschen mij en tusschen alle vleesch, dat op aarde is.” — Genesis 9:17.

Duidelijk blijkt, dat het in God's bedoeling lag, dat indien de mensch naar den regenboog zou zien, hij hem in herinnering zou brengen, dat het leven van Jehova afkomstig is en dat het niet straffeloos genomen kan worden. Dit is een eeuwig verbond, omdat God het 't eeuwig verbond noemt en omdat het eeuwig moet bestaan. Nooit zal God zijn uitgesproken regel betreffende de heiligheid des levens veranderen.

God heeft niet getracht de aangelegenheden van de regeerders der aarde te regelen, maar hij houdt deze regeerders verantwoordelijk in verhouding tot de kennis, die zij hebben, of tot de gelegenheden, die hun geboden worden, om kennis over de bepalingen van zijn wet te krijgen. God's verbond met Noach betrof alle levende schepselen op de aarde. Het was zijn officieel verbond, omdat het zijn wet aankondigde. Het herhaaldelijk breken van het verbond door de regeerders en de bewoners heeft de bezoedeling der aarde ten gevolge gehad. De profeet geeft dus het breken van het eeuwig verbond als één reden van God's wraak tegen de organisaties der menschen op aarde aan.

Verbondsverbrekers

Jehova God is de groote Schepper en Levensgever der schepselen. Hij is de bron des levens. Ieder levend schepsel heeft een inwonend recht tot een dusdanige mate van leven als God dat schepsel

toegelaten heeft te bezitten. Een ieder, die een ander tegen God's uitgedrukten wil in van het leven berooft, is een verbondsbreker.

In de eerste gelederen der verbondsverbrekers onder de menschen zijn de regeerders der aarde geweest. Natuurlijk was het Satan, die hen tot een dergelijken verkeerden wandel verleidde. Maar dat maakt hen geenszins van verantwoordelijkheid vrij. Lucifer had als de opziener des menschen de macht des doods gekregen, om haar te gebruiken voor degenen, die God's wet zouden overtreden. Lucifer trotseerde God, werd Satan, de vader der leugens en een moordenaar. Hij heeft menschelijk leven genomen, om zijn grillen bot te vieren. Hij heeft moord in de harten der menschen gezaaid en vele moorden doen begaan. Satan heeft de menschen er toe gebracht, God te trotseeren en verbondsverbrekers te worden.

Iedere natie der Christenheid heeft de wet van het eeuwig verbond betreffende de heiligheid van het menschelijk leven overtreden. Andere natiën hebben haar natuurlijk ook verbroken, maar de natiën, die beweerd hebben, Christelijk te zijn, bewezen door hun wandel, moedwillig huichelaars te zijn, en zijn op grond daarvan te laken. Toen Jezus op aarde was, verklaarde hij de wet van het eeuwig verbond aangaande de heiligheid van het menschelijk leven opnieuw. Hij zeide: „Gij hebt gehoord, dat tot de Ouden gezegd is: Gij zult niet dooden; maar zoo wie doodt, die zal strafbaar zijn door het gericht.” — Matth. 5 : 21.

De meest schuldigen onder de menschen zijn de verwekkers van oorlogen onder de volken, zijn dezulken die menschen er toe aangespoord hebben, elkander te dooden, waarbij deze oorlogsophitsers zelf thuis bleven en zich door het ongeluk van

anderen, die gedwongen werden om te strijden, verrijkten. Onder deze schuldigen en verantwoordelijken bevindt zich wel het grootste deel der geestelijkheid, die beweerd heeft Christus en God te vertegenwoordigen, maar tegelijkertijd millioenen mannen door hun prediking naar de loopgraven dreef, waarbij zij om de soldaten voor den velddienst te bezielen, hun voorschilderden, dat zij regelrecht naar den hemel zouden gaan in het geval dat zij op het slagveld zouden vallen. Men denke aan de millioenen onschuldige mannen, vrouwen en kinderen, die door den oorlog geleden hebben en nog lijden, en men zij er van verzekerd, dat God met dezulken zal afrekenen. Dit moet in het Godsgericht, dat over de regeering der wereld komt, geschieden; het vormt een deel van de regeeringstaak van den koning, den rechtmatigen heerscher der aarde; en dit gericht moest kort na het begin van zijn heerschappij beginnen.

Zijn Naam

Een andere reden voor den toorn Gods over de natiën is de noodzakelijkheid, om zijn naam in de zinnen der menschen te vestigen. Dit moet niet verkeerd begrepen worden. God verlangt er niet naar, zich een naam te maken, om daardoor eenig persoonlijk voordeel te behalen. Neen, de vijand en zijn dienaren hebben den naam van Jehova geheel op den achtergrond geplaatst, en wel zeer ten nadeele van de menschen. Toen God de Egyptenaren ten val bracht, deed hij dit, zooals ⁸ geschreven staat, „om zich eenen naam te zetten en zich tot een volk te verlossen.” (2 Samuel 7 : 23) Aldus geschiedt ook de omverwerping van de door Egypte voorschaduwde organisatie van Satan, om

het volk te bevrijden en de zinnen der menschen tot God te keeren, opdat zij zijn naam mogen leeren kennen. De reden is, dat God de bron des levens is en dat hij den menschen wil leeren, dat hij het is die het leven beloofd heeft en ook hij alleen het leven en de daarmee verbonden zegeningen aan de menschen kan geven; zijn naam is hierbij betrokken, en hem en Christus, den rechtmatigen Koning der aarde, te kennen, beteekent leven. — Joh. 17 : 3.

Rust

De eindstrijd tusschen de strijdkrachten van Satan aan de eene zijde en de strijdkrachten des Heeren aan de andere zijde zal een tijd van groote benauwdheid voor de volken der aarde zijn. In deze benauwdheid zullen de volken en natiën tot het inzicht komen, dat de Heer de leiding in de aangelegenheden der menschen op zich genomen heeft. God beschrijft door zijn profeet den toestand, waarin het volk zich gedurende dezen tijd van benauwdheid zal bevinden. Deze toestand zal zoo verschrikkelijk zijn, dat de menschen niet weten zullen, waar zij het zoeken moeten. Hij toont echter aan, hoe met den val van den boozen en verdrukkenden heerscher Satan met zijn organisatie de storm zal bedaren en de rust tot het volk zal keeren: „Zij dansen en waggelen als een dronken man, en al hunne wijsheid wordt verslonden. Doch roepende tot den Heer in de benauwdheid die zij hadden, zoo voerde hij ze uit hunne angsten: Hij doet den storm stilstaan, zoodat hunne golven stilzwijgen. Dan zijn zij verblijd, omdat zij gestild zijn, en dat hij ze tot de have hunner begeerte geleid heeft.” — Psalm 107 : 27-30.

Opbouw

Dan schildert God's profeet, hoe Jezus Christus, de groote Vorst en Koning, in zachtmoedigheid tot het volk komt, om het goed te doen. Het wordt voorgesteld, hoe hij van de gansche aarde bezit neemt en haar aangelegenheden tot algemeen welzijn der menschheid leidt. „Zie, uw Koning zal u komen, rechtvaardig, en hij is een Heiland... En ik zal de wagens uit Efraïm uitroeien en de paarden [een voorstelling van Egypte] uit Jeruzalem, ook zal de strijdboog uitgeroeid worden, en hij zal den Heidenen [natiën] vrede spreken; en zijne heerschappij zal zijn van zee tot aan zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde.” — Zacharia 9:9, 10.

De opbouw der wereld zal het volgende werk voor de nieuwe regeering zijn. Hier zij opgemerkt, dat een ieder der in de Schrift genoemde oude testamentische overwinnaars een opbouwwerk verricht heeft. Wanneer zij als volkomen menschen en als zichtbare vertegenwoordigers van de regeering der wereld op aarde zullen zijn, zullen zij in hun element zijn en het herstellingswerk onder het toezicht van den rechtvaardigen Koning uitvoeren. Hun werk zal tot hulp, troost en welzijn van het volk wezen. „Zie, een Koning zal regeeren in gerechtigheid, en de Vorsten zullen heerschen naar recht.” (Jes. 32:1) Deze getrouwen, de vorsten op aarde, zullen de voor de volken der aarde zichtbare arm of macht des Heeren zijn. „De kracht des Konings heeft het recht lief.” — Psalm 99:4.

Christus is het tegenbeeld van David, en als zoodanig zal hij de leider en leeraar der menschen zijn en zal hij hen door zijn zichtbare vertegenwoordigers, de getrouwe vorsten op aarde, op den rechten weg leiden. — Jes. 55:4.

Verdrukking

Satan heeft door zijn zichtbare vertegenwoordigers lang de menschen op aarde verdrukt. Door de rechtvaardige werking van de regeering des Heeren moet aan alle verdrukking een einde komen. Dan zullen zelfs de goddelooze menschen, die thans Roemenië regeeren, noch iemand van huns gelijke, niet meer toegelaten worden, het volk te onderdrukken. Dan zal de profetie in vervulling gaan: „De Heer is Koning, eeuwiglijk en altoos; de Heidenen [verdrukkende natiën] zijn vergaan uit zijn land. Om den wees en den verdrukte recht te doen, opdat een mensch van de aarde niet meer voortvare geweld te bedrijven.” — Psalm 10:16, 18.

De bezitters van kleine eigendommen zijn lang verdrukt door degenen die over macht en groote rijkdommen beschikken. De daglooners zijn in hun loonen verdrukt. De weduwen en de wezen werden verdrukt, en de hand van den verdrukker heeft op alle zwakkeren uit iedere natie gedrukt. Deze verdrukking werd goedgekeurd en ondersteund door dezulken, die zich bij den naam van Christus noemen. (Jac. 2 : 6, 7) Door de werking van de rechtvaardige regeering Gods moet er aan alle verdrukking een einde komen, omdat de Heerscher „et ijzeren roede” regeeren en een ieder dwingen zal, het goede te doen. (Openb. 2 : 27) Geen verdrukker zal dan meer onder het volk geduld worden. (Zach. 9 : 8) Betreffende degenen die onderdrukt hebben, zegt de Heer: „En ik zal tot ulieden ten oordeel naderen, en ik zal een snel getuige zijn tegen de toovenaars, en tegen de overspelers, en tegen degenen die valschelijk zwaren, en tegen degenen die het loon des daglooners met geweld inhouden, die de weduwen en den

wees en den vreemdeling het recht verkeerem, en mij niet vreezen, zegt de Heer der heirscharen."

Het bestuur van de regeering des Heeren zal gunstig voor de armen zijn. „Hij zal de armen met gerechtigheid richten." (Jes. 11 : 4) Een ieder zal dan genoodzaakt zijn, eerlijk met zijn naaste te handelen. „Alzoo sprak de Heer der heirscharen, zeggende: Richt een waarachtig gericht, en doet goedertierenheid en barmhartigheden de een aan den ander; en verdrukt de weduwe noch den wees, den vreemdeling noch den ellendige; en denk niet in uw hart de een des anderen kwaad." — Zacharia 7 : 9, 10.

Onder de tegenwoordige gedemoraliseerde toestanden kunnen menschen, die niets voortbrengen, op hun rustbedden liggen en plannen uitbroeien om hun medemenschen nog meer uit te plunderen. Onder de rechtvaardige regeering des Heeren zal ook hieraan een einde komen. Geen hunner plannen zal dan tot rijpheid geraken. Dan zullen er geen openbare schandalen van machtsmisbruik en dergelijke misdaden plaatsvinden. Dan zullen er ook geen gruwelijke corporaties, trusts genaamd, meer bestaan, die het volk door onrechtmatig opgelegde lasten ten gronde richten. „Wee dien die ongerechtigheid bedenken en kwaad werken op hunne legers; in het licht van den morgenstond doen zij het, dewijl het in de macht van hunne hand is. En zij begeeren akkers en rooven ze, en huizen en nemen ze weg: alzoo doen zij geweld aan den man en zijn huis, ja aan een iegelijk en zijne erfenis." — Micha 2 : 1, 2.

De stichters van de Amerikaansche regeering zeiden, dat alle menschen gelijk geschapen zijn en voor de wet gelijke rechten moeten hebben. Dit was goed gesproken, maar hun woorden wer-

den niet in daden omgezet. Integendeel, het gewone volk werd niet als gelijkstaand beschouwd en behandeld. Het werd uitgeplunderd en van de vruchten zijner arbeid beroofd. Onder de rechtvaardige regeering des Heeren zal dit niet meer geschieden; want dan zal gezegd worden: „De onderdrukker heeft een einde, de verstering is te niet geworden, de vertreders zijn van de aarde verdeld; want daar zal een troon bevestigd worden in goedertierenheid, en op denzelfden zal bestendiglijk een zitten in de tent Davids, een die oordeelt en het recht zoekt en vaardig is ter gerechtigheid.” — Jesaja 16 : 4, 5.

De macht van den rechtvaardigen koning zal zoowel terwille van de zwakken als van de sterken uitgeoefend worden. „Hij zal de ellendigen des volks richten, hij zal de kinderen des nooddriftigen verlossen, en den verdrukker verbrijzelen.” — Psalm 72 : 4.

Het Oordeel der Menschen

Onder de rechtvaardige heerschappij van den grooten Koning zal de leiding van de aangelegenheden der menschen in het belang van allen geschieden; alle menschen zullen aan een rechtvaardige en gunstige beproeving onderworpen worden, maar voor dien tijd moeten eerst alle menschen tot een nauwkeurige kennis der waarheid gebracht worden. (1 Timotheüs 2 : 3-6) Overal zal de waarheid gesproken worden en zij zal de gansche aarde vervullen. (Habakuk 2 : 14) Dan zal men den menschen geen tegenstrijdige fabelen kunnen vertellen, om hen te misleiden. Heden kan het volk niet onderscheiden, wat waarheid is, omdat valsche leeraars hun zooveel dwalingen ingestampt hebben.

Onder het goddelooze regime van het heden kunnen, waar noodig, door rijkdom, invloed en macht gekochte valsche getuigen voor het gerecht gebracht worden om valsch te getuigen, als gevolg waarvan de gerechtigheid het onderspit moet delven. De schuldige wordt vrij gesproken en de onschuldige lijdt er onder. Zulke toestanden zullen onder de rechtvaardige regeering van Jehova niet kunnen voorkomen, „daarom dat hij eenen dag gesteld heeft op welken hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordeelen, door eenen man dien hij geordineerd heeft, verzekering daarvan doende aan allen, terwijl hij hem uit de dooden opgewekt heeft.” — Handelingen 17 : 31.

Ongetwijfeld zijn er in iedere regeering van elke natie op aarde menschen die de beste bedoelingen hebben en er naar verlangen, dat de regeering in het belang van het algemeen uitgevoerd wordt. Ten allen tijde zijn er zulke menschen geweest, maar een ieder moet toegeven, dat de leiding der menschelijke aangelegenheden door gevallen menschen steeds partijdig gevoerd werd. De in de geschiedenis der menschheid opgeteekende talrijke ontdekkingen van alle eeuwen moesten allen menschen, die betere toestanden wenschen, onvergetelijke lessen leeren. Een dezer lessen is, dat zelfs de grootste krachtsinspanningen van onvolkomen menschen, om in eenig land een eerlijke en rechtvaardige regeering te vormen, reeds van het begin af tot mislukken gedoemd zijn. God heeft beloofd, gerechtigheid op te richten opdat het volk zich in een rechtvaardige regeering verheugen kan. De tijd is gekomen, waarin God's rechtvaardige regeering begint. Waarom zou men dan nog verder zijn aandacht aan de krachtelooze en vergeefsche pogingen der menschen schenken? De door God voor het

gericht der wereld bestemde tijd is gekomen, en dit oordeel zal rechtvaardig en billijk zijn. „Maar de Heer zal in eeuwigheid zitten, hij heeft zijnen troon bereid ten gerichte. En hij zelf zal de wereld richten in gerechtigheid, en de volken oordeelen in rechtmatigheden.” — Psalm 9 : 8, 9.

Jehova heeft vele eeuwen geleden beloofd, dat zijn gezalfde Koning zijn werktuig ter zegening van alle natiën en geslachten der aarde zal zijn. (Gen. 22 : 18) Deze belofte zal zekerlijk vervuld worden en de tijd voor haar vervulling is aangebrosken. De werking der rechtvaardige regeering van Christus zal het verlangen der menschen brengen. „Ja alle koningen zullen zich voor hem nederbuigen, alle heidenen zullen hem dienen. Want hij zal den nooddruftige redden die daar roept, mitsgaders den ellendige en die geen helper heeft. Zijn naam zal zijn tot in eeuwigheid: zoolang als er de zon is, zal zijn naam van kind tot kind voortgeplant worden; en zij zullen in hem gezegend worden, alle heidenen zullen hem welgelukzalig roemen.” (Psalm 72 : 11, 12, 17) „De natiën zullen zich verblijden en juichen, omdat gij de volken zult richten in rechtmatigheid; en de natiën op de aarde, die zult gij leiden.” — Psalm 67 : 5.

In de Schrift wordt de uitdrukking „de heilige stad” gebruikt als een symbool voor God's rechtvaardige regeering. Toen Johannes op het eiland Patmos was, kreeg hij een gezicht van die reine en rechtvaardige regeering, welke zijn gezag uitoefent in den hemel zoowel als op aarde, opdat God's wil op aarde zoowel als in den hemel moge geschieden. „En ik Johannes zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, toebereid als eene bruid die voor haren man versierd is. En ik hoorde een groote stem uit den he-

mel, zeggende: Zie, de tabernakel Gods is bij de menschen, en hij zal bij hen wonen, en zij zullen zijn volk zijn, en God zelf zal bij hen en hun God zijn." — Openb. 21 :2, 3.

Door zijn vertegenwoordigers, de oudtestamentische overwinnaars, zal God op aarde met de menschen zijn. Deze aardsche vertegenwoordigers zullen God's wil, zooals deze door den gezalfden Koning tot uitdrukking komt, uitvoeren. De werking dezer regeering zal voor de menschheid opbouwend en zegenrijk zijn. Opdat het volk het hoore en in deze dagen van benauwdheid zekerheid hebbe, liet de Heer den Apostel Johannes het volgende over den Koning op zijn troon opteekenen: „En die op den troon zat, zeide: Zie, ik maak alle dingen nieuw. En hij zeide tot mij: Schrijf; want deze woorden zijn waarachtig en getrouw."—Openb. 21 :5.

Het bestuur en de wederopbouw der wereld zal vorderingen maken. De menschen zullen vernemen, dat hun onzichtbare regeerder rechtvaardig, oprecht en waarachtig is; dit zullen zij gewaar worden door de wijze waarop hij met hen door middel van zijn zichtbare vertegenwoordigers zal handelen, alsmede door de onmiddellijk van hem komende zegeningen. De menschen moeten terechtgewezen worden en leeren, het goede te doen, en de Heer heeft er voor gezorgd, dat dit ook geschieden kan. „Wanneer uwe gerichten op de aarde zijn, zoo leeren de inwoners der wereld gerechtigheid." (Jes. 26 :9) Ter aanmoediging en vertroosting dergenen die een ernstig verlangen naar God's gerechtigheid hebben, heeft God het thans mogelijk gemaakt, hun door de studie van zijn woord eenige der groote weldaden te toonen, die den menschen onder zijn rechtvaardige regeering ten deel zullen vallen.

HOOFDSTUK XI

Weldaden

JEHOVA heeft tallooze zegeningen en weldaden weggelegd voor degenen die hem liefhebben. Deze weldaden zal hij gedurende zijn regeering over de menschen uitstorten. De Heer laat den oprechten zoeker naar waarheid heden, in den dag van groote benauwdheid en verslagenheid der volken, eenige dezer weldaden voor oogen voeren, waarmede hij weldra de menschheid zal zegenen. Zijn profeet zag in het geloof deze komende zegeningen en riep uit: „Loof den Heer, mijne ziel, en vergeet geene van zijne weldaden.” (Psalm 103 : 2) Zij die onder de volken der aarde gerechtigheid gevestigd willen zien, zullen ten volle bevredigd worden, als zij een duidelijk inzicht zullen krijgen omtrent de zegeningen, die de menschheid te wachten staan. Dit inzicht kan thans uit de Schrift in het licht der tegenwoordige gebeurtenissen verkregen worden. God's bestemde tijd is hiertoe gekomen. Onder de groote weldaden, die God's regeering aan het volk zal brengen, zijn: Vrede, zekerheid, welvaart, overvloed, gezondheid, kracht en leven.

Vrede

De regeeringen der aarde, die in den Volkenbond vertegenwoordigd zijn, stellen — tenminste uiterlijk — pogingen in het werk om vrede en zekerheid tot stand te brengen, maar zij zullen geen succes hebben, zelfs niet wanneer zij de eerlijkste

en krachtigste pogingen daartoe zouden doen. De Volkenbond is eigenlijk een experiment, waarmede men tracht, het algemeene verlangen naar vrede te stillen. Het volk verlangt naar vrede en grijpt den Volkenbond aan met dezelfde vertwijfeling als een drenkeling een stroohalm, als hij niets anders meer ziet. Ongetwijfeld heeft Satan de natiën beïnvloed om den Volkenbond aan te nemen en hij beoogt hiermede, de zinnen van het volk van God af te keeren en het nog meer ten volle onder zijn (tot een nieuw instrument gecentraliseerde) goddelooze heerschappij te kunnen houden. Jehova heeft Satan's streven en het lot van den Volkenbond vooruit gezien, en hij liet hieromtrent het volgende profeteeren: „Vergezelt u tezamen gij volken, doch wordt verdreven; en neemt ter oore gij allen die in verre landen zijt: Omgordt u doch wordt verbroken, omgordt u doch wordt verbroken; beraadslaagt eenen raad doch hij zal vernietigd worden, spreekt een woord doch het zal niet bestaan; want God is met ons.” — Jes. 8 : 9, 10.

Het ambtelijk rapport van het Congres der Vereenigde Staten van 5 Maart 1928 bevat de belangrijke verklaring, dat „meer dan twee en tachtig procent van alle inkomsten der Vereenigde Staten thans uitgegeven worden ter ondersteuning van militaire politiek; en wanneer deze natie niet met eenige andere natie in een oorlog gewikkeld wordt, zijn binnenlandsche onlusten onvermijdelijk”. Geen volk der aarde is zoo vredelievend als dat der Vereenigde Staten. Waarom wordt dan zijn geld in zulk een geweldige mate voor oorlogsvoorbereidingen weggeslingerd? Alle andere natiën treffen oorlogsvoorbereidingen op de grootst mogelijke wijze, ofschoon zij alle zweren, geen oorlog te willen. Satan, de onzichtbare heerscher, dwingt de re-

geeringen der aarde oorlogstoebereidingen te maken en brengt hen samen, zooals de Heer voorzegt heeft, tot den grooten krijg van Armageddon. (Openb. 16 : 13-16) Het volk moet thans op deze feiten gewezen worden.

Het volk van de eene natie lokt den oorlog niet tegen het volk van een andere natie uit. Het volk, dat de oorlogslasten te dragen heeft, wordt niet eens gevraagd, of het al of niet oorlog hebben wil. Enkele weinige menschen, op wie de verantwoordelijkheid voor de regeering rust, beslissen, of op grond van commercieele redenen of ter verzoening van de een of andere vermeende of werkelijke krenking, oorlog noodzakelijk is. Diplomatieke nota's worden tusschen de betreffende natiën gewikkeld, en een poging wordt in het werk gesteld, om de moeilijkheden bij te leggen. Na plechtige beraadslaging volgt van beide zijden de officieele oorlogsverklaring. De oorlogsdrijvers blijven rustig thuis terwijl het volk in het algemeen — onwetend over de eigenlijke oorzaak van den oorlog — met groote haast naar het front gedreven wordt om daar te lijden en te sterven. Als twee burgers elkander uitdagen om hun geschillen te beslechten en dan overeenkomen elkander in het open veld te ontmoeten en hun geschil met doodelijke wapens te beslechten, en een van hen sterft, wordt de overlevende van moord in den ergsten graad beschuldigd. De natiën worden gevormd door vele menschen, die slechts door enkele menschen beheerscht worden. Met recht kan derhalve gevraagd worden: Welk verschil bestaat er tusschen de misdaad, die de twee mannen begaan hebben, en de misdaad, die door honderden menschen gedaan wordt? Als na beraadslagen enkele weinige menschen, die bij hun respectieve regeeringen de leiding hebben, trachten

gerezen geschillen op het veld met doodelijke wapens te vereffenen, noemen zij dit „oorlog”. In dit geval worden echter degenen die den oorlog veroorzaakt en bevorderd hebben, door onderscheidingen vereerd. Als de oorlogdrijvers alleen gedood zouden worden, zou dit reeds tragisch genoeg zijn; wanneer echter millioenen onschuldige mannen geheel tegen hun eigen wil in moeten sterven, is dit veel erger. Wanneer buitendien meerdere millioenen menschen, vrouwen en kindereen, moeten lijden, maakt dit de verschrikkingen van den oorlog onbeschrijfelijk.

Een jonge man, in de kracht van zijn leven, vreedzaam en huiselijk gezind, trouwt met het meisje, dat hij liefheeft. Ach, hoe gelukkig zien beiden de toekomst tegemoet, niets vermoedend van de dreigende oorlogswolken, die met de onderhandelingen der regeeringen opgestegen zijn. Plotseling wordt de oorlog in het land verklaard en rukt den man van zijn jonge vrouw weg, snel en wreed, en stuurt hem naar het front. De jonge vrouw lijdt door deze gedwongen scheiding en zieleangst en baart onder deze ongelukkige omstandigheden haar eerste kind. Een regeeringsverordening wordt uitgevaardigd, waarin bepaald wordt, dat de levensmiddelenvoorraad geconserveerd moet worden en daarom zelfs de voeding der kleine kinderen beperkt moet worden. De zoogenaamde O. W.'ers koopen de levensmiddelen op en schroeven de prijzen omhoog. De moeder is niet meer in staat het noodige voedsel voor haar en haar kind te koopen. Zij moet het lijdelijk toezien, hoe haar zuigeling door ondervoeding ten gronde gaat. Haar kindje sterft, zonderdat zijn vader het ooit heeft mogen aanschouwen, want hij moest naar het slagveld om anderen te dooden, als hij zelf niet

gedood wilde worden. Als hij den oorlog overleeft, zal hij — gebroken naar lichaam en geest — terugkeeren en zijn jonge vrouw door lijden en ontberingen vroegtijdig verouderd terugzien. Hun jong huwelijk was gelijk een bloem, die zich vroeg in den morgen opent, maar zoo snel, zoo buitengewoon snel geknakt wordt, en verwelkt, nog voor d' zon goed en wel is opgegaan.

Er zijn heden millioenen op aarde, die tengevolge van de verschrikkingen van den oorlog onuitsprekelijk geleden hebben. Geen wonder, dat in het begin van het jaar 1928 door groote massa's in Engeland een petitionnement onderteekend en de regeering voorgelegd werd, waarin zij verklaarden, dat zij bij het uitbreken van een nieuwen oorlog in geen enkel opzicht hun medewerking zouden verleen. Het volk wenscht vrede; maar openlijk moet hier gezegd worden, dat het na een eventueele nieuwe oorlogsverklaring wederom zal meestrijden, omdat het hun bevolen wordt, en de regeeringen de menschen vrees en schrik zullen aanjagen, in het geval zij zullen weigeren te gehoorzamen.

Oorlog verwekt haat. Sterke zelfzucht verandert in haat. Lang verduurd leed en verdrukking leiden tot haat. Voortdurend den menschen aangedane ongerechtigheid brengt haat voort. De regeeringen dezer wereld zijn in hooge mate verantwoordelijk voor de in de menschen tot rijpheid gekomen haat. Achter de regeeringen staat Satan de Booze, die haat en oorlog in de harten der menschen geplant heeft, door in hen, in het bijzonder door middel van de regeeringen, groote zelfzucht te kweken. Liefde moet inplaats van haat in de harten der menschen geplant worden. Haat is gelijk een hart van steen. Liefde zal de harten van de menschen verteederen en veredelen. Liefde is de

uitdrukking van onzelfzuchtigheid. Een van de groote weldaden die de menschen onder de rechtvaardige regeering van God zullen genieten, is dat hij aan alle oorlogen een einde zal maken en vervolgens liefde in de harten van alle menschen zal planten. Eeuwige vrede zal hiervan het gevolg zijn.

Door zijn profeet zegt God, wanneer hij zijn rechtvaardige regeering en haar verheffing boven alle regeeringen der aarde zal bewerkstelligen, en verklaart, dat dan alle natiën tot haar zullen toevloeiën: „En vele volken zullen henegaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren, tot het huis van den God Jacobs, opdat hij ons leere van zijne wegen (der waarheid) en dat wij wandelen in zijne paden (der gerechtigheid); want uit Zion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem. En hij zal richten onder de heidenen, en bestraffen vele volken, en zij zullen hunne zwaarden slaan tot spaden, en hunne spiesen tot sikkelen: het eene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen geen oorlog meer leeren.” — Jes. 2 : 2, 3.

God is liefde. Al zijn wetten voor de menschen kunnen gehouden en gehoorzaamd worden door degenen die onzelfzuchtig zijn. „De liefde doet den naaste geen kwaad; zoo is dan de liefde de vervulling der wet.” (Rom. 13 : 10) In betrekking tot den tijd waarin zijn regeering ten volle op aarde zal zijn opgericht, zegt God betreffende het volk: „Ik zal mijne wetten in hun verstand geven, en in hunne harten zal ik die inschrijven; en ik zal hun tot een God zijn en zij zullen mij tot een volk zijn.” — Hebr. 8 : 10.

Over zijn Koning, dien God op zijn troon geplaatst heeft en die de wereld zal regeeren, staat er geschreven: „En de heerschappij rust op zijn schou-

der." Hij is de Vorst des Vredes en aan zijn regeering en haar vrede zal geen einde zijn. (Jes. 9 : 5, 6) Dan „zal de strijdboog uitgeroeid worden, en hij zal den heidenen (natiën) vrede spreken; en zijne heerschappij zal zijn van zee tot aan zee, en van de rivier tot aan de einden der aarde." (Zacharia 9:10) Dit zal voor de volken der aarde universeele vrede beteekenen. De verschrikkingen van den oorlog zullen dan voor goed achter den rug zijn en er zal nooit meer een anderen oorlog komen. Deze weldaad voor het volk kan eigenlijk niet onder woorden gebracht worden. Als de menschen tot een begrip van deze waarheid zullen komen, zullen zij van vreugde jubelen.

De dieren uit het woud en uit het gebergte leven met den mensch in vijandschap. Zij trachten den mensch te dooden en omgekeerd dood de mensch hen. Onder de rechtvaardige regeering des Heeren zal voor altijd de vrede tusschen de wilde dieren en den mensch gevestigd worden. God kent natuurlijk de spraak der dieren en der vogelen des hemels en hij zal hun in hun eigen taal toespreken en hun vrees voor den mensch kalmeeren, en van dan aan zal er voor altijd vrede tusschen de wilde dieren en den mensch bestaan. „En ik zal te dien dage een verbond voor hen maken met het wild gedierte des velds en met het gevogelte des hemels en het kruipend gedierte des aardbodems, en ik zal den boog en het zwaard en den krijg van de aarde verbreken, en zal ze in zekerheid doen nederliggen." (Hosea 2 : 17) Betreffende zijn rechtvaardige heerschappij en de weldaden des vredes die zij brengen zal, staat geschreven: „Want gerechtigheid zal de gordel zijner lendenen zijn, ook zal de waarheid de gordel zijner lendenen zijn. En de wolf zal met het lam verkeerren, en de luipaard bij den geiten-

bok nederliggen, en het kalf en de jonge leeuw en het mestvee te zamen, en een klein jongskene zal z. drijven; de koe en de berin zullen te zamen weiden, hare jongen zullen te zamen nederliggen, en de leeuw zal stroo eten gelijk de os; en een zoogkind zal zich vermaken over het hol van een adder, en een gespeend kind zal zijne hand uitsteken in den kuil van den basilisk. Men zal nergens leed doen noch verderven op den ganschen berg (regeering) mijner heiligheid; want de aarde zal vol van kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken." — Jes. 11 : 5-9.

Zekerheid

Onder de tegenwoordige onbevredigende regeeringen voelt het volk in het algemeen zich niet zeker van zijn bezit, noch zeker van zijn lichaam of leven. Het verlangen des menschen naar gerechtigheid komt in de constitutie, de origineele grondwet van de regeering der Vereenigde Staten, tot uiting. De ontwerpers van dit document verlangden ongetwijfeld naar gerechtigheid en stelden hun beste pogingen in het werk om deze gerechtigheid op aarde tot stand te brengen. De onzichtbare vijand oefende zijn boozen invloed uit en de regeerende machten weken weldra van de grondwet af, en wel in zulk een hevige mate, dat de origineele constitutie nauwelijks meer herkend kan worden. Groote monopolies worden door enkele menschen, die over onbeperkte financiën en groote macht en invloed onder het officieele element der natie beschikken, gevormd. Deze zelfzuchtige menschen dringen zich in de regeeringsaangelegenheden, waarbij hun hoofddoel is, hun macht en invloed nog te vergrooten. Voor hen zijn de vrijheden, de

vrede, het eigendom en zelfs het leven van het volk van ondergeschikte beteekenis. Zoodra deze zelfzuchtige mannen aan de regeering deelnemen, stellen zij ook onmiddellijk hun gewillige werktuigen op den voorgrond, om ook hen voor de regeeringsambten te laten kiezen. Voor den vorm kiest het volk zijn vertegenwoordigers voor de verschillende regeeringsafdeelingen, maar deze worden door de zelfzuchtige belangen gemakkelijk in hun netten gevangen en beheerscht. Dezulken die volgens recht de dienaren van het volk behoorden te zijn, worden beïnvloed en verleid, om wetsbepalingen vast te stellen die ten nadeele van de algemeene welvaart en ten voordeele der weinigen zijn. Met behulp van zulke wetten wordt het volk bedrogen, uitgebuit en beroofd. Sommige burgers gaan voor het gerecht om schadeloosgesteld te worden voor ons recht hun aangedaan. Weldra wordt het hun echter duidelijk, dat de zelfzuchtige monopolie de gerechtshoven in haar macht heeft en ze onrechtvaardig beïnvloedt. Het wordt hun duidelijk, dat iemand zonder grooten rijkdom en veel invloed in de gerechtshoven weinig of geen kans heeft, recht te verkrijgen. Terecht heeft een bekend Amerikaansch rechtsgeleerde gezegd:

Nergens in onze sociale samenleving wordt voor den doorsneeburger zooveel onderscheid gemaakt tusschen rijk en arm als voor de rechtbank. Nergens moest het minder zijn . . . Het geld verzekert zich van den bekwaamsten en handigsten advocaat . . . Bewijzen hiervoor kunnen aan iedere bron ontleend worden. De armen moeten zich er mede tevreden stellen, zich al deze voordeelen te ontzeggen.

Sinclair, een bezitter van vele millioenen dollars en een man van machtigen invloed, werd in Washington, de hoofdstad der natie, van de mis-

daad beschuldigd, de Vereenigde Staten betreffende hun olievoorraden bedrogen te hebben, op grond waarvan tegen hem een proces gevoerd werd. Gedurende de behandeling van deze zaak werd hij er van beschuldigd, een poging gedaan te hebben de jury om te koopen. Het proces eindigde met Sinclair's vrijspraak. Als verder bewijs, dat de regering der Vereenigde Staten (de meest ideale die op aarde te vinden is) zijn burgers niet rechtvaardig behandelt, mogen haar eigen senatoren getuigen. Onmiddellijk na Sinclair's vrijspraak werden de volgende verklaringen door de leden van den senaat der Vereenigde Staten afgelegd, die op 22 April 1928 in de publieke pers verschenen.

Senator Heflin zeide:

Dit zal het volk tot de overtuiging brengen, dat er in dit land een 'dubbel systeem' van rechtspraak bij misdaad bestaat, namelijk voor rijk en voor arm. Sinclair komt voor het gerecht en wij betrappen hem er op, hoe hij de jury tracht om te koopen. Het oordeel is ten aanzien van de beslissing van het Opperste Gerechtshof, dat de geheele handel den stemmel van bedrog draagt, hoogst verbazingwekkend.

Senator Norris zeide:

De vrijspraak toont aan, dat men met het jury-systeem geen honderd millioen dollars veroordeelen kan. Het Opperste Gerechtshof heeft den geheelen handel als bedriegelijk verklaard. Sinclair behoefde in het geheel niet te getuigen, ook weersprak hij de tegen hem gedane aanklachten niet. Zijn vrijspraak bewijst, dat wanneer men genoeg geld heeft, men aan alles kan ontkomen.

Senator Edwards zeide:

Het waren niet de gezworenen, die Sinclair vrijgesproken hebben maar de dubbelhartigheid van de

leiders der republikeinsche partij, der medeleden van het kabinet en der openbare ambtenaren, die vertrouwensposities in de Harding-Coolidge-regeering bekleeden, die den weg gebaad hebben voor een dergelijk verkapt bedrog, als zich heden in de hoofdstad der natie afspeelde. Indien de hoogen en machtigen dezer regeering hiervoor ongestraft gekocht en betaald mogen worden, waartoe zou Amerika dan de zware taak van rechtspraak over misdadigers op de schouders van een financieel zwakke en verarmde jury leggen, wier aangeboren feilbaarheid hun eenige wapen is tegen vreesaanjagen en bedrog?

Zulke toestanden zullen onder God's regeering niet mogelijk zijn, omdat die regeering rechtvaardig zal zijn en alle menschen zoowel rijk als arm, zullen gelijke kansen hebben. (Jes. 11 : 4) Er zullen dan ook geen rijken en geen armen zijn. Er zullen echter zoowel hoovaardigen als nederigen of armen van geest zijn. De hooghartigen zullen zich genoodzaakt zien, hun hoogmoed af te leggen en de armen en zachtmoedigen zullen opgeheven worden, opdat allen een gelijke plaats voor den rechtmatigen en rechtvaardigen Rechter mogen innemen.

In den tegenwoordigen tijd beheerschen uitermate zelfzuchtige menschen door hun rijkdom, macht en invloed de groote publiciteitskanalen — de pers — door middel waarvan zij de publieke opinie trachten te vormen naar hun believen en het volk voor de waarheid te verblinden. De uitgevers van vele bladen zouden wel de waarheid afdrucken, als zij daarin niet verhinderd werden; zij moeten zich echter voor de macht der zelfzuchtige interessen bukken of vernietigd worden. Het gevolg hiervan is, dat wanneer de waarheid onder de aandacht der publieke pers gebracht wordt, zij of onderdrukt of dermate verdraaid wordt weergegeven, dat zij niet meer als waarheid te herkennen is.

Als een geestelijke zijn eigen wijsheid ten uitdrukking brengt en daarbij God en zijn Woord der beschouwing onwaardig doet voorkomen, wordt hieraan groote publiciteit gegeven door de publieke pers. De groote geldelijke interessen verstaan het, de eerezuchtige geestelijken te vleien. Daartoe geven zij deze geestelijken een douceurtje en dezen zijn er bij om dit aan te grijpen. Zij die bij de regeeringen de leiding hebben, dulden de geestelijken, omdat zij goed gebruikt kunnen worden, om het volk te misleiden en te exploiteeren. Zij zorgen voor een schijnheilig rookgordijn, waarachter de gewetenlooze uitbuiters werken. Het is een dagelijksche gewoonte van een dezer zoogenaamde en vermeende vertegenwoordigers des Heeren om in het huis van het groote wetgevende lichaam der Vereenigde Staten op te staan om een zegen af te smeeken op degenen die als „woekeraars, politieke zwendelaars en omkoopers” gebrandmerkt zijn. Indien een dezer geestelijken een buitengewoon gebed uitspreekt om een zegen af te smeeken over menschen, die tot oorlog aansporren en het volk exploiteeren, weet de publieke pers hier loffelijk over te spreken.

Terwijl de regeeringsaangelegenheden beheerscht worden door de „woekeraars, politieke zwendelaars en omkoopers” en uitbuiters, wordt het volk thuis door eenige andere zelfzuchtige interensengroepen onder den naam van trusts of dergelijke financieele instellingen, die in het bijzonder door de regeering beschermd worden, uitgeplunderd. Deze financieele instellingen brengen een aantal menschen uit den middenstand er toe, bij hen geld te beleggen of een aandeel in hun corporaties te nemen en gebruiken dan deze menschen om degenen die geëxploiteerd worden, kalm te

houden. Met behulp van de geestelijkheid en de financieele pers wordt door de begunstigde, zelfzuchtige belangen iedere poging in het werk gesteld, om de waarheid te onderdrukken en het volk over den juisten stand van zaken in onwetendheid te houden.

Een van de groote weldaden die onder de rechtvaardige regeering van God en zijn Christus over het volk zullen komen, zal bestaan in het verwijderen van den sluier van onwetendheid en verkeerd begrip en het keeren naar het licht, waardoor de waarheid gegrepen kan worden en de menschen ten volle een begrip kunnen hebben van alle zegeningen en weldaden, die Jehova God over hen zal uitstorten. Hieromtrent staat geschreven: „Ik zal het gerecht stellen naar het richtsnoer, en de gerechtigheid naar het paslood; en de hagel zal de toevlucht der leugen wegvagen, en de wateren zullen de schuilplaats overloopen.” (Jes. 28 : 17) „En hij zal op dezen berg verslinden het omwindsel des aangezichts waarmede alle volken omwonden zijn, en het bedeksel waarmede alle natiën bedekt zijn.” — Jes. 25 : 7.

De menschen voelen zich niet veilig in hun huis en have, en zij zijn ook niet veilig. Een jonge man koopt een eenvoudig huis in de stad of een kleine boerderij op het land. Maar het zal hem duidelijk worden, dat hij alvorens hij een leening op zijn eigendom sluiten kan, eerst aan de een of andere financieele instelling een extra premie moet betalen. Dan moet hij hooge rente voor zijn hypotheek betalen; bovendien moet hij voortdurend hooger wordende algemeene en bijzondere belastingen betalen. Hij erkent, dat deze last hem weldra te zwaar zal worden, dat het bezit van zijn huis daardoor in gevaar komt en hij leeft steeds in de vrees, het te

zullen verliezen. Vroeg of laat zal hij niet meer in staat zijn deze drukkende last nog langer te dragen; de hypotheek wordt hem opgezegd en zijn eigendom valt in de handen van de wreede en zelfzuchtige geldmannen.

Een van de groote weldaden, die onder de rechtvaardige regeering des Heeren tot het volk zullen komen, zal de zekerheid zijn, waarin een ieder in zijn huis en met zijn eigendommen zal kunnen leven. Dan zullen de menschen huizen bouwen en daarin als eigenaars kunnen wonen. (Jes. 65 : 22) Dan zullen de verdrukkers en woekeraars verdwenen zijn. De verhoudingen zullen dan gunstig en gelijkmatig zijn en een ieder zal gelijke kansen hebben. Onder de rechtvaardige regeering des Heeren zal men geen reden om te vreezen meer hebben. „Maar zij zullen zitten een ieder onder zijnen wijnstok en onder zijne vijgenboom, en daar zal niemand zijn die ze verschrikt; want de mond des Heeren der heirscharen heeft het gesproken.” — Micha 4 : 4.

Welvaart

Een verdere groote weldaad van de regeering des Heeren voor het volk zal het heerschen van algemeene welvaart voor allen zijn. Een voorbeeld: Het radio behoort God toe. Hij heeft het den menschen gegeven en het te bestemder tijd aan het licht gebracht, om zijn koninkrijk daarmede aan te kondigen. Thans willen de zelfzuchtige belangen echter het radio geheel voor zich in beslag nemen, om het geheel voor hun persoonlijke belangen te gebruiken. God zal er echter voor zorgen, dat alle menschen te bestemder tijd de waarheid zullen hooren en hij zal daarbij het radio gebruiken als een der

middelen om de menschen hierover in te lichten. Zijn bliksemen zullen het volk zijn waarheid brengen en het op den rechten weg leiden. (Job 38 : 35; Psalm 43 : 3) Jehova zal de menschen door de waarheid richten; en daarom moeten zij de waarheid leeren kennen; en hij zal hun de waarheid op de beste en door hem bestemde wijze brengen.

De uitdrukking „aarde”, zooals deze in de Schrift gebruikt wordt, is een symbool en stelt de zichtbare organisatie van God's koninkrijk op aarde voor. „De waarheid zal uit de aarde spruiten, en gerechtigheid zal van den hemel nederzien.” (Psalm 85 : 11) God schiep de aarde voor den mensch, (Jes. 45 : 12, 18) hij legde de electriciteit in de aarde ten nutte en voor het algemeen welzijn der menschen. De kracht, die in de golven der zee ligt, behoort den Heer toe, want „de aarde is des Heeren, mitsgaders hare volheid”. (Psalm 24 : 1) De uitvindingen zijn in het algemeen welzijn der menschen aan het licht gebracht. (Daniël 10 : 4) De kracht van de golven der oceaen zal groote machines die uitgevonden zijn en andere die nog uitgevonden moeten worden, in werking brengen en veel electriciteit verwekken, die gebruikt zal worden voor de verlichting der huizen, voor verwarming van alle huizen, alsmede de kracht voor het drijven van de noodige machines in de huizen en op de boerderijen. De menschen zullen dan een geringen en redelijken prijs betalen om de noodzakelijke bedrijfskosten te bestrijden, maar niemand zal veroorloofd worden, zelfzuchtige voordeelen hierdoor te behalen, omdat ook niemand toegestaan zal worden, in het heilige koninkrijk te verdrukken of leed te veroorzaken.
— Jes. 11 : 9.

Indien er een klein percentage van de belastingen, die momenteel door het volk der Vereenigde Staten betaald wordt, gebruikt zou worden voor wegebouw en ter verbetering van de waterwerken, zou het land weldra prachtig ontwikkeld zijn en zouden er geen menschen zijn, die naar werk moesten zoeken. Men veronderstelle eens, dat er een groote verkeersweg zou gebouwd worden van oceaans tot oceaans; met krachtleidingen daarlangs aangelegd, in het midden gelegenheid voor snelvervoer door middel van treinen of automobielen, aan weerszijden breede wegen voor zwaarvervoer met vrachtwagens; aan beide zijden daarlangs weer breede wegen voor automobielen, die plezierreizen maken en daarnaast wederom wandelwegen voor de voetgangers; langs dezen geheelen verkeersweg met afstanden van enkele kilometers hotels, waarin de menschen tegen minimum kosten zouden kunnen overnachten en verpoozen. Een dergelijk werk zou voor het volk een grooten zegen wezen. De Heer zal zulks tot stand brengen en nog veel meer. Alle rijkdom en macht van den rechtvaardigen Heerscher zal voor het algemeen welzijn gebruikt worden. Dan zullen er geen mannen en vrouwen meer zijn die naar werk zoeken, opdat zij hun brood kunnen verdienen. Niemand zullen dan meer zware lasten opgelegd worden. Niet alleen dat deze regeering voor de algemeene welvaart zal zorgen, maar de Heer zal met gerechtigheid op de aarde nederzien en de waarheid zal onder de menschen voortspruiten. „De waarheid zal uit de aarde spruiten, en gerechtigheid zal van den hemel nederzien. Ook zal de Heer het goede geven, en ons land zal zijne vrucht geven.” — Psalm 85 : 11-13.

De regeering des Heeren zal een groot opbouwwerk in het algemeen welzijn van het volk tot stand

brengeu. Hij zal de woeste landen herstellen en de plaatsen die eens verwoest waren, doen bloeien als een roos en ze overvloed doen voortbrengen. Het volk zal zich veilig voelen, zoowel in hun eigendom, in hun leven, als in hun vrijheden; en allen zullen leeren het goede te doen.

Overvloed

Toen Salomo koning der Joden was, kenmerkte zijn regeering zich door groote welvaart, tevredenheid en vroolijkheid van het volk. Palestina is een klein land en te dien tijde was het dicht bevolkt. God had Israël beloofd, het rijkelijk te zegenen, als het hem zou gehoorzamen; en onder Salomo's heerschappij deed hij dit. (1 Koningen 4 : 1, 20) Salomo's regeering voorschaduwde de regeering van den rechtvaardigen Zoon Gods. Salomo's heerschappij voorschaduwde zoomede het feit, dat zich het volk onder de heerschappij van den Messias in groote welvaart en gelukkige tevredenheid zal verheugen. Een regeerder of vorst verwerft zich met recht roem, als hij op het algemeen welzijn van het geheele volk bedacht is. Dit principe werd door den Heer zelf vastgelegd: „In de menigte des volks is des Konings heerlijkheid; maar in gebrek van volk is eens Vorsten ver storing.” (Spreuken 14 : 28) Hiermede in overeenstemming heeft Jezus verklaard: „Wanneer ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ik ze allen tot mij trekken.” (Joh. 12 : 31) Met absolute zekerheid kunnen wij weten, dat onder zijn rechtvaardige regeering de belangen des volks beschermd en de weldaden zijner regeering zich tot de geheele menschheid zullen uitstrekken. De zegeningen, die God aan het volk Israël als belooning voor gehoorzaamheid beloofd heeft, zul

len zich voor alle natiën der aarde verveelvoudigen. — Deuter. 15 : 4-10.

Het moet ieder redelijk denkend mensch duidelijk zijn, dat het feit, dat in een land van zulk een grooten overvloed aan materieelen rijkdom, als de Vereenigde Staten, negen millioen menschen geen werk kunnen vinden om hun brood te verdienen, bewijst, dat er iets geheel en al verkeerd moet zijn. Deze indruk van den ongelukkigen toestand wordt nog vergroot, als men bedenkt, dat tegelijkertijd dagelijks millioenen dollars van de eene in de andere hand overgaan door hen die speculeeren met de producten, die anderen in het zweet huns aanschijns voortgebracht hebben. De Vereenigde Staten worden hier als voorbeeld aangehaald, omdat deze dingen hier werkelijk aldus plaatsvinden en omdat de Vereenigde Staten zonder twijfel het meest bevoorrechte land en regeering op aarde zijn. Onder de rechtvaardige regeering van Jehova en zijn koning zullen alle menschen niet alleen werk hebben, maar er zal zelfs werk van hen verlangd worden. Het speculeeren in aandeelelen zal dan niet meer toegestaan worden. Werken is een zegen voor den mensch en het brengt groote vreugde met zich mede, als hij de vruchten van zijn arbeid genieten kan. Werken wordt echter zwaar en moeizaam, als het gedaan moet worden onder strijdige omstandigheden en als de arbeider bovendien nog op onrechtmatige wijze van zijn verdienste beroofd wordt.

„Zij zullen niet tevergeefs arbeiden” (Jes. 65:23) onder God's regeering, maar zij zullen allen de vruchten van hun arbeid plukken. Lang hebben doornen en distelen den aardbodem versperd en het den menschen moeilijk gemaakt, de aarde haar vruchten te doen voortbrengen. De Heer zal den

menschen toonen, hoe deze hindernissen uit den weg geruimd en rijke oogsten verkregen kunnen worden. — Jes. 55 : 13.

Hongersnood is een van de grootste vijanden van den mensch onder Satan's heerschappij geweest. Wanneer echter God's koninkrijk ten volle op aarde zal zijn opgericht, zullen er geen hongersnooden meer zijn. „De aarde geeft haar gewas; God, onze God zal ons zegenen.” — Psalm 67 : 7.

Gedurende de heerschappij van de huidige goddelooze heerschappij was het algemeen regel, dat de regeerders niet met het volk honger leden, maar dat zij overvloed hadden. De profeet beschrijft dit als volgt: „En nu, wij achten de hoogmoedigen gelukzalig; ook die goddeloosheid doen, worden gebouwd; ook verzoeken zij God en ontkomen.” — Maleachi 3 : 15.

De toestanden zullen geheel anders zijn, als de rechtvaardige Koning de macht in handen zal hebben. Dan zal het volk zich in overvloed verheugen. „Als de rechtvaardigen groot worden, verblijdt zich het volk; maar als de goddelooze heerscht, zucht het volk.” (Spreuken 29 : 2) Als de productie en verdeling van levensmiddelen en kleeding in gerechtigheid zal worden doorgevoerd, zullen de menschen tevreden en gelukkig zijn. „En Jehova der heirscharen zal op dezen berg (regeering) allen volken eenen vetten maaltijd maken, een maaltijd van reinen wijn, van vet vol merg, van reine wijnen die gezuiverd zijn.” — Jes. 25 : 6.

Gezondheid

De gezondheid der menschen is van zeer groot belang. Als alle menschen zich in gezondheid mochten verheugen, zou dit voor hen een groote weldaad

zijn. De tegenwoordige regeeringen doen enkele stappen ter bevordering van den gezondheidstoestand van het volk, maar hierbij worden de menschen geëxploiteerd. Velen die beweren de zieken te dienen, laten het oogluikend toe, dat de gezonden ziek gemaakt worden, opdat zij daardoor geldelijk gewin mogen verkrijgen. Voedsel wordt nagemaakt, waardoor vele ziekten ontstaan.

Onder de rechtvaardige heerschappij des Heeren zal den menschen bijgebracht worden, wat goed is om te eten en hoe men het moet eten; hun zal getoond worden hoe zij gezond kunnen worden en blijven, hoe zij slapen en hoe zij lichaamsbewegingen maken moeten, en niemand zal hun wat dit aangaat meer kunnen misleiden. De waarheid zal hun gezegd worden en wetende dat zij de waarheid ontvangen, zullen zij daardoor zeer aangemoedigd en ten goede beïnvloed worden en snelle vorderingen maken. God zal de zieken genezen, en zij zullen gezond blijven. Hij zegt: „Zie, ik zal haar de gezondheid en de genezing doen rijzen, en zal hen genezen, en zal hun openbaren overvloed van vrede en waarheid.” (Jer. 33 : 6) „En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek.” — Jes. 33 : 24.

Kracht

Geestes- en lichaamskracht zal een verdere blijvende weldaad zijn, die het volk onder God's rechtvaardige regeering ontvangen en genieten zal. Velen zijn heden letterlijk blind en velen zijn ook blind voor de waarheid. „Alsdan zullen der blinden oogen open gedaan worden”, „en de oogen der blinden, zijnde uit de donkerheid en uit de duisternis, zullen zien.” (Jes. 35 : 5; 29 : 18) Het is God's wil, dat deze kostbare waarheden heden aan het volk

bekendgemaakt worden, opdat het daardoor kracht gewinne. — Jes. 35 : 3, 4.

Wie God's geboden gehoorzaamt, kan er van verzekerd zijn, dat hij gesterkt zal worden. „De weg des Heeren is voor den oprechte sterkte.” (Spreekw. 10 : 29) Oude, zieke en gebrekkige menschen zullen sterk worden, wanneer zij naar den rechtmatigen heerscher zullen luisteren en hem zullen gehoorzamen. De groote leeraar der waarheid en gerechtigheid is God's gezalfde Koning Christus. Hij is de Bode die op God's bevel waarheid en vrede tot het volk zal brengen. Alle menschen zullen tot een nauwkeurige kennis der waarheid gebracht worden en in het bijzonder tot de waarheid, dat Jezus Christus zijn leven gegeven heeft, opdat alle menschen een gelegenheid zouden verkrijgen, het leven te erlangen. Als zij dan de waarheid kunnen hooren en gehoorzamen, zullen zij daardoor gezegend worden en tot de dagen hunner jeugd terugkeeren. (Job 33 : 25) Door den mond van al zijn heilige profeten verklaarde God, dat hij onder de rechtvaardige regeering van zijn geliefden Zoon allen die hem zullen gehoorzamen, geheel zal herstellen in de kracht van menschelijke volmaaktheid. — Handelingen 3 : 21-24.

God

Onder al de weldaden die de menschen onder de rechtvaardige regeering zullen ontvangen, zal de grootste de erkenning van God zijn. Hij is de Eeuwige, die hemel en aarde en al wat daarin is geschapen heeft. Geen menschelijk oog zal ooit God aanschouwen, maar alle menschelijke schepselen zullen de gelegenheid ontvangen, hem en zijn goedertierenheid te onderscheiden. Als deze groote

waarheid ten volle tot den mensch zal doordringen, zal het hem duidelijk worden, waarom God de menschen van tijd tot tijd zijn naam duidelijk voor oogen stelde. Er staat geschreven: „Want de aarde zal vervuld worden, dat zij de heerlijkheid des Heeren bekenne, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken.” (Hab. 2 : 14) Hoe zal nu de kennis van God den menschen van nut worden? Jezus zelf was het, die deze vraag beantwoordde: „Dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien gij gezondend hebt.” — Johannes 17 : 3.

Datgene wat de mensch boven alle dingen wenscht, is dat hij in geluk kan leven. God schiep den mensch en schonk hem het leven, en geen scheepsel heeft het recht zonder God's toestemming leven te nemen. Hieruit volgt, dat geen mensch of geen scheepsel van welken aard ook eeuwig leven zou kunnen ontvangen zonder de instemming van Jehova God. God te kennen beteekent dus te leven.

De menschen moeten tot de kennis van het feit gebracht worden, dat God liefde is. Dit beteekent, dat hij zoo onzelfzuchtig en dat zijn verlangen om den mensch te zegenen zoo groot is, dat hij zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft om te sterven en hem uit den dood opwekte, opdat de mensch het leven zou kunnen ontvangen. (Joh. 3 : 16; 10 : 10) Ongetwijfeld zal de mensch, als hij tot inzicht van deze groote waarheid komt, God daarvoor erkentelijk zijn. Zij zullen dan begrijpen, dat Jehova hun ware Vriend is, omdat hij hen zelfs liefhad in den tijd, toen zij nog zijne vijanden waren. (Spreuken 17 : 17) Satan de vijand zal weggenomen worden, en zoodoende zullen de menschen zonder daarin verhinderd te worden op den grooten weg die ten leven voert, wandelen en Jehova van gan-

scher harte loven. Al naar gelang de mensch onder de rechtvaardige regeering des Heeren vorderingen maakt, zal de kennis, die hij omtrent God's goedertierenheid en heerlijkheid heeft, toenemen. Al degenen die hem dan bereidwillig zullen gehoorzamen en den weg der gerechtigheid zullen bewandelen, zullen eeuwig leven en nimmermeer sterven. — Joh. 8 : 51; 11 : 26; Ezech. 18 : 27, 28.

Onder de vijanden, waardoor de mensch zeer lang geleden heeft, noemen wij: bedrog, misleiding, uitbuiting, afpersing, roof en oorlog. De mensch heeft geleden door uitbuiters, politieke zwendelaars en verdrukkers. Hij heeft door hongersnooden, pestilentiën, ziekte en dood geleden. Al deze vijanden zal God door Christus onder zijn regeering vernietigen. „Want hij moet als Koning heerschen, totdat hij al de vijanden onder zijne voeten zal gelegd hebben. De laatste vijand die te niet gedaan wordt is de dood.” — 1 Cor. 15 : 25, 26.

Lijden en smart zullen ophouden, en de dood zal niet meer zijn. (Openb. 21 : 4-6) De menschen zullen erkennen, dat God hun in zijn goedertierenheid al deze weldaden bewezen heeft. Dan zal hij ten volle het feit waardeeren, dat onder alle weldaden, die zij ontvangen hebben, de erkenning van Jehova de kroon is. Zij zullen weten, dat God het is, die de menschheid verlost en haar een rechtvaardige regeering gegeven heeft. Dan zullen zij zich in eeuwig en vrede verheugen; zij zullen dan veilig voor alle kwaad zijn; zij zullen dan geen vijand meer te vreezen hebben, omdat alle vijanden dan vernietigd zullen zijn. Zij zullen dan het volle vertrouwen hebben, dat hun algemeene welvaart onder de bescherming van den grooten Koning staat. Zij zullen voedsel en kleding in overvloed hebben, en waarheid zal hun deel zijn. Zij zullen zich in ge-

rondeheid, jeugdige kracht en leven verheugen. Zij zullen in het beeld en de gelijkenis van hun grooten Schepper op de aarde staan, en hun dankgebeden zullen in alle eeuwigheid tot hem opstijgen. Hun hart zal jubelen in God, hunnen Heer, en zij zullen tegenover hem hun gevoelens ten uitdrukking brengen, door hem lofliederen te zingen. De profeet des Heeren heeft dezen gelukkigen dag van tevoren gezien en terwille van de menschen geschreven: „O mijn God! Gij Koning, ik zal u verhoogen, en uwen naam loven in eeuwigheid en altoos. Te allen dage zal ik u loven, en uwen naam prijzen in eeuwigheid en altoos. . . . Ik zal uitspreken de heerlijkheid der eer uwer majesteit, en uwe wondere daden. . . . Alle uwe werken Heer, zullen u loven, en uwe gunstgenooten zullen u zegenen. Zij zullen de heerlijkheid uws koninkrijks vermelden, en uwe mogendheden zullen zij uitspreken: om des menschen kinderen bekend te maken zijne mogendheden, en de eer der heerlijkheid zijns Konings. Uw koninkrijk is een koninkrijk van alle eeuwen, en uwe heerschappij is in alle geslacht en geslacht. Gij doet uwe hand open en verzadigt al wat daar leeft, naar uw welbehagen. De Heer is rechtvaardig in al zijne wegen, en goedertieren in alle zijne werken.” — Psalm 145 : 1-17.

HOOFDSTUK XII

Bergen

JEHOVA openbaart zijn goedertierenheid aan den mensch op velerlei wijze, opdat de mensch met zijn voornemen moge bekend worden en hem moge kennen. Hij gebruikt zichtbare deelen van zijn schepping om datgene af te beelden wat voor den mensch onzichtbaar is. In zijn Woord gebruikt hij een „berg” om een regeeringsorganisatie af te beelden. Een groote berg heeft gewoonlijk een kleinen top, die het hoogste gedeelte of de kroon van den berg vormt. Dat deel is het meest in het oog vallend. De berg Zion is een symbool van God's regeering, en het hoogste en meest in het oog vallende deel van zijn regeering is de Heerscher, zijn geliefde Zoon. Daarom staat er geschreven: „Ik toch heb mijnen Koning gezalfd over Zion, den berg mijner heiligheid.” (Ps. 2 :6) „Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid.” — Ps. 87 :1.

Hij spreekt van den berg Zion als zijn woonplaats. „Den berg Zion waarop gij gewoond hebt.” (Ps. 74 :2) „God is bekend in Juda, zijn naam is groot in Israël; en in Salem is zijne hut, zijne woning in Zion.” (Ps. 76 :2,3) „Want de Heer heeft Zion verkoren, hij heeft het begeerd tot zijne woonplaats.” — Ps. 132 :13.

In de opeenvolgende stappen ter voorbereiding van zijn regeering, liet God vele gebeurtenissen in bergen plaatsvinden. Izaäk werd als een offerande geofferd op den berg Moria, ‚den berg des Heeren’.

(Gen. 22 : 14) „Moria” beteekent „de bitterheid des Heeren”. Het was op dienzelfden berg, maar buiten de stadsmuur, dat Jezus, dien Izaäk voorschaduwde, geofferd werd; en het schijnt te zeggen: „Door veel moeilijkheden en bitterheid is de weg naar het koninkrijk.” „Moria” beteekent eveneens „vreeze des Heeren”; en deze beteekenis heeft het in het bijzonder voor de koninkrijksklasse, omdat zij slechts Jehova vreezen. (Jes. 8 : 13) Abraham noemde de plaats waar Izaäk geofferd werd „Jehova-jireh”, hetgeen beteekent „Jehova zal het voorzien”. Daar begon Salomo den bouw van den tempel. Aangezien een „berg” een symbool van God's organisatie is, wijzen de feiten er op, dat Jezus' offer gebracht werd in God's organisatie als voorbereidend werk voor het koninkrijk Gods, en dit wordt bevestigd door de woorden van den apostel: „Indien wij met hem lijden, zullen wij ook met hem heerschen.”

Mozes, de profeet die Christus voorschaduwde, stierf volgens God's aanwijzingen op den berg Nebo. Nebo, welke naam beteekent „hetgeen spreekt of profeteert”. (Deut. 32 : 49, 50) Mozes profeteerde, dat Jehova iemand zou verwekken, van wien hij het voorbeeld zou zijn en dat deze de groote Heerscher der wereld zou zijn. — Deut. 18 : 15, 18.

Aäron voorschaduwde het priesterdom van Jehova. Jehova verordende, dat Aäron op den top van een berg zou sterven, hetgeen ook geschiedde. (Num. 20 : 28; 33 : 38, 39) Deze beelden die in opdracht van Jehova gemaakt werden, schenen als het ware te zeggen: „Het koninklijk priesterdom” moet sterven als leden van God's organisatie en in zijn organisatie verhoogd worden.

Toen Mozes de kudden van Jethro weidde, kwam hij „tot den berg Gods, tot den Horeb”. God zeide Mozes, dat zijn uitverkoren volk uit Egypte (een symbool van Satan's organisatie) moest gebracht worden en het God „op den berg” moest aanbidde en dienen. (Ex. 3 : 1, 12) Dat deze berg gebruikt wordt om de oprichting van God's regeering of koninkrijk af te beelden, wordt duidelijk door Paulus verklaard. — Hebr. 12:24-29.

Toen God de Israëlieten veilig aan de hand van Mozes, zijn dienaar, door de Roode Zee gebracht had, componeerde en zong Mozes den Heer een lied, dat een profetie was en waarin verklaard werd, dat God hen zou „planten... op den berg uwer erfenis, (in) het heiligdom”, dat God gevestigd heeft. (Ex. 15 : 1, 17) „En hij bracht ze tot den landpaal zijner heiligheid, tot dezen berg, dien zijne rechterhand verkregen heeft.” — Ps. 78 : 54.

Jezus nam drie van zijn ijverige en getrouwe discipelen en „bracht ze op eenen hoogen berg alleen. En hij werd (daar) voor hen veranderd van gedaante”. (Matth. 17 : 1, 2) Enkele dagen van tevoren zeide Jezus, toen hij met zijn discipelen sprak over zijn komst in heerlijkheid om zijn koninkrijk op te richten: „Daar zijn sommigen van die hier staan, welke den dood niet smaken zullen, totdat zij den Zoon des menschen zullen hebben zien komen in zijn koninkrijk.” (Matth. 16 : 28) In dezen tijd is er op aarde een klein „overblijfsel”, welks leden ijverige en getrouwe navolgers des Heeren zijn en die door zijn genade het getuigenis betreffende het koninkrijk des Heeren geven. Dit overblijfsel gelooft aan den Heer door de leering der apostelen. In dat beeld op den berg der gedaanteverwisseling stelden de drie getrouwe discipelen

iemand voor. Is het niet redelijk te zeggen, dat zij het getrouwe overblijfsel, dat den dood niet gesmaakt heeft, maar met verstand en juist inzicht het bewijs voor het einde van Satan's wereld gezien heeft en Christus, God's grooten Koning, gezeten ziet op den troon van zijn koninkrijk, voorstellen? Zij die van nu aan getrouw voortgaan tot het einde moeten tot het overblijfsel behooren en zullen het koninkrijk beërven. God liet zijn profeet het volgende opteekenen: „Alzoo zegt de Heer: Gelijk, wanneer men most in een bos druiven vindt, men zegt: Verderf ze niet, want daar is een zegen in: alzoo zal ik het om mijner knechten wil doen; dat ik ze niet allen verderve; en ik zal zaad uit Jacob voortbrengen (het overblijfsel van het zaad), en uit Juda (het koninklijk huis) eenen erfbezitter van mijne bergen (hooge plaatsen in de regeering); en mijne uitverkorenen zullen het erfelijk bezitten, en mijne knechten zullen aldaar wonen.” — Jes. 65 : 8, 9.

Aanschouwt de bergen. Jehova God formeerde ze. Hun grondvesten zijn onwrikbaar, tenzij door de kracht van den almachtigen God. Hun machtige toppen verheffen zich boven de wolken. De stormen woeden, de bliksemstralen flitsen en branden en de machtige golven der zee beuken hen, toch zijn zij onbewegelijk en onverstoorbaar. Rustig en vreedzaam staan zij daar. Zoo hebben zij gestaan vanaf den dag dat God ze geschapen heeft en zij zullen de eeuwigheid trotseeren. De hoogste bergtop stelt de groote regeering van Jehova God en zijn Christus voor. Evenmin als de stormen en overstromingen de bergen bewegen, evenmin zullen alle stormen en stortvloeden van oppositie, die nu woeden of nog zullen opkomen, God's rechtvaardige regeering vermogen te verontrusten of te

schudden. „De rivieren verheffen, o Heer! de rivieren verheffen haar bruisen, de rivieren verheffen haar aanstooting. Doch de Heer in de hoogte is geweldiger dan het bruisen (disharmonische propaganda en redematies, die in strijd met zijn koninkrijk zijn) van groote wateren (de volken die tegenstand bieden), dan de geweldige baren (de machtige, geweldige tegenstanders) der zee.” — Ps. 93 : 3, 4.

Hoewel Satan, de oude Draak, de Duivel, en zijn organisatie thans wanhopig trachten het overblijfsel te vernietigen, behoeft dit niet te vreezen, maar kan standvastig blijven in het vertrouwen en de zekerheid, dat het, zoolang het 't getuigenis van Jezus Christus heeft en de geboden Gods bewaart, veilig zal zijn als de bergen. Jeruzalem is een beeld van het volk Gods. Zion is in het bijzonder een voorstelling van het getrouwe overblijfsel. Tot deze klasse zegt Jehova: „Die op den Heer vertrouwen, zijn als de berg Zions, die niet wankelt, maar blijft in der eeuwigheid. Rondom Jeruzalem zijn bergen: alzoo is de Heer rondom zijn volk van nu aan tot in eeuwigheid.” (Ps. 125 : 1, 2) God spreekt hier tot zijn volk betreffende hun absolute veiligheid, zoolang zij in de schuilplaats des Allerhoogsten vertoeven. Daar kan hun geen kwaad overkomen.

De hooge bergen spreken vrede tot de harten der menschen. God gebruikt hen als een symbool des vredes. En hoe treffend is dit symbool! Als de mensch met eerbiedig gemoed tot de bergtoppen opziet, schijnt het alsof de bergen glimlachend tot hem zeggen: „Onze vrede is eeuwig, omdat onze Schepper ons aldus gemaakt heeft, en deze vrede stelt zijn rechtvaardige regeering voor, die vrede

zal brengen tot degenen die hun hoofden en harten tot God opheffen.' „De bergen zullen den volke vrede dragen, ook de heuvelen met gerechtigheid.” — Ps. 72 : 3.

De bergtoppen staan als eeuwige wachters, die nimmer sluimeren. Zij stellen God's rechtvaardigen Koning en regeering voor, die steeds waken over degenen die den Heer liefhebben en gehoorzamen. Wetende, dat zijn koninkrijk vrede voor de menschen zal brengen, kan het getrouwe overblijfsel thans met zekerheid in den vrede van dat koninkrijk rusten. De lieflijke zanger Israëls voorschaduwde het ijverige en getrouwe overblijfsel in dezen tijd, en voor dezulken liet God hem zingen: „Ik hef mijne oogen op naar de bergen, van waar mijne hulp komen zal. Mijne hulp is van den Heer, die hemel en aarde gemaakt heeft. Hij zal uwe voeten niet laten wankelen, uw bewaarder zal niet sluimeren. Zie, de bewaarder Israëls zal niet sluimeren noch slapen. De Heer is uw bewaarder, de Heer is uwe schaduw, aan uwe rechterhand.” — Psalm 121 : 1-5.

Mogen alle leden van het overblijfsel, die God's getuigen op de aarde zijn, thans in vrede wonen. De eeuwige vastheid en onverstoorbare rust, die door de bergen afgebeeld wordt, moesten hun dagelijksch deel zijn. Dergelijke vrede en eenheid in geest, hart en handeling vergelijkt de profeet met „de dauw van Hermon, die nederdaalt met verkwikking op de bergen Zions, waar God voor alle eeuwigheid zijn zegeningen besteld heeft”. (Ps. 133 : 1-3) Moge het volk Gods thans schouder aan schouder staan en nimmer bevreesd zijn voor den vijand. (Fil. 1 : 27, 28) Mogen zij allen twist vermijden en met elkander in eenheid en vrede wonen. „Want daar zijn de stoelen des gericht's gezet, de

stoelen des huizes Davids. Bidt om den vrede van Jeruzalem; wèl moeten zij varen die u beminnen. Vrede zij in uwe vesting, welvaart in uwe paleizen. Om mijner broederen en mijner vrienden wil zal ik nu spreken: vrede zij in u! Om des huizes des Heeren onzes Gods wil zal ik het goede voor u zoeken." — Ps. 122 : 5-9.

„Hoe liefelijk zijn uwe woningen, o Jehova der heirscharen. Hoe gelukkig zijn zij die in uw huis wonen, zij prijzen u gestadiglijk." — Ps. 84 : 2, 4, Rotherham.

Alle nuchter denkende menschen geven de groote noodzakelijkheid voor een betere regeering toe. Allen moeten toegeven, dat er op aarde geen bevredigende regeering bestaat. Allen moeten bevestigen, dat de mensch nimmer in staat geweest is een bevredigende regeering tot stand te brengen er door te voeren. Er bestaat geen enkele reden om aan te nemen dat eenig onvolmaakt mensch ooit in staat zal blijken een rechtvaardige regeering op te richten. Wat moeten nu de menschen ten aanzien hiervan doen? De Bijbel openbaart de reden voor 's menschen onvermogen om een volmaakte regeering te vestigen, alsmede God's voornemen om alle hinderpalen uit den weg te ruimen en den mensch een volmaakte en rechtvaardige regeering te schenken. Waarom verzetten zich dan de geestelijken, zoowel de Katholieke als de Protestante, tegen degenen die het volk getrouw de waarheden van den Bijbel en God's voornemen om een rechtvaardige regeering op te richten, verkondigen? En waarom worden zij hierin ondersteund door de uitbuiters en beroepspolitici? Het antwoord ligt voor de hand. De geestelijken, de uitbuiters en de politici hebben zich met elkander verbonden om de volken der

aarde te regeeren en hun god of onzichtbare heerscher is Satan de Duivel, de vorst van het kwade. Omdat zij weigerachtig blijven aan de waarheid gehoor te schenken en zich tegen iedere poging om het volk met de waarheid bekend te maken, verzetten en de menschen onder de macht van de onderdrukkende organisatie houden, zal God Satan en zijn organisatie vernietigen en voor eeuwig de hoovaardigen, de vermetelen en de verdrukkers en misleiders, met inbegrip van de geestelijken, uitsluiters en politici nederwerpen. God mengt zich thans in den strijd en de uitslag staat vast.

Toen Jezus op aarde was, sprak hij dikwijls tot de scharen. Er staat geschreven, dat het volk hem gaarne hoorde. Toen hij zich Israël als Koning aanbod, jubelden de scharen hem toe. Doch onder den invloed van de regeerende macht, in het bijzonder de geestelijkheid, werd het volk tegen hem gekeerd. Had men het volk den vrijen wil gelaten, dan zouden groote menigten den Heer aangenomen hebben. Een soortgelijke toestand bestaat ook thans op aarde. Het volk in het algemeen hoort de waarheid gaarne, en het zou zeker de waarheid volgen, als het niet hierin door de geestelijkheid en de heerlijken harer kudden daarin verhinderd werd. Vormt het volk in het algemeen een deel van de organisatie des Duivels? Niet in directen zin. De organisatie des Duivels bestaat voornamelijk uit degenen die regeeren en het officieele deel der natie genoemd worden. De regeering wordt voorgesteld door het symbool van „het beest”. De Openbaarder spreekt over degenen die „het teeken van het beest aan hun hand of aan hun voorhoofd” hebben. (Openb. 14:9) De denkwijze van zekere menschen in de rijen van het volk wordt echter beheerscht door hetgeen de regeeringen doen, en op

deze wijze zwichten zij dikwijls voor de regeerende macht. Van dezen kan gezegd worden, dat zij het merkteken van het beest aan hun voorhoofd, een symbool van den zetel des verstands, ontvangen hebben. Anderen verleenen onderdrukkende regeeringen actieve medewerking. De hand is een symbool van macht; daarom zijn degenen die het merkteken van het beest aan hun hand hebben, handlangers van het beest. Maar er zijn millioenen menschen op aarde, die in het geheel niet met de beestachtige heerschappijen sympathiseeren, noch er eenig aandeel in hebben. Deze vormen geen deel van de organisatie des Duivels, hoewel zij toch onder den invloed en de macht dier organisatie staan. Als zij zich geheel van die organisatie zullen afwenden en den Heer zullen zoeken, zullen zij weldra in aanmerking komen voor de zegeningen die de Heer voor hen weggelegd heeft.

Door de werking van God's rechtvaardige regeering zal er geen „beest” (de organisatie des Duivels) op aarde zijn. Satan zal gedurende de Messiaansche heerschappij gebonden zijn. (Jes. 35 : 9; Openb. 20 : 1-3) Zijn organisatie zal nimmermeer tot macht komen. Aan het einde van de Messiaansche regeering zal Satan voor een kleine wijle worden losgelaten, opdat hij om zich moge verzamelen degenen die de ongerechtigheid den voorkeur geven. Dan zal God Satan en zijn bondgenooten met vuur uit den hemel verteren. (Openb. 20 : 7-9) Jehova's oordeel tegen Satan werd aldus opgeteekend: „Daarom zal ik u ontheiligen van God's berg... (Het) vuur zal u verteren... en zult er niet meer zijn tot in eeuwigheid.” (Ezech. 28 : 16-19) „Ik zal alle goddeloozen des lands verdelgen, om uit de stad des Heeren alle werkers der ongerechtigheid uit te roeien.” — Ps. 101 : 8.

Het volk heeft een regeering noodig, die het vrede, voorspoed, tevredenheid, geluk en eeuwig leven zal brengen. God's rechtvaardige regeering zal overvloedig in al hun behoeften voorzien. Zijn bestemde tijd is nu gekomen om den volken en natiën der aarde bekend te maken, dat Jehova God is. En dat hij den rechtmatigen Heerscher der aarde op den troon geplaatst heeft. Het is de blijde boodschap, die zijn engelen profetisch uitspraken, die tot alle volken gebracht moet worden. (Luc. 2:9-11) Geen macht is in staat de boodschap der waarheid thans tegen te houden. Daarom gebiedt God zijn getrouwen getuigen: „Klim op eenen hoogen berg (waar uw boodschap gehoord kan worden) o Zion! gij verkondigster van goede boodschap, hef uwe stem (harmonische boodschap) op met macht, o Jeruzalem! gij verkondigster van goede boodschap; hef ze op, vrees niet (1 Joh. 4:17,18), zeg tot de steden van Juda (het koninklijk huis): Zie, hier is uw God!” — Jes. 40:9, Rotherham.

Moge den volken der aarde bekendgemaakt worden, dat hun verlangen naar een rechtvaardige regeering bevredigd zal worden. Zegt tot hen: „Mijn Heer Jehova komt als een Machtige, en zijn arm zal voor hem regeeren.” — Jes. 40:10, Rotherham.

Moge iedere man, vrouw en ieder kind op aarde, die met verlangen naar een rechtvaardige regeering uitzien, de goede boodschap aannemen en deze wederom aan de lijdende millioenen verder dragen. Zegt hun, dat zij hun hoofden opwaarts heffen en moed vatten, omdat de rechtmatige Regeerder der aarde gekomen is en door hem alle natiën en geslachten der aarde zullen gezegend worden. Jehova God heeft dit beloofd en thans zal hij het ook doen.

„Zegt onder de heidenen: Jehova is Koning geworden (Rotherham); (thans) zal de wereld bevestigd worden, zij zal niet bewogen worden; hij zal de volken richten in alle rechtmatigheid.” — Ps. 96:10.

„De natiën zullen zich verblijden en juichen, omdat gij de volken zult richten in rechtmatigheid; en de natiën op de aarde, die zult gij leiden.” — Ps. 67 : 5.

DE HARP GODS

door
Rechter J. F. Rutherford

Geeft een verklaring van de tien voornaamste leerstellingen van den Bijbel op zulk een eenvoudige en schoone wijze, dat het door zijn miljoenen lezers als het beste boek in de wereld beschouwd wordt, behalve den Bijbel.

De schrijver noemde dit boek

„De Harp Gods“

omdat het den weg aantoont, waarop de verschillende leerstellingen of onderwijzingen, die in den Bijbel gevonden worden, in volkomen harmonie met elkander kunnen zijn. Aldus vertolkt het een zoete melodie, die den zoeker naar waarheid met vreugde vervult; een Harp inderdaad.

De taal in het boek is in het geheel niet theologisch of hoogdravend. Gij zult U verlustigen in zijn eenvoud en harmonie.

Gebonden in prachtband geïllustreerd
380 pagina's \$ 0.35.
Franco na vooruitbetaling

THE WATCH TOWER

117 Adams Street,

Brooklyn, N. Y.

BEVRIJDING

door
J. F. Rutherford

Het is een prachtig boek, dat den lezer een boeiende beschrijving geeft van des Scheppers wonderlijk voornemen voor 's menschen geluk en eeuwig leven op aarde. Het toont aan, hoe Satan's organisatie eeuwenlang de aarde werkelijk beheerscht heeft en verantwoordelijk is voor de onwetendheid, verdrukking en ellende van het menschelijke geslacht.

Maar er staat een goede tijd voor de deur, die geluk, welvaart, vrijheid, vrede, leven en bevrijding van ziekte, lijden en dood zal brengen.

Hier hebben wij opnieuw een boek, geschreven in duidelijke positieve bewoordingen, vrij van al het kerkelijke „mysterieuze”. Reeds in het eerste jaar van uitgifte werden er meer dan een miljoen exemplaren verkocht.

Gebonden in prachtband: 366 pagina's
\$ 0.35. Franco na vooruitbetaling

THE WATCH TOWER

117 Adams Street,

Brooklyn, N. Y.

SCHEPPING

door
J. F. Rutherford

Deze meesterlijke behandeling van een der meest interessante onderwerpen in den Bijbel had zulk een navraag voor dit boek, dat al onze voorgaande records geslagen werden

900.000

in de eerste vier maanden

Hier is een boek, waarover ieder denkend mensch in de wereld zich intens zal verheugen. Alle ter sprake gebrachte vragen over de schepping, waarvan de meesten reeds eeuwenoud zijn en waarover men reeds eeuwen van gedachte gewisseld heeft, zonder eigenlijk tot een juiste oplossing te komen, worden hier zoo duidelijk en logisch door den schrijver verklaard, dat de lezer zich er over moet verwonderen, dat deze dingen niet reeds veel eerder bekend waren.

Gebonden in Prachtband 350 pagina's
16 illustraties in kleurendruk
\$ 0.35 Franco na vooruitbetaling

THE WATCH TOWER

117 Adams Street,

Brooklyn, N. Y.

LEVEN IS HETGEEN GIJ WENSCHT WAARTOE HET NIET VERKREGEN?

WAAR is het, velen hebben het getracht, maar niemand is het gelukt en allen zijn in den dood gegaan. Hiervoor moet een redelijke verklaring bestaan. Indien wij slechts het „waarom“ konden begrijpen, zouden wij misschien de ware bron des levens kunnen vinden en het leven zelve verkrijgen. In Rechter Rutherford's nieuw boek, LEVEN genaamd, verklaart en geeft hij het onfeilbare bewijs uit het Woord van den Schepper, dat Jehova voorzien heeft in den weg, langs welken de mensch het eeuwige leven zal erlangen op een aarde, die in een paradijs herschapeu is. Ongetwijfeld zult gij belangstellen in het gewichtigste wat er voor u in de wereld bestaat. Na toezending van een bedrag van slechts 70 cent, fr 8.50, aan onderstaand adres slechts \$ 0.35, aan onderstaand adres ontvangt U het boek LEVEN, geïllustreerd en prachtig gebonden.

The WATCH TOWER

117 Adams Street, Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Het Hoofdbureau van het
WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

is gevestigd

117 Adams Street, Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Vertakkingen in andere landen:

<i>Aleppo</i> ,	Rue Salibe	<i>Lódź</i> ,	ul. Rzgowska 24
<i>Argyrokastro</i> ,	A. Idrisis	<i>Londen</i> ,	34 Craven Terrace
<i>Athene</i> ,	Lombardou 51	<i>Maagdenburg</i> ,	Wachturmstrasse
<i>Auckland</i> ,	3 William St., Mt. Albert	<i>Madrid</i> ,	Apartado de Correos 321
<i>Bern</i> ,	Allmendstrasse 39	<i>Maribor</i> ,	Krekova ul. 18
<i>Bombay 5</i> ,	40 Colaba Rd.	<i>Mexico, D. F.</i>	Calzada de Melchor Ocampo 71
<i>Brünn-Julienfeld</i> ,	Hybesgasse 30	<i>Oslo</i> ,	Inkognitogaten 28 b
<i>Brussel</i> ,	Opzichterstraat 66	<i>Parijs IX</i> ,	129, Faubourg Poissonnière
<i>Buenos Aires</i> ,	Calle Cramer 4555	<i>Pinerolo, Prov. Torino</i> ,	Via Silvio Pellico 11
<i>Bukarest 2</i> ,	Str. Crişana N° 33	<i>Riga</i> ,	Cesu ielā 11 dz. 25
<i>Demerara</i> ,	Box 107, Georgetown	<i>S. Paulo</i> ,	Av. Celso Garcia 951
<i>Haarlem</i> ,	Postbus 51	<i>Seoul</i> ,	147, Key-tong
<i>Helsingfors</i> ,	Temppekikatu 14	<i>Stockholm</i> ,	Luntmakaregatan 94
<i>Honolulu, T. H.</i> ,	Box 681	<i>Strathfield, N. S. W.</i>	7 Beresford Rd.
<i>Jamaica</i> ,	Kingston, Box 18	<i>Tallinn</i> ,	Suur Tartu-maantee 72/3
<i>Kaapstad</i> ,	6 Lelie Street	<i>Tokio</i> ,	Suginamiku, 58 Ogikubo 4-Chome
<i>Kaunas</i> ,	Tulpių g-vė 5, b. 1	<i>Toronto</i> ,	38—40 Irwin Ave.
<i>Kopenhagen</i> ,	Søndre Fasanvej 56	<i>Trinidad</i> ,	Port of Spain, Box 194
<i>Kosice</i> ,	Kolcseyho ul. 71	<i>Weenen VII</i> ,	Halbgasse 26
<i>Lagos, Nigeria</i> ,	15 Apongbon St. (Box 695)		
<i>Lissabon</i> ,	Rua D. Carlos Mascarenhas 77		

Men wordt verzocht, zich te richten tot Watch Tower Bible & Tract Society aan de bovenstaande adressen, om de prijzen van onze lectuur in de betreffende landen aan te vragen. Enkele onzer geschriften zijn in twee-en-vijftig talen gedrukt.

